

Aju westerse wereld

Na de vele reizen en reisjes die we al hebben gemaakt zou je zeggen dat we onze hand niet omdraaien voor ons volgende avontuur. Maar binnenkort gaan we voor het eerst de westerse wereld voor een langere vakantie (3,5 week) verlaten. De bestemming wordt Thailand. En dat terwijl we allebei al jaren riepen “Ik heb niets met Azië”. En waarom dan wel niet? Al sla je ons dood. Maar voordat je dat doet, gaan we het toch maar eens proberen.

Op maandag 30 oktober vertrekken we naar het land dat ook wel ‘Azië-light’ of ‘Azië voor beginners’ genoemd. Wij vinden het wel best, laat ons maar even op deze manier kennismaken met de Aziatische cultuur.

We bereiden ons natuurlijk wel goed voor. En Harold is verkenner, dus er moet natuuuuurlijk wel even ‘verkend’ worden. En wat doe je dan? Je stuurt goede vrienden Jim & Hennie deze zomer vooruit voor een veldonderzoek. Op eigen kosten hoor, zo gek zijn we nou ook weer niet. En dat was geslaagd. Ze zijn zonder ziektes, met alle ledematen intact, bijzondere verhalen en mooie foto’s weer huiswaarts gekeerd. De conclusie is: als zij het kunnen, dan wij ook. Vast wel. Denken we. Hopen we. Hieronder de volgorde van de plaatsen/regio’s die we bezoeken op onze rondreis.

We starten in Bangkok (1), daarna naar Kanchanaburi (2), Ayutthaya (3), Chiang Mai (4), Chiang Rai (5), Phuket (6), nationaal park Khao Sok (7) en als laatste het eiland Koh Phi Phi. Op 21 november vliegen we terug naar Bangkok en op 22 november vliegen we terug naar Nederland.

Onze reis begint dus a.s. maandag 30 oktober. We treinen naar Schiphol en om 17.05u vliegen we met KLM naar Bangkok. Daar komen we dinsdag 31 oktober om 10.05u (lokale tijd) aan. Het is bij jullie dan 'nog maar' 04.05u. We worden van het vliegveld opgepikt en door het drukke verkeer van Bangkok geloodst. Een uur later duiken we

de jungle in van het schiereiland Bang Krachao, de 'groene long' van Bangkok. Hier verblijven we de eerste twee nachten in een 'moderne boomhut', soort van... of zo. We gaan het zien. Reis je weer gezellig mee?

MAANDAG 30 OKT 2023, 3:07 PM

Renate voelt nattigheid

Vandaag is de grote dag, we gaan nu echt op reis. We vliegen om 17.05u met een rechtstreekse vlucht naar Bangkok. Maar liefst 11 uur vliegen in een 'ijzeren sigaar'. Best wel raar eigenlijk als je er goed over nadenkt. Dus dat doen we maar niet, anders zou je er nog zenuwachtig van worden.

Omdat we pas aan het einde van de middag vliegen starten we relaxt op. Mede ook door alle goede voorbereidingen in de afgelopen dagen van met name Renate. Er liggen diverse afstreeplijstjes klaar dus 'afvinken' maar!

We hebben gepland om met bus en trein te reizen naar Schiphol. Lekker ontspannen. En we moeten de bus hebben van ongeveer 12.30u.

Om 10.00u zitten we elkaar wat appelig aan te kijken want op wat kleinigheidjes na is de bagage (2 grote koffers en 2 rugzakken) al gepakt. Gelukkig weet Renate altijd nog wel wat klusjes te verzinnen om de hut zo opgeruimd mogelijk achter te laten. Maar eerlijk is eerlijk, de ontspanning spat van ons af.

Om 12.10u kunnen we het niet langer volhouden en besluiten we naar de bushalte te wandelen. En het lukt zelfs (na een sprintje waar Daphne Schippers jaloers op zou zijn) om een bus eerder te nemen. Kwartiertje winst in de pocket! Tijdens de rit naar het station stappen er veel studenten van Deltion in. Sommige nemen zelfs de bus voor ongeveer 400 meter verderop. Tsja...

Ook nu zijn we te vroeg op het treinstation waardoor we een trein eerder kunnen nemen. Wederom een kwartiertje winst. Dat gaat lekker zo.

De treinreis verloopt soepel alhoewel Renate besluit wegens een klein plasincidentje (to pee or not to pee, that is the question) van broek en onderbroek te wisselen. Dit incident is echter zo geheim dat ik daarover verder geen details prijs kan geven. Wel zijn we lekker op tijd op Schiphol. En dat is vaak maar goed ook gezien de lange rijen af en toe bij de security. Maar 'this must be our lucky day'. De koffers inchecken, de security en de paspoortcontrole wordt gepasseerd met een snelheid van een haas die achterna gezeten wordt door een horde hongerige wolven.

Uiteraard worden bij de security ons beider rugzakken eruit gepikt. Mijn flesje water moet aan een nadere inspectie worden onderworpen en Renate heeft een als haarpin vermomde ninjawerpster in haar rugzak. Gelukkig denkt de aardige mevrouw echt dat

het een haarpin is en mogen we door. Bij de paspoortcontrole ziet Renate dat een buitenlandse dame voor haar een stempel krijgt. En tsja, als de Marechaussee haar door wil wuiven, kan ze zich niet inhouden en vraagt ze ook om een stempel. De wachtmeester(es) kijkt haar wat schaapachtig aan maar besluit deze verwarde mevrouw gewoon te geven waar ze om vraagt. En zo is Renate zo blij als een kind met zo'n extra stempel in haar paspoort.

Alles resulteert erin dat we al om 14.45u helemaal klaar zijn om in te stappen. Maar ja, het vliegtuig is er nog niet. Heel kinderachtig vinden wij allebei.

Dus gaan we even lekker relaxen met een bakkie en een mandarijn. We hebben er zin in en verheugen ons op de Indische maaltijd die we aan boord van het vliegtuig gaan krijgen.

Dag 1 - De boom in!

Zo, de eerste grote horde hebben we gehad. En dat was de nachtvlucht. We hebben op zich niets te klagen, 17.20u, de lucht in (15 minuten later dan gepland) en bijna op tijd geland.

We sluiten rond 21u Nederlandse tijd al onze oogjes, als we aankomen in Bangkok is het namelijk rond 4 uur in de nacht Nederlandse tijd. En slapen in zo'n vliegtuigstoel is best te doen, toch?

Tuurlijk niet. Aan het eten en het personeel lag het niet. Continu die enorme herrie aan je hoofd. Zelfs bananen in je oren of afplakken met ducttape bieden geen soelaas (en het wordt een beetje een troepje als je allebei tegelijk doet).

Twee uur voor de landing (02.00u Nederlandse tijd) gaat ineens het licht aan en klinkt de intercom. Het personeel dacht zeker bij zichzelf: wij niet slapen, dan jullie ook niet. Het vliegtuig schudt een beetje, de intercom gaat aan en het enige verstaanbare woord is 'turbulentie'. Volgens mij hebben ze gewoon het vliegtuig een minuutje door een dik wolkendek gejaagd voor de nodige opschudding. Want langer dan dat duurde het niet. Effect had het wel, iedereen zat weer braaf in zijn/haar stoel met de riemen vast. Niet veel later krijgen we ons ontbijt voorgeschoteld. Ik heb het grootste deel van de nacht appelig voor me uit zitten staren of weer eens de tigste poging gedaan om nog een beetje te slapen. Harold had net zoveel succes. En anders had ik 'm wel wat vaker aangeduwd met de smoes dat 'ie lag te snurken.

Ben niet voor niks getrouwd in voor- én tegenspoed! Samen delen!

Vlak voor de landing schuif ik mijn 'gordijntje' open en zie de 'groene long' onze eerste bestemming in Thailand. Die bruinige rand eromheen is de rivier Menam.

En toen jullie allemaal nog op een oor te ronken lagen (tenminste, daar gaan we van uit en dat hopen we voor jullie), landden wij vannacht om 04.10u Nederlandse tijd in Bangkok.

Het lijkt enorm rustig op het vliegveld, ons 'groepje' van zo'n 400 mensen moet nog wel even door de enorm grote luchthaven worden gejaagd naar de paspoortcontrole en dat is wel een eindje lopen. Bij de controle willen ze ook alle vingerafdrukken en een camera-opname van je gezicht, dus een beetje de crimineel op vakantie uithangen zit er ook niet in. De uitspraak dat de Thai zulke vriendelijke mensen zijn, gaat helaas nog helemaal niet op voor de douane (maar misschien worden die geselecteerd op een flinke dosis chagrijnigheid). Gelukkig zit de bagageband meteen achter de douane. De taakverdeling was al langer bekend, Harold doet het Jerommeke-werk (de koffers van de band sleuren), ik duik twee etages naar beneden, de kelder van het vliegveld in om geld te wisselen. We spreken af dat we elkaar weer ontmoeten bij deur 3, daar staat - als het goed is - de chauffeur op ons te wachten. Het is een eindje lopen, maar dan heb je ook wat. Namelijk een aangename wisselkoers. Dat wat ik inlever in euro's krijg ik in 38-voud terug in baht. Dat is nog eens zakendoen!

Intussen is Harold aanbeland bij de chauffeur en moet ik nog de kelder uit. Niet veel later worden we innig herenigd. De chauffeur staat inderdaad klaar met onze naam op een bordje, maar hij heeft gewoon een hele lijst namen hangen. Hij maakt een foto van ons met ons eigen naambordje (we weten toch zelf wel wie we zijn?) en na nog even wachten op 2 andere toeristenstellen moeten we hem volgen, nog twee etages omhoog en hij heeft de tred erin. Ik volg 'm op de voet, Harold blijft wat achter.

Als we naar buiten gaan, slaat de klamme hitte ons om het hoofd, het is nog maar 11u Thaise tijd en een luttele 32 graden. Met onduidelijke bewoordingen, en nog minder duidelijke handen en voeten gebaart

hij ons naar onze taxi (we stapten bijna in een leuke SUV, maar die stond niet op ons te wachten). Hij loodst ons naar een groen-gele taxi en hup, ook de taxichauffeur wil een foto van ons (nog nooit toeristen gezien ofsow?). Ook hij spreekt amper verstaanbaar Engels, dus het wordt een best lange maar rustige rit. De vermoeidheid en hitte hakt er een beetje in bij ons. Het eerste deel gaan we via de snelweg. Het laatste deel kruipen en sluipen we door smalle straatjes en vragen we ons af of hij weet waar we naartoe moeten. Af en toe kijken we op Google Maps of we goed zitten. Dat lijkt er wel op. En we komen langs heul veel tempels.

De afspraak over de transfer was: met de taxi naar de de Bangnam Phung Nok Temple (wie kent 'm niet) en vandaar verder met de 'motor'. Dat leek me nog een interessante uitdaging met onze twee grote koffers, maar ach, ze zullen wel grotere hutkoffers inclusief passagiers hebben vervoerd.

Na een uur rijden stopt de chauffeur. Hij gebaart ons dat we moeten blijven zitten en stapt uit. Even later mogen we de auto uit en staan er... twee scooters ons op te wachten. We vragen ons af wat de bedoeling is en de taxichauffeur kijkt een beetje benauwd en begint in het Thais te discussieren met de scooterrijders. Op de foto is wel te zien wat het probleem is... hoe krijgen ze die koffer (en nog eentje) én ons mee op de scooter.

De taxichauffeur vindt dat een van de koffers maar achterop moet. En wij dan? Even later komt er nog een derde scooter. Harold moet achterop gaan zitten en krijgt de tweede koffer tussen hem en de scooterchauffeur in gedrukt. Ik 'mag' in mijn eentje achterop bij een scooterrijder.

We rijden nog zo'n 500 meter door kronkelende smalle padjes en ik hou mijn hart vast of dat wel goed gaat. Maar het gaat goed en niet veel later staan we bij de receptie van ons eerste onderkomen: een hotel op palen aan de rand van het schiereiland. De receptie en het restaurant zijn voornamelijk in de open lucht.

We checken in en krijgen een soort limonade voorgeschoteld. Zo cute!

Onze kamer noemen ze een 'boomhuis'. Het is een onderkomen in 3 etages, zie de video: <https://www.facebook.com/bangkoktreehouse/videos/442681197122907>
Je komt op de begane grond binnen in de badkamer. Als je op het toilet zit, kijk je door een glasplaat naar de moerassige bodem onder het hotel. Ziet er niet smajlijk uit op de foto en maak je geen illusies, in het echt ook niet.

Een etage hoger zit de slaapkamer met gigantisch grote mieren op de muur. Dit zijn de reuzenversies van de ieniemienie mieren die we overal in het restaurant tegenkomen. De trap naar boven is in verschillende hoogtes, dus niet geschikt voor dronken dropjes.

Naast de slaapkamer zit een 'balkon' en een etage hoger staat een groot ligbed met uitzicht over het groene park.

We gaan eerst maar eens wat lunchen (8.00u Nederlandse tijd) om zo snel mogelijk in het ritme te komen. Het lijkt rustig in het hotel.

We gaan op een terras van het restaurant zitten en kiezen elk een lekker fris gerecht met vruchten.

Daarna gaan we een uurtje op bed liggen om even bij te trekken. Een uurtje later is het alweer tijd om te eten, het restaurant gaat om 18u dicht. Dus om 17u zitten we braaf aan tafel ben bestellen we elk een lekker Thais gerecht. De temperatuur neemt iets af en er staat een klein beetje een briesje, dus dat is wel fijn.

Dag 2 - Funeral crashers

Na een veel betere nacht dan de nachtvlucht worden we rond 7.45u wakker. In slaap komen was toch wel wat lastig en aan een stuk doorslapen was ook niet helemaal aan de orde maar ik ben uitgerust genoeg. Renate heeft wat meer moeite met opstarten terwijl zij altijd fris en fruitig opstaat, helder nadenken zit er bij haar nog even niet in. We starten allebei met een heerlijke douche. En die is toch echt wel bijzonder. We trekken het scherm op en dan en dan sta je gewoon 'buiten' te douchen, want nee, er zit geen raam tussen. Maar wel alle privacy.

De douche is heerlijk en opgefrist maken we ons klaar voor het ontbijtje. Voor Renate wederom een mangogerechtje met garnalen en voor mij een roerei met groentes en fruit. We krijgen allebei een bijzonder drankje geserveerd die ik vooral erg lekker vind omdat het best zoet is. Te zoet voor Renate, dus ik drink ze allebei maar op.

We genieten van het uitzicht bij het ontbijt en het voelt best relaxed.

Toch ook weer niet helemaal in de relaxmodus want om 9.00 start de fietstocht op dit schiereiland Bang Krachao (de Thaise naam voor 'de groene long').

We zien een studentikoos uitziende Thai aankomen met paars haar die een jong Thais meisje mee heeft genomen. En omdat het niet superdruk is met toeristen concluderen we al snel dat zij onze gidsen moeten zijn. Nou ja, gidsen... de man is de gids en het meisje is zijn dochter van 11. Zij heeft een vrije dag van school en is op stap met vaders. De man heet Pond en het meisje heet Pan Pan.

En wat we al heel snel merken is dat ze bescheiden en bijzonder vriendelijk zijn. Pan Pan spreekt geen Engels en Pond spreekt gebrekkig Engels. Maar absoluut geen onoverkomelijk probleem voor ons. Hij excuseert zich tijdens de tour wel 10 keer voor zijn povere Engels maar wij vinden het echt geen probleem.

We zoeken twee fietsen uit bij het hotel die prima dienst doen. Mijn fiets is wel wat aan de kleine kant maar ervaren fietsers als wij zijn passen we ons met gemak aan.

Pond legt uit wat we allemaal gaan zien en dat is behoorlijk veel.

Omdat de regenperiode net is afgelopen, is 'de groene long' ook echt groen. Alles ziet er fris en fruitig uit net zoals Renate! Hieronder een paar foto's van wat je allemaal

ziet.

Pond waarschuwt ons bij de volgende stop dat we zometeen smalle paadjes gaan tegenkomen. Uiteraard maak ik mij direct zorgen over brokkenpilootrenate.nl gezien haar recente geschiedenis met 'incidentjes' op de fiets. Maar eerlijk is eerlijk, zij zoekt als een heerlijk briesje op deze mooie zomerse dag door het groen!

Al snel maken we een stop bij een eettentje langs de weg. Pond geeft aan dat hij hier altijd zijn snacks koopt. En ook nu koopt het nodige en laat ons ervan proeven. Gefrituurde banaan, gebakken zoete aardappel (de 'gewone' en een paarse) en taro (olifantsoor, een of andere knol, wie kent het niet) passeren de revue.

Als we willen betalen wuift Pond ons aanbod vriendelijk lachend weg. We fietsen door en al snel staan we bij een van de vele, vele tempels die Thailand rijk is. Hij vertelt ons dat eens per maand de blinddoek van het onvriendelijk ogende standbeeld er af gaat.

De tempel is gesloten maar prachtig om te zien.

Pond leert ons dat als je gebeden hebt dat je dan op de gong mag slaan om Boeddha even lekker wakker te schudden zodat hij jouw gebed in ontvangst kan nemen. En als het over mensen wakker maken gaat en ontvangen van de gezonden boodschap dan kun je dat wel aan Renate overlaten.

We fietsen door en komen langs een plantage waar een bord staat met Thai Boxing Training Centre. Pond nodigt ons uit om een kijkje te nemen. Hij vertelt ons van alles

over de gewassen (kokosnoten, suikerriet en citroengras) waar we eerst langs lopen en stelt ons daarna voor aan de beheerder van de boksring. Deze meneer was ooit regionaal kampioen maar die dagen liggen een klein beetje achter hem. Ook hij is allervriendelijkst en verzoekt ons om in de ring even tegen elkaar te boksen. Uiteraard ben ik daar best nerveus over want ik weet dat Renate een gemene linkerhoek in haar repertoire heeft. Gelukkig houdt zij zich in en staan we lachend tegenover elkaar. Grappig is wel dat alle Thai met graagte met ons op de foto gaan. Laat je niet foppen, Renate staat dan wel echt als een meisje in bokshouding, maar die gemene linkse heeft ze echt.

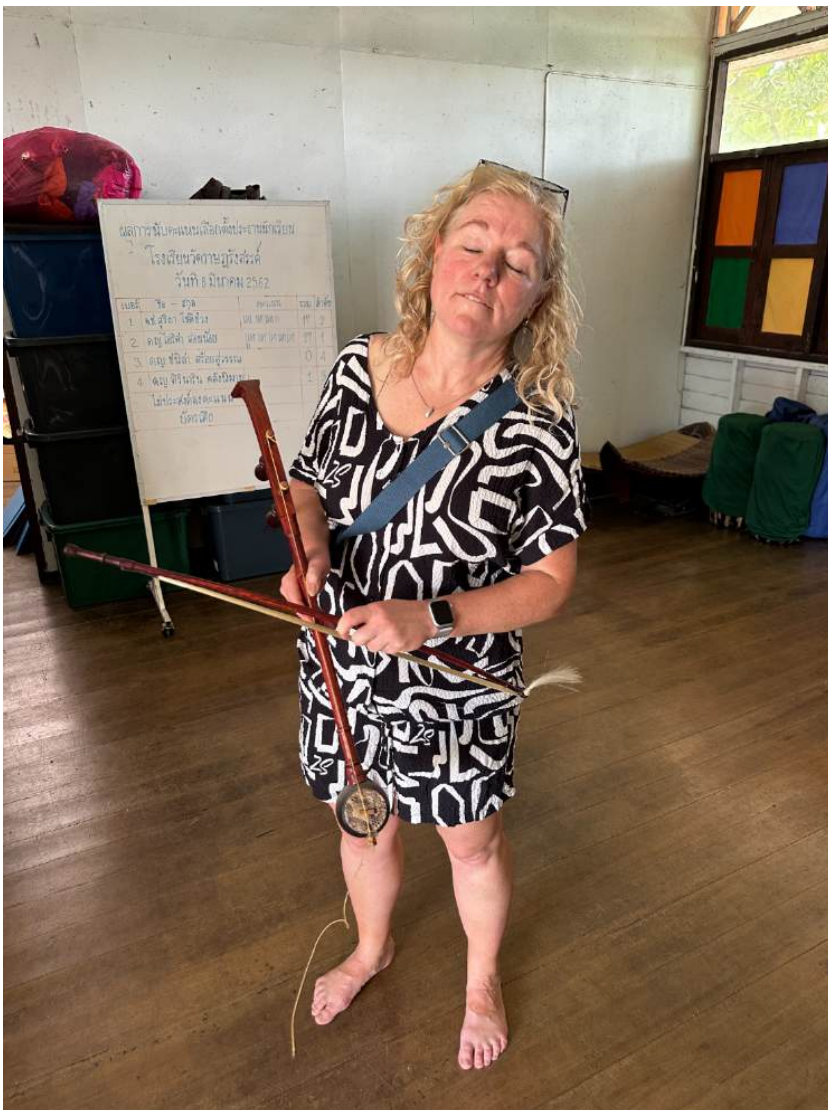
Uiteraard wordt mij vriendelijk verzocht de nodige plantjes nog even van wat water te voorzien en dat doe ik met plezier!

En door! Volgende stop is een lagere school. Ook hier worden we allervriendelijkst ontvangen, zien we dat de kinderen een schooluniform dragen en blijkt dat de meesters en juffen super ontspannen les geven. De kinderen zijn vrolijk en nieuwsgierig en ook hier moeten we natuurlijk een paar foto's maken. Aan aandacht (of is het even een aangename afleiding voor de kids) geen gebrek.

Het blijkt dat Renate een ongekend talent heeft voor de Thaise viool die een originele Thaise 3 snaren gitaar blijkt te zijn. Al vlot speelt ze 'Altijd is Kortjakje ziek' en zingen de Thaise kinderen uit volle borst mee. Nou, niet echt natuurlijk. Renate weet een deuntje te produceren waarbij kattengejank in het niets valt. Met bloedende oren vervolgen we onze weg.

Dan een nog een fotostop bij een toren waar Pond laat zien een creatieve fotograaf te zijn. En eerlijk is eerlijk de foto's zijn erg leuk geworden.

De volgende stop is bij een tempel waar op dat moment een rouwplechtigheid bezig is. De monniken zingen en de familie kijkt toe. De overledene staat in de open ruimte in de kist en wij kijken belangstellend vanaf een afstandje toe. Het voelt toch een beetje als 'binnendringen in een privé-aangelegenheid' en dat is toch wat ongemakkelijk. Al snel krijgen we een heerlijk koel flesje water aangeboden en nadat de monniken weg zijn nemen we een kijkje bij de crematieoven. Op het moment dat we willen vertrekken worden we uitgenodigd om met de echtgenote van de overledene te gaan kijken bij de kist. En met haar moeten we van Pond ook op de foto.

We worden gepakt door de oprechte vriendelijkheid van de Thai. Daar kunnen we in

het westen nog wat van leren. Als de wieg van Poetin, Hamas en Netanyahu in Thailand had gestaan, hadden we nu geen conflicten gehad in Oekraïne en Israël/Gazastrook.

En nu we er dan toch zijn... worden ook maar even uitgenodigd om mee te eten en er wordt een tafel gedekt en voedsel in overvloed wordt op onze tafel gezet. Rode curry met kip, soep met een soort courgette, rijst, kippenpootjes, veel zoetheid en een toetje. Pond en Pan Pan eten niet mee en uiteraard is de hoeveelheid voor ons echt veel te veel. En dat met die twee vingers is echt iets wat kinderen in Thailand doen.

Na het eten bedanken we de familie en stappen we weer op de fiets. Voor ons mooi om te zien/leren hoe de Thai omgaan met overlijden en veel meer bezig zijn met het accepteren van het leven zoals het komt.

Na de tempel fietsen we naar de waterkant waar we een blik kunnen werpen op Bangkok aan de overkant van de rivier. Erg groot en uitgestrekt. En dat lijkt wel logisch met maar liefst 11 miljoen inwoners!

We maken ons op om door te gaan naar de laatste stop voordat we terug zijn in het hotel, We gaan een kilometertje varen in een kano door de dichte begroeiing. Prinses Renate voor in het bootje en ikzelf als kapitein-wat-stram-in-de-knieën-en-dus-stap-ik-moeilijk-in-en-uit, maar wel gewapend met de peddel. We peddelen heel rustig het stroompje af en genieten van de omgeving.

Na ons mooie kanotochtje gaan we terug naar het hotel. Renate probeert nog vrienden te maken met een schildpad maar die kiest snel het hazenpad (voor zover een schildpad een hazenpad kan kiezen...).

Nog een paar mooie foto's gemaakt met Pond en Pan Pan en we nemen bijzonder vriendelijk afscheid.

Het was een prachtig fietstochtje met een paar bijzondere verrassingen. Echt een aanrader. En wat hebben we genoten. En op de eerste volle dag in Thailand hebben de Thai ons hart al gestolen. Wat een vriendelijkheid en bescheidenheid. Zeer leerzaam. Tijd om even te relaxen in de slaapkamer, waar de airco het zeer aangenaam maakt. Na een uitgebreide siësta besluiten we te gaan eten bij een restaurantje op het schiereiland. We kiezen voor Baan Baan Bang Kra Jao.

We krijgen heerlijk eten. Rundvlees met Thaise kruiden en rijst. En Renate bestelt ook nog even de bekende schijf-van-vijf-groente-gerecht erbij en sluit ik af met een heerlijk mierzoet toetje: Thai Red Ruby in kokosmelk. Als deze laatste geserveerd wordt in een schaaltje krijg ik er ook een glas met 'crushed' ijs bij. Al snel begrijp ik dat het een bij het ander in moet. Maar welke bij welke? Dapper als ik ben neem ik een beslissing en mik ik het grootste deel van het toetje in het glas met ijs. Uiteraard als we het daarna checken op internet blijkt dat het andersom moet. Maar ik geniet heerlijk van deze eigenwijze Nederlandse variant! Ik mag er wel patent op aanvragen!

Na het heerlijke eten (voor belachelijk weinig geld) fietsen we op ons gemak terug naar het hotel. We hadden verwacht dat in het donker fietsen (met zonder fietsverlichting) een uitdaging zou blijken te zijn maar 90% van de wegen/fietspaden is prima verlicht. En een iPhone doet ook heel goed dienst als voorlamp ;o).

.

Dag 3 - Verkassen naar centrum Bangkok

Zo, de tijd in de idyllische jungle van Bangkok is voorbij, we vertrekken vandaag naar het centrum van Bangkok, zo'n 15km verderop en aan de overkant van het water. Maar hoe kom je daar dan? Ik (Renate) liep gistermiddag naar de receptie en vraag het na, maar het Engels van de receptioniste is zo beroerd dat ze me niet echt begrijpt. 'Gelukkig' staan er binnen no time zeven Aziatische dames aan de balie (ook gasten) die het uiteraard allemaal beter wisten. Twintig minuten lang geluisterd naar Aziatische discussies (zo lang duurde het echt), maar toen waren de dames eruit. We moesten weer met de 'motor' richting de dichtstbijzijnde pier, oversteken met de boot en dan verder met een taxi. De receptioniste wil ervoor zorgen dat de 'motortaxi' om 10.00u klaarstaat. Ik benadruk nog even dat we vorige 3 scooters nodig hadden voor onszelf met bagage. "Komt goed", of zo iets zei ze in het Thais. Dus na een toch nog gebroken nachtje (wel wakker, niet wakker) vanmorgen de boel weer ingepakt. Moet eerlijk bekennen dat ik nog niet gewend ben (jetlag, warmte? 🧜), vanmorgen stond ik bij het inpakken van de koffer weer de helft van de tijd appelig te kijken. Weer een heerlijk ontbijtje naar binnen gewerkt, uitchecken en om 10u stonden we helemaal klaar. Dezelfde receptioniste vertelde me nog wel even dat we naar een andere pier worden gebracht omdat dat handiger is. Zij zullen het uiteraard beter weten dan ik. En ja hoor, stipt op tijd kwamen twee scooters (nee, niet drie) aan om ons op te pikken. Ze zagen ons, keken naar de koffers en er klonk een lichte zucht.

Er volgde weer een hele discussie in het Thais, er werd getelefoneerd en niet veel later kwamen er nog twee scooters aan gesjeesd. Op een daarvan zat een chauffeur die we twee dagen geleden ook hadden. Harolds koffer werd met een bagagespin (gemaakt van een binnenband) goed vastgezet, mijn koffer werd gewoon los achterop gelegd. Wat, niet vastgezet? Paniek!!! Dat kan toch niet goed gaan?!? Die vraag kon ik niet meer stellen, chauffeur en koffer zoefden al weg en even later waren beide al uit het zicht. Wij met drie scooters erachter aan, slalomend zo'n 10km het eiland over (hieronder een - best wel onduidelijke - foto gemaakt door Harold op de eerste scooter).

Onderweg was de scooter met mijn koffer in geen velden of wegen te bekennen. Het zal toch niet? Toen we bij de bewuste pier aankwamen ook geen scooter met mijn koffer. Maar toen ik achterom keek, bleek dat 'ie net het laatste stukje vlak achter ons zat, de koffer zat nu wel vast. Chauffeur heeft vast ergens een bagagespin opgepikt en de koffer alsnog vastgezet. Pfew! Nou, dit uitzonderlijke vip- en vrachtvervoer met vier scooters zal aardig wat kosten, maar nee hoor: of we even €6,30 in totaal willen aftikken.

We lopen het laatste stukje naar de pier en daar is het even wachten op onze oversteek. Ik zat te denken aan veerboot voor zo'n 30 personen, maar nee hoor, het werd zo'n lange smalle boot die nog net niet van ellende uit elkaar valt.

Je kunt aan mijn gezicht wel zien hoe 'leuk' ik dit vaartochtje vond, haha!

Maar eerlijk is eerlijk, mijn ongerustheid was volledig ongegrond. Om 10.30u stonden we al aan de andere kant van de rivier en tikten we 'maar liefst' €1,05 af voor de overtocht. Een taxi was ook zo gevonden en die bracht ons voor een luttel €3,15 naar ons hotel zo'n 15km verderop, middenin Chinatown. We hebben een meer dan prima kamer op de 12e etage met uitzicht op...

Deze vervallen bende.

Even een uurtje 'installeren' (ander woord voor niks doen) op de kamer en daarna de stad in. En wat enorm opvalt, zijn alle bovengrondse stroomkabels.

Eerst iets lunchen... (het wordt een smoothie).

En daarna op zoek naar die ene boot van slechts 16 baht (€0,40) waarmee je een heel eind op de rivier langs alle belangrijke bezienswaardigheden kunt varen. Deze waardevolle info hadden we van onze verkenner Jim & Hennie die we in juli vooruit hadden gestuurd. De pier was niet ver meer en daar heeft Harold voor elk een kaartje van 16 baht gekocht. De boot kwam er al redelijk snel aan, dus we stappen op. Als de boot net twee meter van wal is, zegt een van de medewerkers dat we van de boot af moeten... waarom dan en hoe dan? We blijken het verkeerde kaartje te hebben. Harold laat van de stress ook nog een van de twee kaartjes uit zijn handen waaien. Of we ff een nieuw kaartje willen kopen van 30 baht pp (€1,00). En nee, het geldt niet dat we al

16 baht pp hebben betaald. Daar gaat ons vakantiebudget! Gelukkig vindt de mevrouw het goed als we 'maar' 50 baht betalen.

We besluiten om na 2 haltes uit te stappen en naar het koninklijk paleis en de tempel van de liggende Boeddha te gaan. Jim & Hennie konden ons vertellen dat knieën en schouders bedekt moeten zijn. Dus ze hebben voor Harold een zeer modieuze broek gekocht die mooi afkleedt bij zijn overhemd en zijn sexy sandalen. Als we weer aan land staan, kleden we ons om in het dichtstbijzijnde toilet.

Zeg nou zelf, hij kan het hebben! Gelukkig is hij niet de enige die er zo bijloopt, 80% van de mannelijke toeristen draagt een zelfde broek. Helaas scheurt hij meteen uit zijn

broek als hij de eerste keer gaat zitten.

Ik doe een witte lange broek aan en heb een omslagdoek bij me. Mooi dat ik daarmee niet binnenkom! Ik word door de beveiliging naar een winkeltje bij de ingang van het koninklijke paleis gebonjourd en moet daar maar een t-shirt kopen. Tegen (voor Thaise maatstaven) een woekerprijs. Ik probeer nog af te dingen. De dame achter de kassa giechelt even zo van: 'ach gut, jij dom, dom, blond toeristje' en staart me daarna ongedaan aan... Ik betaal gewoon maar de volle prijs voor het shirt. Wel eentje met olifantjes, dat dan weer wel.

Het zweet loopt ons al over de ruggengraat, maar we lopen braaf met de meute mee.

Wat een pracht en praal, daar kunnen de katholieken nog een puntje aan zuigen.

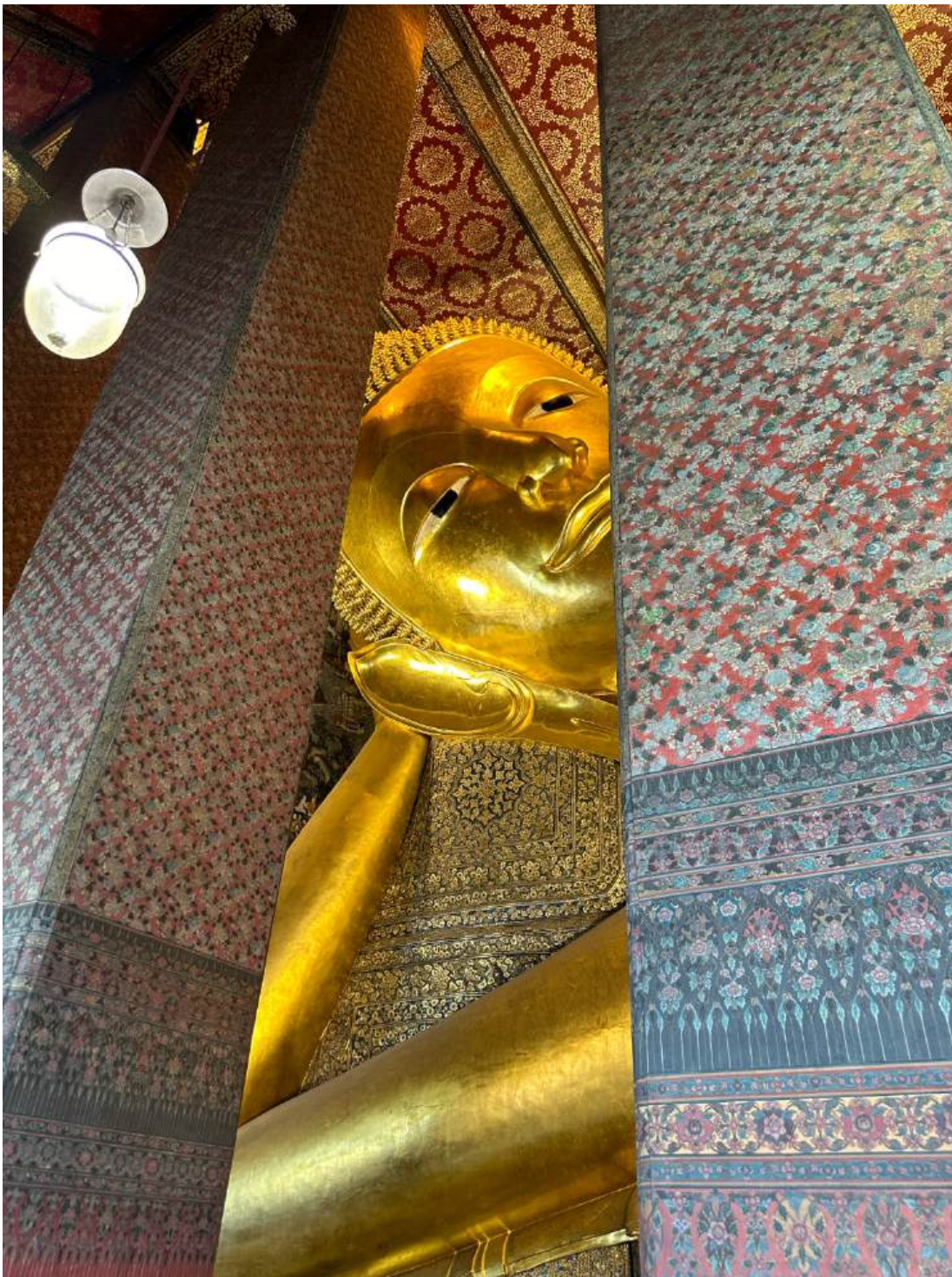
Harold doet zijn best om geen aandacht te trekken in zijn tenue. Ziet er wat chagrijnig uit, maar dat is 'ie niet hoor ;o).

En overall paleiswachters en beveiliging om ons heen.

Daarna gaan we achter de meute aan richting de tempel van Wat Pho, de liggende (ofwel luie) Boeddha. We vragen ons af wat 'ie heeft gerookt of gesnoven dat 'ie zo sloom uit zijn ogen kijkt.

Een beeltenis van een luttele 46 meter lengte van Boeddha die op zijn zij ligt. Met wel heel lange benen en slechts 8 tenen.

We waggelen nog wat rond en vinden het daarna welletjes geweest. Met de TukTuk of met de benenwagen naar het hotel? We kiezen voor het laatste. Onderweg scoort Harold nog een bril op sterkte (-2.75, voor autorijden en televisiekijken) en wil gaan afrekenen. Ik roep nog door de winkel: “Je moet afdingen! Altijd proberen!” Even later komt hij buiten en vraag ik of hij heeft afgedongen. “Nee”.

“Wat??? Hoeveel heb je moeten betalen dan?”

“€1,50”.

“Okay, laat maar.”

Na weer een kleine pauze in de hotelkamer trekken we eropuit voor ons eerste streetfood avontuur. En de keuze is reuze! Meelwormen, varkensneusjes en heel veel niet te duiden etenswaar.

We gaan op zoek naar dé straatjes met streetfoodtentjes. We gaan zitten bij een tentje waar veel Aziaten zitten, dan moet het wel goed zijn. En hebben inderdaad heerlijk gegeten. Gewoon iets wat we wél herkenden. Daarna nog wat rondgeslenterd in de drukte en een bezoekje gebracht aan de rooftopbar bovenop het hotel, naast het zwembad.

Op straat is het een drukte van jewelste.

Harold is nu toch echt wel aan zijn eerste Piña Colada toe deze vakantie. Staat niet op de kaart, maar de ober maakt 'm met alle plezier. En ach, dan neem ik er ook maar eentje, gewoon voor de gezelligheid!

Dag 4 - Op stap met Co

Vandaag gaan we beleven of alle trainingskilometers op de e-bike van de afgelopen maanden hun vruchten afwerpen. Daarnaast is het alweer twee dagen geleden dat we als Dutchies op een fiets hebben gezeten dus het wordt wel weer tijd.

Om 6.00u gaat de wekker (hoezo vakantie??). Fris en fruitig stappen we uit bed, scoren we twee onbijtboxen (want de ontbijtzaal is nog niet open op dit tijdstip) en gaan we met de StapStap (de goedkope en gezonde Nederlandse tegenhanger van de TukTuk) op weg naar onze stadsrondrit op de fiets. We gaan vandaag de wereldberoemde (tenminste in Bangkok) fietstoer bij Co van Kessel doen.

Wie is Co zul je je afvragen? Lees hieronder de beschrijving en dan weet je wie Co is.

Bangkok's Original bicycle tour

CO VAN KESSEL

BANGKOK TOURS

Mr. Jacobus (Co) van Kessel

Co van Kessel, an innovative and adventurous Dutchman, pioneered bicycle tours in Bangkok more than 30 years ago.

As a longtime resident and self-professed lover of Bangkok, he understood very well the picture of accelerated urban development that has played the recent image of the city. He also had a hunch that this was not what Bangkok or Thailand was all about and he developed unique tours that show you the REAL BANGKOK.

Whether it's the colorful sights and smells of the local markets, the fascinating life of locals along the canals or the surprising existence of beautiful green belts, Co discovered the essence of what makes Bangkok one of Asia's most captivating cities. Since then, it has been his mission to share these discoveries with the rest of the world.

Making it his goal to re-discover Bangkok, Co spent thousands of hours on his mountain bike exploring the vast network of local streets, alleyways, footpaths and canals between the north urban thoroughfares. What he found, lurking behind the facade of modernization, were hidden worlds of peace and tranquility, a picture of Thai life that has remained unchanged for countless decades, an identity of a city that is true to the Thai people, yet largely unknown to outsiders.

Sadly, with his passing in July 2012, Co is no longer with us to see his vision through. However, armed with not only his inspiration, but also his beautiful knowledge, the CVK team will now carry on the torch of bicycle-based discovery in Bangkok just the way Co would have wanted it!

Our Mission At Co van Kessel Bangkok Tours

is to provide our guests with a singularly unique travel experience in Thailand. All our tours use Co's extensive topographical knowledge of the greater Bangkok area as well as his keen eye for the interesting to take you where nobody else can or will.

We aim not to bore you with talk, but to immerse you in an experience where your individual fascinations emerge.

Bicycles, boats, and our feet become the tools we use to gain access to the previously inaccessible, behind-the-scenes lifestyle of the Thai. Here the roots of an ancient culture will become evident in a way you never could have imagined.

www.covanessel.com

We wandelen 2 km door een ontwakend Bangkok alhoewel ik me langzamerhand afvraag of sommige Thai/Chinezen hier in Chinatown überhaupt naar bed zijn gegaan. De voedselstalletjes draaien namelijk al weer op volle toeren om 6.30u en de geur van gebakken 'alles' (sateetjes, kippen en te veel om op te noemen) in combinatie met rioolluchten dringen onze neus binnen. Links en rechts nemen de Thai al hele gerechten met vlees en rijst tot zich. Wij slaan even een rondje over en frommelen al lopend een sandwich en chocoladecroissant naar binnen. Afgetopt met een beetje (bijna) verse jus d'orange (want uit een pakje) en wij zijn klaar voor de fietstocht. Als we om 6.45u aankomen, is het al een drukte van belang. Vanuit alle hoeken en gaten stromen de toeristen toe. En aan de koppies te zien, veel Nederlanders. Iedereen wordt in een groep met kleur geplaatst. Wij halen onze neus op voor de kleur roze en wij komen in de oranje groep. We blijven tenslotte Nederlanders en Orange is the new Bangkok!

Onze groep bestaat uit een ander Nederlands stel (we dopen hen Jerommeke en Mulan), 2 Nederlandse jongemannen (Gino en Nick) en een Frans gezin met twee kids van 8 en 12 (vanaf nu aan te duiden als Fransekkies).

De akela van de groep is Proud, een 21-jarige Thaise. En dan hebben we nog Mister Kim (hij speelt de veegwagen vandaag).

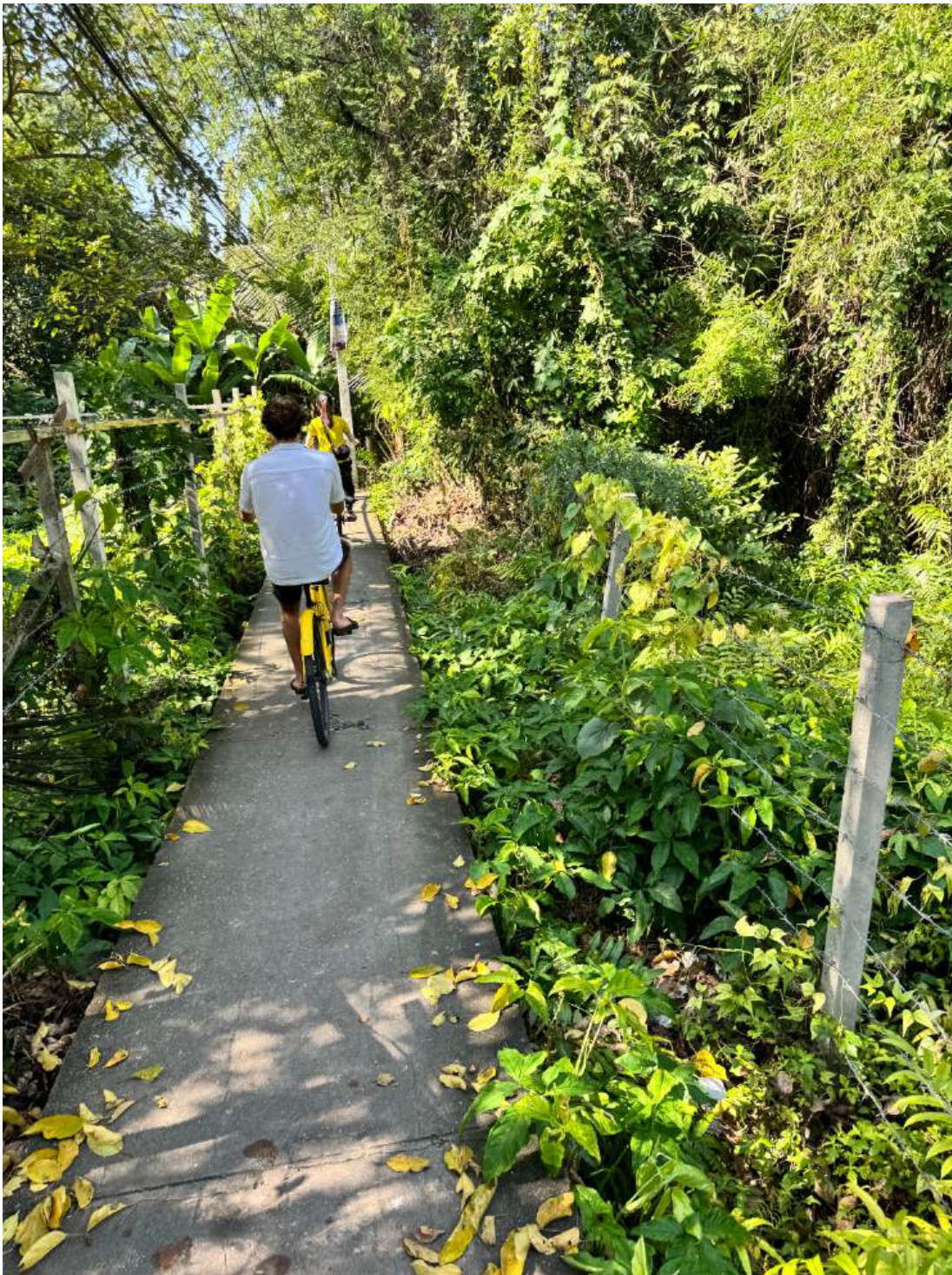

Om stipt 7.00u neemt Proud ons mee naar de fietsenstalling. Daar staan honderden gele fietsen op een rij. "Zoek er maar een uit", zegt ze, waarbij ze meteen even vermeldt dat alle fietsen even groot zijn. Het leuke is dat dit eigen ontworpen lichtgewicht fietsen zijn omdat er in het verleden werd geklaagd (waarschijnlijk door Nederlanders...) over de voorheen te kleine (want gemaakt voor de Thai) en te zware fietsen. Het enige dat je kunt aanpassen, is de hoogte van het zadel. En eerlijk is eerlijk, ze fietsen prima en lopen (nou ja, lopen, fietsen natuurlijk) als een zonnetje. En kijk Renate blij zijn met haar vriendinnetje voor 1 dag!

Als iedereen het zadel op de juiste hoogte heeft, de benen heeft ingevet, de zonnebrillen en zonnekleppen in de aanslag heeft, kunnen we vertrekken. Het blijkt dat de Fransekkies niet echt een fietsgezin zijn (wat wel raar is want de grootste fietswedstrijd ter wereld heet notabene Tour de France). Het meisje van 8 en de moeder zijn behoorlijk wiebelig op de fiets en dat is niet heel handig als we door minuscule steegjes en over smalle paadjes fietsen.

Gelukkig ligt het tempo niet zo heel hoog en af en toe wachten we tot de Fransekkies weer zijn aangesloten.

We komen langs schitterende locaties, tempels, krottenwijken, scholen en nog veel meer gebouwen. De temperatuur is aangenaam (29 graden) maar loopt al snel op. Gelukkig worden we door Proud en Kim van voldoende koud water voorzien.

We komen bij een prachtige tempel waar op dat moment monniken bijeen zijn om te bidden. Het zingen is monotoon maar indrukwekkend om van dichtbij te horen en zien.

Op de grond zit een non gekleed in het wit. Overigens heeft zij dezelfde kapper als de rest van de mannen. Proud vertelt voluit over het geloof, Boeddhisme en hoe belangrijk het is voor de Thai. Het leven staat in dienst van Boeddha en goed voor anderen zorgen. Daarbij is bescheidenheid, rust en zorgen voor je familie belangrijk. Mooie gedachte vind ik dat.

Naast de tempel staat een enorme stupa (zo heten die omgekeerde bromtollen) van 195 jaar oud.

De naam van deze stupa is Wat Prayurawongsawat (zeg dit 10x snel achter elkaar en je hebt een tongkneuzing).

Na een tijdje fietsen is het tijd om in te schepen op een zogenaamde long-tailboot. Een ranke schuit met opstaande neus en een serieuze motor voor de aandrijving. De fietsen worden heel professioneel als sardientjes in een blikje op een rijtje gezet.

We varen over de kanalen van Bangkok en kijken onze ogen uit. Sommige bouwwerken zijn schitterend en bij andere is inmiddels de bouwvergunning verlopen.

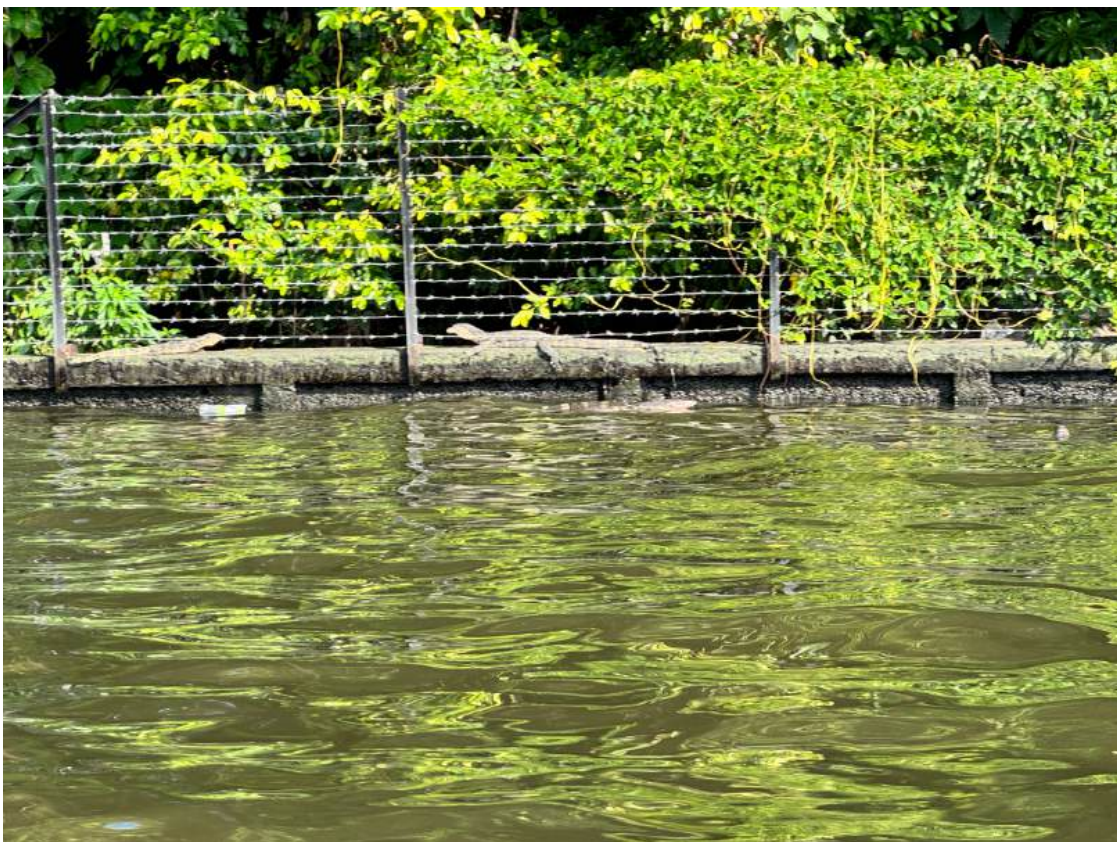
Echt leuk is het als de chauffeur ofwel kombuistijger op sommige stukken de gaskraan

opendraait.

Dan gaat het lekker hard en zit ik letterlijk en figuurlijk te stuiteren van plezier. The faster, the better!

Onderweg passeren we nog een paar zonnebadende varanen.

We varen ook langs de 'gouden boeddha'. Een standbeeld van maar liefst 70 meter hoog en 40 meter breed. Erg indrukwekkend om te zien. En oh ja, het standbeeld is pas in 2018 afgebouwd.

Na het heerlijke boottochtje is het weer fietsen geblazen. Nu echt door de buitenwijken van Bangkok waar de meeste Thai wonen die werken in de binnenstad. Smalle steegjes, veel groen en mooie gebouwen afgewisseld met lelijke. En op elke straathoek wel een eetstalletje.

In het oude gedeelte stoppen we ook nog even bij een soort van colombarium waar urnen met as worden neergezet in kleinere stupa's.

Hier krijgen we nog een lekkere snack van Proud. Het is paddestoelen met rijst maar dan in chipsvorm. Heerlijk krokant en lekker (aroy in het Thais) van smaak. Zo langzamerhand begint onze maag een beetje te knorren en we stoppen bij een pittoresk eettentje waar de tafel al gedekt staat. We worden echt verwend met rode curry, een soort van groentesoep, zoet-zure kip, groentes, Thaise omelet en uiteraard de onvermijdelijke witte rijst. Het smaakt heerlijk.

Met een volle buik en hernieuwde energie beginnen we aan het laatste deel van de fietstocht. Wederom smalle fietspaden maar wat een mooie omgeving. We stappen opnieuw aan boord van een long-tailboot voor het laatste stukje terug naar het beginpunt. Dit keer steken we ook de grote rivier Menam over dus een zwemvest is verplicht. En kijk mij blij zijn met een zwemvest met camouflagepatroon.

Heerlijk snel en stuiterend over het water denderen we de rivier af. Hier zie je Nick (22 jaar, links) die een jaar op reis gaat in Azië maar geen vastomlijnd plan heeft. En Gino die ook 3,5 week door Thailand reist (die komen we vast nog wel een keer tegen, want Thailand is niet zo groot).

Na wederom een mooi boottochtje meren we aan in de omgeving van het kantoor van Co van Kessel en fietsen het laatste kleine stukje terug naar de fietsenstalling. We wisselen over en weer nog wat foto's uit en bedanken Proud en Kim voor de goede zorgen en de heerlijke begeleiding.

Ook onze 'verkenners', Jim en Hennie hebben deze fietstocht gedaan en waren net zo enthousiast als wij. Vijf uur gevarieerd genieten van het mooie dat Bangkok te bieden heeft. Een echte aanrader.

Moe maar voldaan wandelen we terug naar het hotel voor een momentje van rust. Omdat moeders een beetje moe is (en eerlijk is eerlijk ook ik wel een beetje) duurt ons 'momentje' van rust wat langer. Aan het begin van de avond willen we een heerlijke Phad Thai scoren hier op straat. Gisterenavond het geschikte 'restaurant' hiervoor gezien en daar gaan we naar toe.

We genieten van een heerlijke maaltijd, een paar mini loempiaatjes en een 'enerverende' omgeving.

Als we na de heerlijke maaltijd nog even op en neer lopen twijfelen we of we nog een 'toetje' zullen nemen. En zeg nou zelf de keuze is reuze met schorpioenen op een stokkie, meelwormen, duizendpoten en nog meer van dat lekkers.

Opeens hebben we toch niet meer zo veel trek en besluiten deze 'uitdaging' niet aan te gaan. We houden het voor gezien deze avond, na een aantal dagen Bangkok, zijn we wel een beetje klaar met de drukte. We pakken de boel in want morgenvroeg om 6.20u worden we opgepikt en trekt de karavaan verder. We laten Bangkok dan achter en trekken naar het noordwesten naar Kanchanaburi. Maar daarover morgen vast meer.

Dag 5 - Op naar Kanchanaburi

Vanmorgen alwéér vroeg op (hoe hebben we dat kunnen verzinnen?). De wekker ging deze keer al om 5.45u. Om 6.20u moesten we klaarstaan voor onze transfer naar het bergachtige landschap van Kanchanaburi. Wij waren uiteraard netjes op tijd, maar we moesten toch nog bijna een half uur wachten tot we werden opgepikt. Maar afijn, een grote touringcar stopt voor het hotel en we stappen tegelijk in met een tweetal Britse dames van middelbare leeftijd.

Watje als ik ben, wilde ik graag voorin de bus, gelukkig was daar nog plek. Er zat namelijk slechts 'drie man en een paardenkop' in de bus. Ons gezelschap had gemakkelijk in een 10-persoonsbusje gepast. Maar we hebben naast de chauffeur ook nog een Engels sprekende gids, Sam. En er nog een dame naast de chauffeur die net qua lengte boven onze koffer uit kan kijken. Wat haar rol is in het geheel is ons nog steeds een raadsel. Ze zei niks (tegen niemand nie), ze deed niks, ze zat alleen. En de eerste paar kilometer werd snel duidelijk dat wij (samen met onze medebusgenoten) vrijwel de enige idioten zijn die op zaterdagochtend zo vroeg op pad gaan.

Maar we krijgen wel mooi zicht op de opkomst van de zon.

Na een half uurtje rijden gaat de gids vlijtig aan de slag. Hij maakt eerst een soort afzetting met een veiligheidsgordel en daarboven hangt hij meerdere landkaarten op. Daarna volgt een lesje Thaise geschiedenis in het Thengels (Thais Engels, ofwel slecht verstaanbaar Engels). En aangezien het nog geen 7.30u is en Harold altijd meer geïnteresseerd is in geschiedenis dan ik, vertrouw ik erop dat hij me wel informeert als ik iets belangrijks mis. Maar het wordt ons meteen duidelijk waarom we in zo'n grote touringcarbus zitten. In zo'n 10-persoonsbusje had Sam onvoldoende ruimte gehad voor zijn presentatie.

Na een paar uur geschiedenisles kwamen we aan bij onze eerste stop: het Death Railway museum in de plaats Kanchanaburi in de gelijknamige provincie. In Kanchanaburi ligt namelijk de wereldberoemde 'brug over de Kwai' die is gebouwd door onder andere 60.000 krijgsgevangenen, waaronder Nederlanders. Zij waren in WOII in handen van de Japanners gevallen en moesten een spoorweg aanleggen zodat Japan hun landgenoten in Burma (grenzend aan Thailand) via land konden bevoorraden omdat via het water niet mogelijk was. En de Japanners waren in die tijd geen lieverdjes. Werkdagen van 18 uur lang in de zinderende hitte onder zeer erbarmelijke leefomstandigheden.

Vele krijgsgevangenen waaronder 3.000 Nederlanders vonden hier de dood. Het grootste deel van de krijgsgevangenen ligt begraven op de aangrenzende begraafplaats.

Na een uurtje gaan we verder, naar de brug over de Kwai.

En natuurlijk willen we er ook even overheen lopen. Je bent toerist of je bent het niet.

Inmiddels hadden we ontdekt hoe onze Britse metgezellen heten: Marion & Monica, twee zussen. En dankzij hun (en onze) heerlijke droge humor hebben we pret voor tien.

Harold sluit meteen een vriendschap voor het leven met ze (ik niet hoor Manon, ik heb ze op afstand gehouden!), al werden we na de lunch wreed van elkaar gescheiden tot nooitmeerziens. En ik had het niet eens door, ik zat op het toilet. Toen ik terugkwam, biechtte Harold met rode koontjes op dat beide dames hem 3 dikke smakkerds hadden gegeven bij het afscheid. Snolletjes zijn het!

Na de lunch was het voorbij met de luxe van de touringcar. We kwamen in dit vervoersmiddel terecht.

We zaten samen met vier andere slachtoffers, een Duits stel dat slecht Engels sprak en een Deens stel dat geen Duits kan. Dat betekende dat beide stellen alleen met ons praten en niet met elkaar, beetje ongemakkelijk af en toe. Na een half uur rijden komen we bij Hellfire Pass. De plek waar de krijgsgevangenen de rotsen moesten afbikken om ruimte te maken voor de spoorweg. Ook daar beginnen we in een museum en daarna lopen de watjes-afstand: slechts 500 meter van de 2,5 km van het voormalige spoor (de rails en bielsen waren grotendeels weg).

Bij het denken aan al die ellende vergeet je bijna hoe mooi de omgeving is.

En door! Nog een kwartier rijden en dan komen we aan bij een pier waar een

‘Langschwanzboot’ ofwel langstaartboot ons oppikt.

We laden alle bagage in en kunnen op pad. De kapitein zet de vaart erin en het water komt nog net niet de boot in.

Na 10 minuten varen en een aantal bochten later doemt voor ons The Floathouse op.
Een hotel op het water.

We krijgen een lekker drankje en kunnen naar onze kamer om effe te niksen...

terwijl de longtailboats voorbij racen.

's Avonds uit eten betekent hier naar het hotelrestaurant lopen, want meer is er niet. Maar aangezien dat in ons arrangement zit (kortom is al betaald), kabbelen we er ook maar niet over.

Het restaurant is sfeervol en het diner is in buffetvorm. Maar de keuze is reuze en Harold is helemaal in zijn sas, er zijn paaaaaatjes!!! Die heeft die arme jongen al een hele week moeten missen. En ik ben blij dat ik eindelijk weer gewoon sla en rauwe groente kan nemen want de afgelopen week durfde ik alleen goed doorbakken/ doorgekookt eten aan.

Dag 6 - Dooie bips, dooie hond en (bijna) dooie Renate

Voordat iedereen 'in de rode vlekken schiet' en gelijk het ergste denkt, het gaat ok met haar. Ze is nog steeds onder ons en komt ook absoluut weer terug naar Nederland (over 2,5 week, niet eerder hoor) zodat jullie haar weer in de armen kunnen sluiten.

Maar er is natuurlijk wel wat gebeurd, maar daarover later meer!

Het is rond 6.00u als Renate na een uitstekende nachtrust uit bed gaat en op de veranda gaat zitten. Zij geniet van een heerlijke temperatuur terwijl ik mij nog een keer omdraai in ons heerlijke, beklamboede bedje. Daarbij heb ik niet zo fantastisch geslapen. Een zwaar gevecht gevoerd tegen hele kleine vliegjes (gelukkig geen muggen) en een lawaaierige airco. Maar ja, je kunt niet alles hebben en fris en fruitig beginnen we aan de dag. Ik schuif aan op de veranda en geniet met Renate van het uitzicht inclusief opkomende zon.

De eerste 'longtailbootjes' zoeven al voorbij, soms met voorraden en soms met toeristen.

Rond 7.30u schuiven we aan bij een zeer uitgebreid ontbijtbuffet. Keuze te over en onze gids en ober van gister én vandaag (Ka, gaat hij ooit slapen?) bakt twee lekkere omeletjes voor ons. We lachen smakelijk om de Chinese croissant die eruitziet als een echte werpSTER en smaakt naar oliebol.

Het ontbijt is heerlijk en overvloedig. Tsja, het imago van luxebipsen moeten we natuurlijk wel hoog houden.

Na het ontbijt worden we opgepikt met wederom een 'Langschwanzboot' en maken we ons op voor een serieus tochtje van 1 uur en 1 kwartier. Onze Belgische collegatoeristen zitten al in de boot we maken het ons gemakkelijk. De combinatie van de heerlijke temperatuur (24 graden) en de vaarwind (dat is hetzelfde als rijwind maar dan in een boot) is echt genieten. De omgeving lijkt zo weggelopen uit een kleurboek met de dominante kleur groen.

We passeren diverse andere vormen van drijvende hutten met allemaal exotische namen.

En ondanks dat we genieten van de prachtige tocht/omgeving begint na een 45 minuten de bipspartij toch wat gevoelloos aan te voelen (alhoewel dat kan eigenlijk niet kan als ik het zo teruglees). En dan moeten we nog een half uur. Even verderop zien we tot onze verbazing een ex-trouwe viervoeter voorbijdrijven, ondersteboven met de pootjes omhoog in het water. We zijn te laat om een foto te maken en onze gids constateert droog 'it's a dead dog'. En bij die conclusie kunnen wij ons alleen maar aansluiten. Overigens lijken honden hier in dit land eerder op straat (en in de tempels) te leven dan trouwe huisdieren te zijn.

Als we aankomen op de eindbestemming bij de Say Yok-watervallen concluderen we dat onze bipspartijen meer dan gevoelloos zijn en we dopen deze dan ook 'dooie bipsen'.

Inmiddels meert ook een ander bootje aan met daarin twee jongedames uit Denemarken en een jongedame uit België. Zij sluiten zich bij ons aan.

De waterval en de directe omgeving vallen wat tegen en we constateren dat deze bezienswaardigheid geen twee bijna overleden bipsen waard is. Maar de vaartocht ernaartoe was zeker mooi.

Wel zien we nog traditionele kookputten van de Japanse bewakers ten tijde van het aanleggen van de Birma spoorlijn. Want we zitten hier nog steeds in de buurt van de spoorweg die tijdens WOII is aangelegd.

Bovenaan de waterval zijn een aantal dames hard aan het werk. Waarmee? Het bos aanvegen. Ik denk behoorlijk onbegonnen werk maar volgens mij voldoende voor hun werkgeluk.

Na een kleine 45 minuten rondwandelen vindt onze gids het mooi geweest en gaan we terug naar de boot. Gelukkig varen we nu stroomafwaarts dus de verwachting is dat we er minder lang over zullen doen. We moeten in de omgeving van de Floathouse zijn om daar een grot te bezoeken.

Onderweg genieten we weer van de mooie omgeving maar vrezen natuurlijk wel dat de dood weer in onze bipsen zal treden. En raad eens wie we tegenkomen (en dus niet

zo snel als onze boot), de dooie hond. Nog steeds op zijn rug met de pootjes omhoog. Toch maar even een fotootje gemaakt (we blijven toch een soort van ramptoeristen merken we).

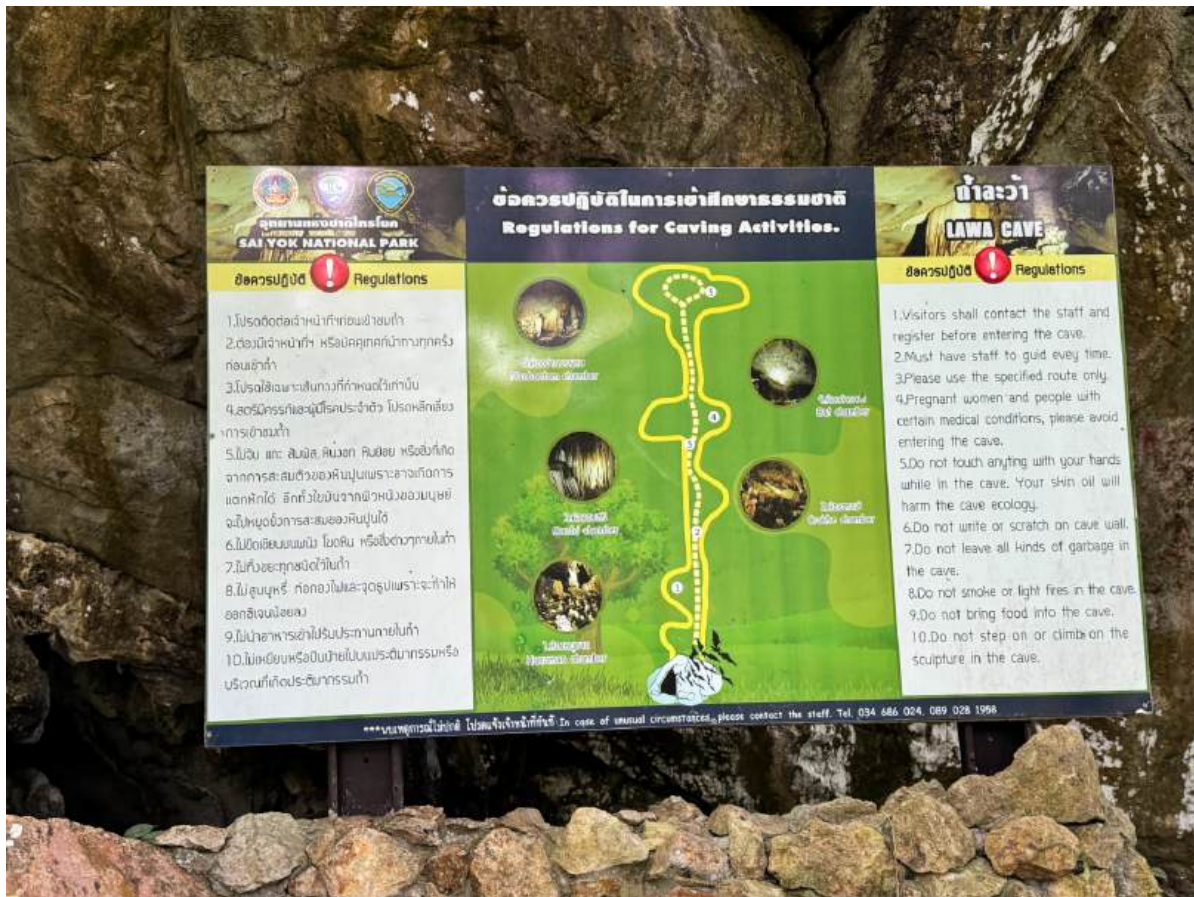
Na een klein uurtje varen, varen we voorbij Float House.

We meren aan op de locatie waar bovenstaande foto is gemaakt. Een aftands steigertje met een beetje troep. De gids kijkt wat verbaasd om zich heen en lijkt even de weg kwijt. Gelukkig, in zijn geval is een verkenner nooit ver weg. Ik zeg volgens mij moeten we hier rechtsaf. Renate zegt nog, 'Doe niet zo stom, laat de gids zijn werk doen.' Maar als de gids het heeft nagevraagd blijken we inderdaad rechtsaf te moeten. We lopen door een lokaal dorpje en zien fantastisch grote bamboe onderweg.

We hoeven niet zo ver te lopen en komen onderaan de trap die ons naar de grot leidt. De gids betaalt de entree bij de 'boswachter' en we zijn de enige met ons groepje. De trap is nog wel een serieuze klim met gladde treden. Oppassen geblazen dus. Als we bij de ingang van de grot aankomen begint het zachtjes te regenen. Gelukkig mogen wij naar binnen.

De grot bestaat uit 5 grote 'kamers' en ik bekijk het bord. Hier worden nog wel een paar enge beesten weergegeven die we tegen kunnen komen. De dames bekijken dat bord niet en ik besluit om maar geen angst te zaaien. We duiken de grot in en gaan op en neer over redelijk gladde paden. In de eerste grote kamer hangen de vriendjes van Dracula in groten getale aan het plafond. Omdat het donker is, is foto's maken best lastig. Overigens je ziet het bloed nog aan het plafond zitten.

Glimmende, bloeddorstige oogjes kijken ons argwanend aan: wie het lef heeft hen te storen bij hun middagslaapje. Gelukkig blijken ze te lui om echt in beweging te komen.

De grot is mooi en interessant. Maar Renate vindt het nog niet opwindend genoeg en besluit pontificaal uit te glijden en vol op haar rechterarm (jazeke, die bevroren arm) en zich op te vangen met haar rechterhand. Ik schik me rot en de gids ook. Er zijn direct zorgen en ze blijft even versuft zitten. Als ze opstaat doet ze of het wel meevalt met de pijn (dat is wat jarenlang samenwonen met een militair met je doet). Ze heeft kleine wondjes op haar hand die ze meteen volspuut met een desinfecterend middel. Er worden wat pleisters geplakt en het belangrijkste gevolg is een verrekte/gekneusde duim. We vervolgen onze weg maar de pijn wordt Renate toch wat te veel en ze wil graag de hand 'ijzen'. Dus wij besluiten om te keren en te voet terug te gaan naar FloatHouse. We nemen afscheid van de groep en menen tranen in hun ogen te zien. 'Scheiden doet lijden' en in een halve dag kun je met gemak een vriendschap voor het leven opbouwen (denken we).

We schuifelen voorzichtig terug en ik fungeer als een soort blinde-geleide-mens voor Renate. Voorzichtigheid is geboden. Veilig komen we buiten waar inmiddels een tropische moesson is losgebroken, inclusief een rollende donder. Gelukkig zitten de poncho's (goedkope wegwerpdingen) in de andere rugzak nadat we net vandaag hadden besloten van rugzak te wisselen.

We dalen de trap voorzichtig af en de rol van blinde-geleide-mens blijkt mij op het lijf geschreven. Voordat we beneden zijn, en nog ongeveer 500 meter naar Float House moeten, zijn we compleet doorweekt. Gelukkig heeft onze lieve Heer besloten de warmwaterkraan van deze geheel onvrijwillige douche nog een beetje open te draaien. Dus echt koud wordt het niet.

Als we aankomen bij Float House scoort Renate wat ijs voor haar hand en gaat deze verzopen kat snel uit de kleren om te douchen, nu wel vrijwillig.

Als Renate terugkomt help ik haar uit de kleren want we moeten snel door naar de lunch. Het is inmiddels al bijna 13.30u. Gelukkig hebben ze nog op ons gerekend en we schuiven snel aan.

Hieronder zie je de gewonde reiziger.

De lunch smaakt er niet minder om en is heerlijk. Uiteraard weer veel te veel. Grappig is wel dat als de soep komt, Renate lief zoals ze is, in discussie gaat met de ober over of garnalen wel of geen vis is (want in de soep). En zoals jullie inmiddels weten, lieve lezers, eet deze verwende bips niets wat uit het water komt. Gelukkig is er voldoende ander lekkers om van te smikkelen.

Op een gegeven ogenblik zien we een 'old friend' van ons voorbij drijven. Inderdaad, de dooie hond. Heeft 'ie ons toch maar mooi ingehaald. Het lukt nu wel om er een echt goede foto van te maken. Die voegen we niet toe aan het verslag maar als je hem wil, app me dan even dan stuur ik hem rechtstreeks naar je op.

De middag staat voor Renate in het teken van revalideren en ik ga genieten van een Royal Thai Massage van een uur. Hierbij worden drukpunten ingedrukt waarvan ik het bestaan niet wist. Maar de masseuse doet echt wel iets goeds want ik val maar liefst 3 keer in slaap.

Na een verder relaxte middag schuiven we weer aan bij een heerlijk buffet. Renate gooit nog even een pina colada naar binnen, maar deze is echt medicinaal vinden we. Hopelijk komt Renate goed de nacht door en anders lossen we dat wel op met een pijnstillertje.

Fijne dag allemaal!

Dag 7 - Terug naar vaste grond

Ondanks mijn gekneusde duim heb ik best goed geslapen. En dat geldt ook voor Harold. Ik heb nog wel wat beurse plekken (billen en onderrug), maar ook dat overleef ik wel. Ooit. Ik heb meer last van een gekwetst ego met zo'n uitglijder ;o).

De hanen aan de overkant van de rivier (zou niet weten waar) houden om 5.30u weer een competitie wie het vaakst en hardst kukelekuut en net als gister eindigt de wedstrijd na ruim een uur onbeslist.

Vandaag hebben we eerst nog een excursie op deze paradijselijke plek en daarna verlaten we Kanchanaburi via de trein over de 'Dodenspoorlijn'.

Ik zag in mijn mail dat ik nog een betaling aan een hotel moest doen met creditcard, dus ik wilde dit even snel afhandelen... totdat ik zag dat er gisteren verdeeld over de dag maar liefst acht betalingen zijn gedaan (ik was óf goed dronken de hele dag óf mijn creditcard is misbruikt) van in totaal bijna €1.000! What the F...? Dus middernacht Nederlandse tijd zat ik al gezellig met een kopje thee aan de lijn met ING om mijn creditcard te blokkeren. Dit is niet de eerste keer dat onze creditcard is misbruikt en het is altijd opgelost. Dus ik kon redelijk rustig blijven. Afdeling Fraude van de ING belt me vandaag terug om een en ander door te nemen. En - als het goed is - zijn we hiervoor automatisch verzekerd en komt het geld weer terug. Maar leuk is anders. Om 8.30u moeten we weer klaarstaan, dan neemt onze gids Ka ons mee naar Mon Village. Klein stukje met de boot naar een ander drijvend hotel (zonder elektriciteit, alles voor 'de full experience') en achter dat hotel moeten we naar boven de jungle in. Maar onderweg komen we eerst deze middelbare dame tegen, de 60-jarige Oandi.

Ik ga meteen helemaal in katzwijn, had namelijk niet verwacht hier een olifant te zien. Oandi is net aan het eten en het menu bestaat uit fruit(afval).

Ze is nogal gulzig en wil de hele mand het liefst in een keer in haar slurf nemen en naar binnen werken. We blijven even bij haar staan kijken en Harold voert haar. Ka vertelt dat ze eerder 4 olifanten hadden, die ze tot 7 jaar geleden gebruikten om toeristen op te laten rijden. Oandi is de enige van de vier olifanten die nog leeft. Elke ochtend wordt ze naar beneden geleid uit de jungle om te eten en daarna wordt ze weer naar de jungle gebracht. Ze heeft een vaste verzorger. Als we boven zijn, komen we haar met haar verzorger weer tegen.

Wij krijgen een rondleiding in deze Mon Village, waar 15 gezinnen wonen. Er zijn namelijk nog meer van deze dorpen langs de rivier. In elk dorp woont een stam van Myanmar-eren die het land zijn ontvlucht vanwege de militaire dictatuur. Eigenlijk zijn ze illegaal in Thailand, maar de regering knijpt een oogje toe. De werkgever (eigenaar van vele hotels langs de Kwai) verzorgt de werkvergunningen en vrijwel alle bewoners werken in een van de hotels, zo ook Ka. De dorpeligen werken zeven dagen per week zodat ze meerdere keren per jaar een aantal weken naar Myanmar kunnen om hun familie op te zoeken. De helft van het geld dat ze verdienen gaat naar hun familie in Myanmar, de andere helft houden ze voor hun eigen levensonderhoud. Maar ze leven

zo bescheiden (ze hebben pas sinds december 2022 stroom) dat ze niet veel geld nodig hebben. De huizen zitten verscholen tussen de bomen en planten, dus niet echt goed vast te leggen op een foto.

Maar uiteraard hebben ze ook een tempel met drie monniken.

Bij onze rondgang door het dorp komen we ook Oandi weer tegen, dit keer in een grote kooi. Dat was even een deceptie, we dachten dat ze vrij leeft in de jungle, maar Ka vertelt dat ze alles eet wat los en vast zit (hele bananenbomen en ananassen) en dat ze haar daarom in een kooi houden. 's Nachts mag ze wel uit de kooi, maar dan nog steeds aan een ketting. Daar vinden we eigenlijk wel wat van, maar ja. Harold voert haar deze keer een tros bananen en ze eet ze net zo snel op als een Harold een bak met popcorn in de bios (die is altijd op voordat de film begint)

We 'trekken' nog even een fotooke met Ka en gaan dan weer terug naar het hotel. Mijn hand begint behoorlijk pijn te doen want door de hitte zwelt 'ie op. In het hotel regel ik een zak met ijs en dan gaat het snel veel beter. De hele dag door wissel ik het koelen af met toch wat bewegen en dat gaat best.

Helaas zit ons verblijf in dit paradijs erop. Nu koffers pakken en uitchecken. We worden weer opgehaald met een longtailboot en onze Duitse, Deense en Belgische vakantie vrienden zijn ook weer van de partij. Ik betaal onze onkosten bij de receptie en we vertrekken naar de pier waar de 'safariwagen' weer klaarstaat. Een boottochtje van een minuut of 10. We komen net aan bij de pier als Harold me vraagt of ik dé rugzak bij me heb.

"Huh? Welke rugzak?"

"Die ene, die jij zou meenemen."

"Ik zou helemaal geen rugzak meenemen, die zou jij meenemen!"

We slaan elkaar nog net niet de schedel in als Ka roept: "Heeft iemand een rugzak laten staan bij de receptie van het hotel?"

Harold en ik wijzen beide naar elkaar. Uiteraard met de meest onschuldige blik in onze ogen.

"No worries", zegt Ka, we halen 'm wel op.

Maar onze vakantie vrienden moeten nu ook wachten door onze fout, dus we bieden aan om ze te trakteren op het drankje bij de lunch. Daar willen ze niks van weten, maar we doen het toch. Een kwartier later is de rugzak terecht en kunnen we weer op pad. We lunchen weer onderweg en daarna gaan we richting het treinstation om een ritje te maken over de Death Railway (het Dodenspoor). We nemen innig afscheid van Ka

(wat een lieve en bescheiden man) en krijgen een nieuwe gids die ons naar en in de trein begeleidt. Het wordt een ritje van drie kwartier.

We komen onder andere langs 'de witte tempel' boven op de berg. Deze kun je bereiken door een trap van 1250 treden op te gaan (neh, we slaan ff over).

Verder zien we nog vele mooie stukken van de rivier Kwai (met het handje van Harold rechtsonder in beeld ;o).

Bij het station waar we moeten uitstappen, staat chauffeur Kuk al op ons te wachten. Weer zo'n jong uitziende Thai die toch al 35 jaar oud is.

We nemen snel afscheid van onze Duitse, Deense en Belgische vrienden en wellicht komen we de Belgen nog tegen in Ayutthaya of Chiang Mai omdat dit ook hun bestemmingen zijn de komende dagen. Ons vervoersmiddel is een rode Mazda hatchback. Het wordt een comfortabele autorit. 2,5 uur later zijn we alweer 200km van Kanchanaburi verwijderd en stappen we uit bij een groot appartementencomplex in Ayutthaya, de voormalige hoofdstad van Thailand. Niets bijzonders, maar schoon en netjes.

En net werd ik gebeld door de afdeling Fraude van ING, de kosten worden op voorhand vergoed en ik krijg een nieuwe creditcard. Ze gaan de fraude verder

onderzoeken. Fijn dat het (in ieder geval voor ons) zo snel kan worden opgelost.

DINSDAG 7 NOV 2023, 11:34 AM • KHLONG THO RD., AYUTTHAYA

Dag 8 - Wat, Wat en half-Wat

We hebben een heerlijke hotelkamer met lekker veel ruimte, een heerlijke douche en behoorlijk ruime badkamer. Renate heeft niet zo'n hele goede nacht maar ik slaap best aardig. Natuurlijk nooit zo lekker als in je eigen bedje maar vooruit. Alles voor een mooie reis met prachtige indrukken en natuurlijk om onze trouwe lezers tevreden te houden!

Het lijkt ons leuk om hier een begeleide fietstocht te doen en de (met name) beroemde ruïnes van Ayutthaya te gaan bekijken. Ooit was Ayuttahaya de hoofdstad van Thailand (toen nog Siam geheten) maar dat is al even geleden. De overblijfselen van tempels (tempel is Wat in het Thais) en het paleis uit die periode. Het blijkt dat de meeste fietstochten volgeboekt zijn of de gids heeft een ongelukje gehad. Dus we besluiten voor plan B te gaan. En dat is zelf een fiets huren, zelf een route van het internet trekken en de mooie overblijfselen op eigen houtje bekijken. Alles is binnen no time georganiseerd/gepland en we zijn gereed om te starten.

We ruimen onze kamer even op (er was gisteravond een klein handgranaatje ontploft) voordat we gaan ontbijten.

We starten vandaag met een heerlijk ontbijtje hier in het restaurant. De keuze is - weer eens - reuze. Je kunt het zo gek niet bedenken of het staat wel op het buffet. Natuurlijk de complete Aziatische keuken is present met daarnaast voldoende alternatieven zoals broodjes, toast en een lekker omeletje. De omelettenbakster, een charmante Thaise dame is allervriendelijkst en maakt twee heerlijke omeletjes voor ons klaar.

Terwijl we rustig ons ontbijtje eten komt er in ons gezichtsveld een Aziatische jongeman zitten. Als hij van het buffet komt heeft hij maar liefst 3 grote borden helemaal volgeladen. Veel rijst, vlees, groente, ei en nog veel meer lekkers.

Halverwege de maaltijd is de rijst op en besluit hij nog een vol bord met rijst en vlees er bij te nemen. Hij werkt de maaltijd in sneltreinvaart naar binnen en wij kijken met stijgende verbazing hoe iemand zo veel kan eten bij het ontbijt. Wat ons betreft genoeg, qua hoeveelheid, als bij een 7-gangendiner.

En hij is werkelijk geen gram te dik. Hoe dan?

Als we na het ontbijt terugkomen op de kamer blijkt onze kamer al weer helemaal spic en span te zijn. Het kamermeisje staat een kamer verderop en knikt ons vriendelijk toe. Renate wordt week in de knietjes en besluit haar een leuke fooi te geven. Even ons bekkie schrobben en we kunnen.

Het is ongeveer 2 km lopen naar de fietsverhuur en dat valt met deze temperaturen (30 graden plus) nog niet mee. Voordat we bij de verhuur zijn is mijn shirt al helemaal doorweekt van het zweet. Of zou het toch het luie zweet zijn wat er hier uit komt? Het huren van de fietsen tot 19.00u vanavond kost ons maar lief het enorme bedrag

van 3,50 euro. Ze hebben speciaal voor Renate een mooie roze en voor mij een keurig karretje. We steken de rivier over met het pontje en aan de andere kant begint onze route.

In totaal is de fietstocht een kilometer of 15 maar daar draaien wij onze hand niet voor om. Als de zon weg is, is het best te doen.

Maar zo gauw als die de kop weer opsteekt wordt het gelijk behoorlijk warm. We volgen de route en komen de ene na de andere ruïne tegen. Je kunt nog duidelijk zien dat dit ooit prachtig was. Maar dat is al wel meer dan ruim 250 jaar geleden. Hieronder zie je een kaart van een voorbeeld van een complex.

En zoals je kunt zien op het kaartje kun je in Thailand met gemak tegelijk op twee verschillende plaatsen zijn.

Hieronder een impressie van hoe het er 'live' uit ziet met al die Wat(jes):

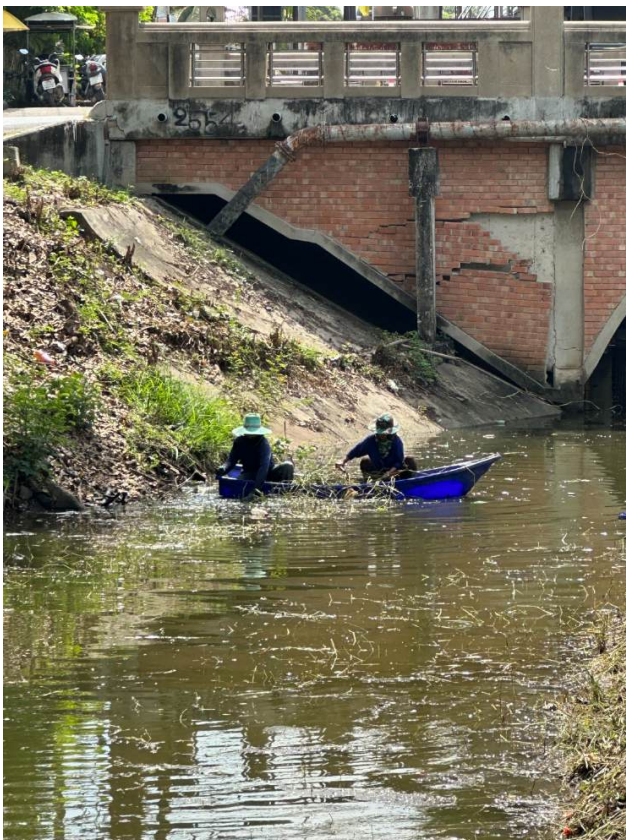
Ook zien we een rijke verzameling van Boeddha beelden onderweg. De een nog mooier of indrukwekkender dan de andere.

De allermooiste is bijna aan het einde van de fietstocht en dat is de 'liggende Boeddha' (ook goden moeten af en toe eventjes uitrusten en gaan liggen). En deze heeft wel tien tenen (alhoewel hij wel een keer zijn voetzolen mag wassen).

Je kunt aan de foto hieronder niet zien dat het zweet ons echt aan alle kanten uit het lijf gutst. We zien ook nog wat Thai die het water van planten ontdoen of die aan het vissen zijn (met een grote binnenband als vissersboot) en kijken vol bewondering toe. Geen stress en volledig ontspannen doen ze hun werk.

We gaan even boven op een brug staan met een mooi uitzicht.

En fietsen langs een soort van krottenwijkje.

Op een gegeven moment komen we langs een echte toeristenattractie. Olifanten waar je een ritje op kunt maken. En ondanks dat we begrijpen dat dit mogelijk heel normaal is hier vinden wij het toch een beetje ongemakkelijk. Om hier nou olifanten voor te gebruiken?

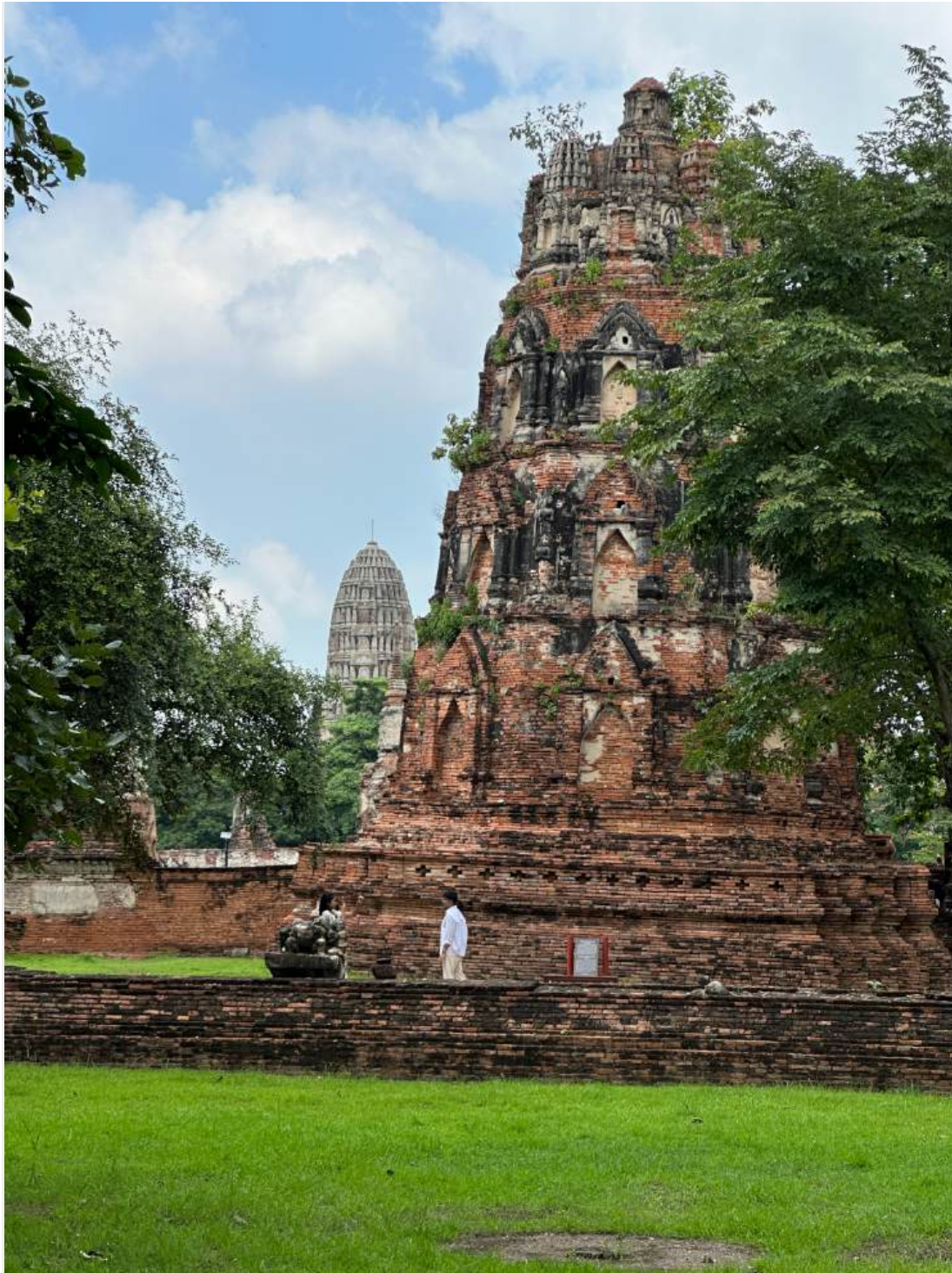
Maar het blijven indrukwekkende dieren en vooral als de slagstanden zo groot zijn als van deze knoeperd.

Bij de laatste tempel die we bezoeken besluiten we even een bakkie te scoren. In de vitrine knipoogt een kokosgebakje naar me en ik besluit het te nemen. Renate wil niks, zegt ze. Wel krijg ik twee lepeltjes en ik voel al nattigheid. Renate vraagt of ze een hapje mag en dat is okay. Niet veel later heeft ze bijna het halve gebakje voor mijn neus weggepeuzeld 😞. Het gebakje is heerlijk en onze koffies zijn ware kunstwerkjes.

Als we het heerlijk bakkie op hebben schieten we nog een paar laatste foto's en

besluiten dan terug te fietsen naar het hotel. Het is maar een kilometertje of 3 en dat is goed te doen.

Onderweg even stoppen bij de 7eleven (klein supermarkdje) voor wat Thaise chips en kleinigheidjes.

Als we terug in het hotel zijn biedt Renate aan om de was (wat echt wel nodig is want de bodem van de koffer met schone was komt in zicht) te gaan doen in een lokale wasserette. Op de een of andere manier vindt ze dat een soort van spannende uitdaging. Ik juist helemaal niet en ik sla heel graag het avontuur af. Ik schrijf dan alvast een deel van het stukje.

Onderweg flirt Renate met wat Thaise wegwerkers die geamuseerd toekijken als ze aan de verkeerde kant van de weg fietst. Gelukkig met geen brokken tot gevolg. In de wasserette kijkt Renate haar ogen uit en wordt ze meer dan vriendelijk geholpen door een Thaise mevrouw.

Wassuh, wassuh, wassuh, droguh, droguh, droguh en 1,5 uur later is de was klaar! Terug in het hotel besluiten we een plons te nemen in het zwembad van het hotel. Even afkoelen in het zwembad en de jacuzzi voordat we aan de maaltijd gaan en nog een stukje gaan fietsen. Opgefrist gaan we 50 meter van ons hotel zitten bij een idyllisch en romantisch plekje. Nou niet echt... langs de grote weg. Plastic tafels en stoelen en wit tl-licht. Maar tsjonge jonge wat is het eten overheerlijk. Renate neemt Phad Thai en ik neem geroerbakte kip met cashewnoten. En eerlijk is eerlijk, ik heb nog nooit zo'n lekker Thais gerecht gehad. En in totaal zijn we €9,00 kwijt voor de complete maaltijd kwijt inclusief drankjes en miniloempia's. Onvoorstelbaar hoe goedkoop en ook nog eens van topkwaliteit.

Terug in het hotel overleggen we bij de receptie dat we morgen wat later mogen uitchecken omdat we morgenavond de nachttrein naar Chang Mai nemen. En voor een kleine bijdrage mogen we uiterlijk 18.00u uitchecken. Kunnen we heerlijk opgefrist de nachttrein in.

En omdat we morgen nog een hele dag hebben, besluiten we de fietsen nog een dag

extra te houden. Dus fietsen we in het donker, zonder licht en met gevaar voor eigen leven (en dat van anderen) naar de fietsverhuur. Daggie extra, no problem. Dan weer terug door het donker en dat gaat allemaal goed.

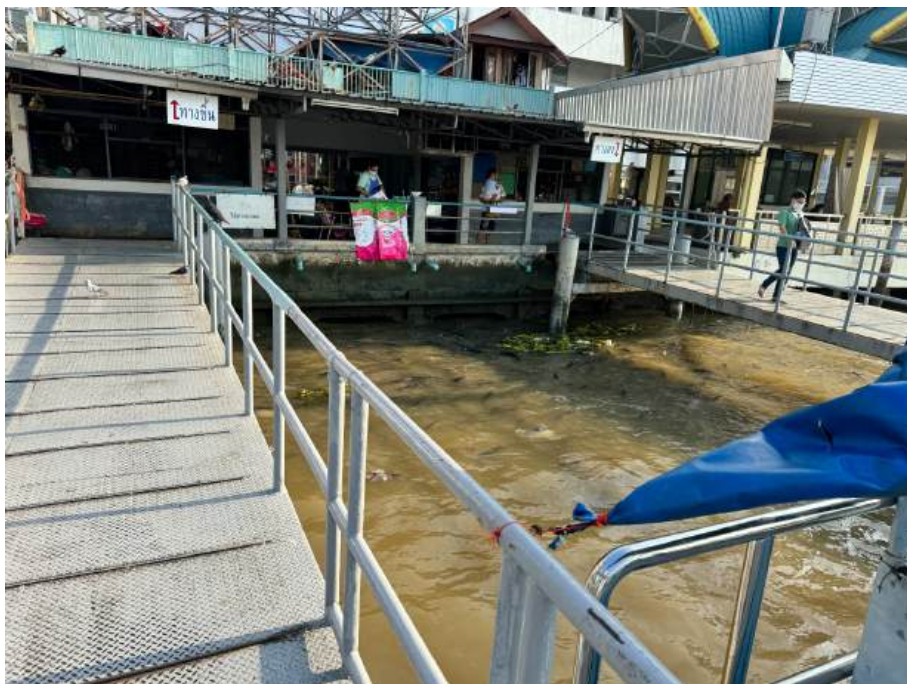
Nu weer even bijkomen van alle belevenissen van de dag en dan lekker het mandje in!

Dag 9 - De laatste watjes van Ayutthaya

We verbazen ons erover hoe goedkoop het leven hier is. Het diner van gisteravond (twee hoofdgerechten, een portie miniloempia's en twee drankjes)? €9,00. Fietsen huren? €1,50 per fiets (met versnelling) per dag. Twee grote volle tassen laten wassen én drogen in de wasserette inclusief de liefste ondersteuning? €3,50. Een flesje water (halve liter)? €0,25. Gisteravond een steunverbandje en icepack gehaald bij de apotheek... €4,00. Overigens, het gaat best goed met mijn duim, begint al mooi blauw te worden. Vooral niet te veel belasten. Grootste probleem is als hij opzwellt in de warmte en in de avond. Dan maar weer een icepack ertegenaan en dan gaat het wel weer.

Het gemiddelde maandloon hier is €300,00 (als we internet moeten geloven). Niet veel. Het leven is hier op vele vlakken heel goedkoop. En toch zien we nog heel veel armoede, mensen die in krotten wonen (maar wel een mooie auto voor de deur of een dure smartphone). Maar tot nu toe zijn we alleen nog maar allervriendelijkste Thai tegengekomen die bescheiden en dankbaar ogen. Als we de verhalen moeten geloven is familie en het boeddhisme heel belangrijk hier. Ouders zorgen voor de kinderen en als de kinderen ouder zijn, helpen zij mee met het gezinsinkomen. Volwassen kinderen wonen veelal nog bij hun ouders, soms met hun partner én eigen kinderen. En de boeddhistische leer schrijft voor dat je het leven moet nemen zoals het komt. De dood is hier niet zo triest want de overledene gaat naar het Nirvana (hemel) en als je zelf sterft, zie je elkaar weer.

En ze geloven enorm in wie goed doet, goed ontmoet. In Bangkok zagen we bij een pier dat de vissen in de rivier worden gevoerd. Dat is weer goed voor je karma.

Nou, ideaal toch, kun je ze meteen vangen! Nou, nee. Dat doen ze dus niet, dat is weer slechte karma. Dus.

Maar affijn, vanmorgen weer opgestart met een lekker ontbijtje en wederom uitzicht gehad op een andere gulzige gast die continu zijn mond volpropt. We doen het er niet om hoor ;o). Na het ontbijt pakken we het fietsje weer om de (voor ons) laatste Watjes (of beter gezegd de ruïnes van tempels) en Boeddha's in Ayutthaya te bezoeken. Ik zoek op Google de meest toeristisch lijkende route, anders moeten we steeds op de snelweg fietsen (en ja hoor, dat kan hier gewoon 😊).

We houden het qua tekst kort, vooral veel foto's. Nummer 1: Wat Yai Chai Mongkhon.

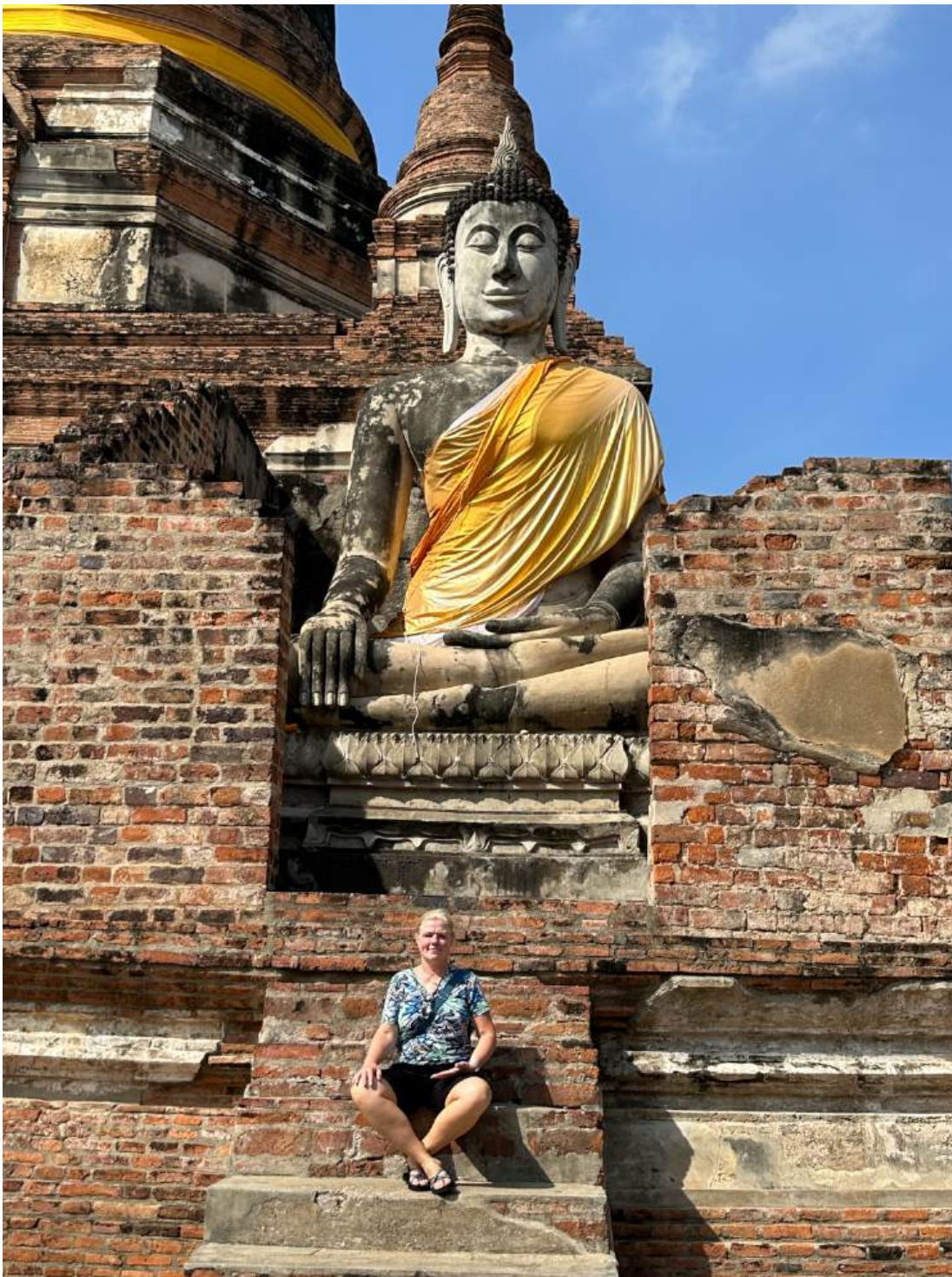
Met weer zo'n luie Boeddha-donder (gelukkig heeft ook deze wel weer 10 tenen).

Leuk fotooke van Harold getrokken (hij lacht wel, maar alle zonnebrand druipt van zijn gezicht af):

En ik voel me een beetje Boeddha-zen vandaag:

Daarna naar Wat Phananchong, een beeld dat al in de 14e eeuw is gemaakt. 14 meter breed en 19 meter hoog. En een paar eeuwen later dachten ze, ach laten we er maar een tempel omheen bouwen.

En daar kopen mensen 'kleding' (volgens mij zijn het alleen maar lappen stof) voor de monniken die ze dan 'offereren', maar pas nadat ze de stoffen aan het grote Boeddha-beeld hebben laten zien en gebeden hebben. En ik ging ondertussen even knutselen met goud, je mag hier namelijk minustukjes bladgoud op een Boeddha-beeld plakken. Nu kom ik ook in Nirvana ;o).

En door! Naar Wat Chai Wattanaram. Google stuurt ons naar een ingang van het

terrein en we zetten daar de fietsen neer. Harold loopt een rondje, ik blijf lekker even in de schaduw. Totdat ik op mijn donder krijg dat we deze ingang niet hadden mogen gebruiken. Super sorry, hoor! Wat blijkt, we zijn illegaal het terrein op gekomen, we hadden entree moeten betalen (onze kans op Nirvana is meteen weer verkeken 😞).

Moet eerlijk zeggen dat al die torentjes en 'stupa's' de verschillende tempels een beetje op elkaar beginnen te lijken... Als laatste gaan we naar de Wat Maha That. Nadat we natuurlijk eerst weer een lekker gebakje met iets lekkers te drinken hebben geluncht bij hetzelfde tentje als gister. Voor mij een Kopje chino (op zijn Jochem Meijers ;o) en een mango smoothie voor Harold. Nu had ik wel een eigen gebakje, Harold trapt er niet weer in.

Hier staat een beeld van het hoofd van Boeddha en daar zijn allemaal boomwortels omheen gegroeid.

Daarna zijn we er wel klaar mee voor vandaag. Genoeg gezien van Ayutthaya. We leveren de fietsen in en laten ons met de TukTuk naar het hotel brengen. Even in het zwembad plonsen, de rest van de middag rustig aan en vanavond de nachttrein naar Chiang Mai. Een treinrit van ruim 600 kilometer. Vertrek 19.45u, aankomst morgenochtend rond 7.00u.

Dag 10 - Lekker op de brommert

We hebben gisteren voor de tweede keer heerlijk gegeten bij het restaurantje naast het hotel. Daarna pakken we de laatste spullen in en wachten we in de hal tot we weggebracht kunnen worden naar het treinstation van Ayutthaya. Terwijl we zitten te wachten stroomt de hal tot 3 keer toe vol met toeristen uit even zovele bussen. Een bus met Fransekkies, een bus Japanozen en een bus gemixt. Kortom, voor ieder wat wils.

Rond de klok van 19.00u besluiten we afscheid te nemen van het hotel en naar het station te reizen. We pakken dit keer de discotuktuk met zonder muziek. Maar wel met mooie discolampen die wisselen van kleur.

Gelukkig hebben we allebei geen last van epileptisch-achtige aanvallen anders was het gegarandeerd raak geweest. De bestuurder houdt zich keurig aan de snelheidslimiet, maar niet heus en we scheuren met een noodvaart naar het station. Tien minuten later zijn we op het station. Veel te vroeg, maar op tijd is voor een militair 5 minuten voor tijd, maar nu zijn we wel heel veel vijf minuutjes voor tijd. Dus dat wordt efkes wachten. Als we het perron op wandelen struikelen we bijna over de toeristen. Het perron zit behoorlijk vol met Nederlanders, Duitsers, andere West-Europeanen en Aziaten (waarschijnlijk Japanners). En ja hoor, 90% van hen zit ook te wachten op de

nachttrein naar Chang Mai.

Ik scoor nog even een lekkere cappuccino en we wachten rustig op het bankje voor monniken en gehandicapten op de trein Tenslotte is Renate op dit moment ook een soort van gehandicapt. Vol trots gaat ze op de foto met het bordje en haar blauwgele hand en beurse arm.

Het perron zit goed vol en er komt een man met aanzien (want uniform) op ons aflopen. Hij wil weten in welke wagon we zitten. Dat heb ik goed onthouden en zeg '3'. Dan moeten we van hem helemaal het perron aflopen want daar stopt wagon 3. Zo gezegd, zo gedaan, we staan behoorlijk ver buiten het station en vallen nog net niet van het einde van het perron af. Even later komt de trein aan. Het instappen gaat behoorlijk soepel en we zoeken even naar onze plek. Nr. 13 en 14 voor vannacht. We vertrekken stipt op tijd. Daar kan de NS nog een puntje aan zuigen (no offense, Marjolein). In het zitje aan de andere kant van het gangpad zitten ook Nederlanders. Een tikkie ouder dan wij, dat zie je zo. En zij worstelen behoorlijk met hun opklaptafeltje. Gelukkig is Renate daar bijzonder handig in en ze schiet te hulp. Probleem opgelost.

Alle zitjes bestaan uit twee banken en een bed daarboven.

Na ongeveer een 30 minuten onderweg komen de treinjonkers om onze bedden te installeren en op te maken. Wij kijken vol bewondering toe hoe ze binnen twee minuten (door Renate getimed) onze bedden hebben geïnstalleerd en opgemaakt. We zitten nog even samen op mijn bed maar rond een uur of 21.00u besluit Renate naar het bovenste bed te vertrekken, het gordijntje te sluiten en zich voor te bereiden op de nacht. Ik trek ook het gordijntje dicht en kijk nog even wat op de iPad.

De trein boemelt lekker richting Chang Mai en ik kom er achter dat de lengte van mijn bed ongeveer 1.75 meter is terwijl ik 1.80 meter ben. Als ik mijn voeten strak tegen de achterwand zet kom ik bij mijn hoofd dus 5 centimeter te kort. Gelukkig ben ik niet alleen militair maar in mijn vrije tijd ook contorsionist (als je niet weet wat dit is, zoek maar op op internet) en vlij ik mij soepel in mijn bedje. Het matrasje is ongeveer 5 cm dik en dat ligt nou niet heel erg soepel.

Toch lukt het ons om beide wat slaap te pakken al is het maar een paar uurtjes. Ik ben rond 4.00u wakker en slinger mezelf uit bed voor een toiletbezoekje. Eerlijk is eerlijk, alles is prima geregeld. Behalve dat het tl-licht 's nachts niet uitgaat of dimt. En Renate

ligt ongeveer 50cm van dat licht vandaan. Maar gelukkig heeft ze haar slaapmasker bij zich.

Rond een uur of 6.00u komen de treinjonkers weer om de bedden af te halen en terug te brengen in de zitmodus. We zien langzaam de zon opkomen en maken een paar prachtige foto's.

Aangekomen op het station van Chang Mai zijn wij een van de eersten die uitstappen en het station verlaten. We worden opgewacht door vele opgewonden fans. We pakken allebei alvast een pen om handtekeningen uit te delen. Maar bij nadere inspectie blijken het chauffeurs van tuktuk's en andersoortige vervoersmiddelen te zijn die zich aanbieden voor vervoer. We gaan mee met de eerste de beste tuktuk-chauffeur, dingen nog wat af en kunnen op weg. Het is 7.15u en het is al een drukte van jewelste in de stad. En daar maakt deze chauffeur zich niet druk om, hij propt zijn karretje overal tussen en vertikt het om galant iemand voor te laten.

Chang Mai is een echte toeristische trekpleister en is ongeveer net zo groot als Zwolle. (127 duizend inwoners). Rond 7.45u komen we aan in het hotel Bed Phrasing.

En we worden bijzonder warm ontvangen. Maar dan ook bijzonder warm. Sta je met je suffe koppie bij de balie en hoop je dat we op zijn minst de koffers kwijt kunnen om daarna maar de stad in te gaan, te ontbijten en de tijd te doden tot we op de kamer mogen. Maar er wordt gelijk gecheckt of onze kamer al klaar is. En... we mogen gewoon aanschuiven bij het ontbijt. Wat een vriendelijkheid, wat een warmte. De keuze van wat je kunt eten is bijzonder hip and happening maar heerlijk.

Het kopje Chino uit de automaat is pas echt goed. En die mogen we de hele dag pakken wanneer we willen. We nemen een bordje met lekkers en gaan lekker buiten zitten (want 'slechts' 24 graden). We genieten van de vriendelijkheid van het personeel en het lekkere ontbijt.

Als we klaar zijn met het ontbijt, is onze kamer ook al klaar. Heerlijk! En dat 's ochtends om 8.30u!

We pakken wat spullen uit, gaan eventjes mijmeren op bed en besluiten om 10u een tripje te maken naar de Sticky Waterfall (klevende waterval) genaamd Bua Tong. Bijzonder aan deze waterval is dat je tegen de stroom in met gemak naar boven loopt omdat de stenen niet glad zijn.

Het is ruim 50 kilometer ernaartoe en we besluiten gezellig met z'n tweeën op de motor of scooter te gaan. Bij navraag bij de balie wordt ons Sunshine Motorbike Rent aangeraden. Daar wandelen we op ons gemakje naartoe en worden vriendelijk welkom geheten door Jan. Een Drent (uit Gramsbergen/Emmen) die al meer dan 20 jaar in Thailand woont en dus dit bedrijf bezit. Heerlijk om even slap te kunnen ouwehoeren in het Nederlands. Ik wil voor de bescheiden scooter gaan maar Renate ziet mijn oogjes glimmen bij de iets zwaardere (maar ook duurdere) variant en strijkt met haar hand over haar hart. 'Maar dan wel die mooie glimmende rode' hoor ik haar nog net denken.

We regelen het papierwerk, zoeken een mooie helm uit (mooie roze voor Renate want tenslotte veiligheid voor alles maar het mag er ook best kek uitzien) en 'storten' ons in het Changmaise verkeer.

Het duurt ongeveer 20 minuten maar dan zitten we op een tamelijk grote weg en kunnen we lekker snelheid maken. En toch worden we nog met regelmaat gepasseerd, links en rechts. Dus goed op de spiegels letten is wel nodig. Renate maakt onderweg nog wat foto's van het landschap.

Na ongeveer 5 kwartier zijn we op de plaats van bestemming. De kleverige waterval. We doen onze kostbare spullen in een kluis en wandelen naar beneden naar de onderkant van de waterval. Ik beken aan Renate dat ik mij een beetje zorgen over haar maak i.v.m. haar hand/schouder. Maar verstandig als ze is heeft ze daar zelf al over nagedacht en heeft ze zelf al besloten wel even met de voeten in het water te gaan staan maar de waterval niet te gaan beklimmen. Het biedt haar de gelegenheid zorgt om heel veel mooie foto's en actiefilmpjes van mij kan maken.

Uiteraard heb ik weer de nodige bewijsdrang en besluit ik de complete waterval te beklimmen. Ik voel met net een boomklever (of Spiderman) en wandel met behoorlijk veel gemak tegen de waterval op. Renate Tarantino schiet mooie actiescènes die jullie ongetwijfeld nog wel eens gaan zien.

Bovenaan gekomen spoelen we ons af, bestellen een heerlijk smoothie als lunch (ananas en passievrucht) en genieten even heerlijk na.

Hup, terug op de 'brommert' en terug naar het hotel. In Chiang Mai is het alweer een drukte van belang op de weg en wij cruisen tussen de auto's en al die hangende elektriciteitskabels door.

Even weer een lekker bakkie als we aankomen in het hotel met een versgebakken brownie. Even dit stukje schrijven, lekker douchen en even relaxen. We besluiten vanavond echt Amerikaans te gaan eten, namelijk bij McDonalds. Na 10 dagen rijst zijn we ook wel een keer toe aan wat anders. Na het eten scheuren we nog even door de stad, we tanken de scooter af en leveren deze bij Jan weer in. Alles is bij hem pikkedonker maar dat komt omdat de stroom is uitgevallen. Maar daar draait hij zijn hand niet voor om en heeft een schijnwerper aangesloten op een accu. We bedanken hem voor de fijne scooter en wensen hem nog veel zakengeluk hier in Thailand.

We hobbelen terug naar het hotel, langs waarschijnlijk wel 20 massagesalons en discussiëren erover welke we morgen met ons bezoekje gaan verblijden. Maar voor nu, tijd voor een relaxt avondje!

VRIJDAG 10 NOV 2023, 6:06 PM • KAEO NAWARAT RD., CHIANG MAI

Dag 11 - Van 'Aaah' tot 'leuw'

Wat gaan we doen vandaag? Laten we onszelf eens even laten kneden. Een Thaise massage. Eentje waarbij de drukpunten en gevoelige plekken even lekker diep worden ingedrukt. Ik kies voor een voet-, nek-, schouder- en hoofdmassage. Harold wil volledig worden ingedrukt. 'De beuk erin' roept hij nog stoer vooraf. Ook in deze stad is de keuze aan massagesalons enorm groot, om de paar meter vind je er wel een. We boeken bij Chaba Prai, maar dat is nog wel een eindje lopen.

Ik ga naar de receptie van ons hotel om te vragen waar we fietsen kunnen huren. Nou, die heeft het hotel zelf wel en we kunnen ze gratis en voor niets gebruiken. Daar zeggen we natuurlijk geen nee tegen. Vlak voor 11u peddelen we naar de massagesalon. We worden vriendelijk ontvangen met een kopje water en we moeten onze flipflops (teenslippers) vervangen door hun eigen flipflops waar we met 'smerige' voeten in stappen.

Daarna door naar de wasbak, bij allebei worden de voetjes gewassen in warm water met limoen en een soort gras, of misschien is het wel wier. Maakt niet uit, het is lekker. En hup weer terug in de 'smerige' flipflops. De logica ontgaat ons, maar vooruit!

Daarna moeten we naar een kamertje waar twee massagebedden staan.

We krijgen een zeer wijd vallend shirt en nog wijdere broek aangereikt en we moeten ons omkleden. Hatseflats, compleet Thai-style! Oh ja, ik moet nog even plassen. En op het toilet laat ik het lint van de broek in mijn eigen pies vallen... Dus met enige gene maar even om een nieuwe broek gevraagd. Je kunt mij ook nergens mee naartoe nemen.

Daarna komen twee jongvolwassen minimensjes de kamer binnen, dat zijn onze masseuses. Harold op de buik en ik op de rug (wel allebei op een eigen bed) en de pret kan beginnen. Foei! Voor zulke kleine masseuses kunnen ze aardig hard duwen op de pijnlijke plekjes! Als ik op een gegeven moment spiek naar Harold, zie ik dat de masseuse bovenop hem zit en zijn been in een ingewikkelde worstelgreep zit op te rekken. Maar als enige man in de kamer mag vooral hij geen kik geven natuurlijk ;o). De massage is bedoeld voor ontspanning, wordt er gezegd. Die ontspanning moet dan later maar volgen, want de drukpunten kunnen goed pijn doen en daar word je niet echt ontspannen van. Maar al met al voelen we ons helemaal lekker als de dames klaar zijn. Ik in maar liefst 90 minuten en Harold die bikkelt gewoon de volle 2 uur. Tijd om te lunchen is er niet, we hebben weer een date met Co van Kessel, (je weet wel, die fietsenhandelaar annex fietstoerontwerper maar helaas te vroeg overleden, R.I.P.) maar dan nu in Chiang Mai. Om 14u moeten we present zijn en wie treffen we daar? De 'buren' die tegenover ons lagen in de trein. We hebben een groep van 12 personen, op 2 na allemaal Nederlanders. Onze gids heet Peace en de 'veegwagen' heet Anne.

En daar gaan we weer, op de gele fietsjes. Kronkelen door de krochten van Chiang Mai.

Het wordt geen tour in de oude stad, maar we gaan naar het oosten van de stad, buiten de toeristische plekjes.

We doen wel 1 hele tempels aan. Maar dit is gelijk dan ook wel een hele mooie.

En nee, hier is de Boeddha niet uitgeschoten met make-uppen maar in dit noordelijk

deel van Thailand zijn alle Boeddha's voorzien van gestifte lipjes én nagellak!

We krijgen een goede uitleg van Peace over de geschiedenis en het Boeddhisme zoals dat in het noorden van Thailand wordt beleefd.

En door!

Niet veel later stoppen we bij een 'boerderij' waar allemaal hanen in een eigen soort kooi zitten.

We hebben dit in de afgelopen 1,5 week al veel vaker onderweg gezien en we vroegen ons af of deze voor de verkoop zijn... of zo...

Nou, nee.

Ze zijn voor de hanengevechten.

De hanen van deze boerderij zijn uit een en hetzelfde team, die vechten niet met elkaar, die trainen alleen met elkaar. En de eigenaar laat ons graag zien hoe zo'n training werkt.

Er wordt een haan uit zijn kooi gehaald en in eenzelfde kooi in de ring gezet. Daar gaat een rond traliewerk omheen. Een tweede haan wordt uit zijn kooi gehaald en die wordt in de 'buitenste ring' gezet. De haan in de buitenste ring zoekt instinctmatig een opening in de tralies om bij die andere haan te kunnen komen en loopt driftig heen en weer. En zodra de hanen elkaar zien, beginnen ze instinctmatig samen rondjes te rennen. Wij hebben de rondetijden geklokt en moeten eerlijk bekennen dat zij goed op schema liggen voor het Chang Mais record 'duf-rondjes-rennen-als-haan-in-een-aftandse-kooi'. Dus. Het is een belangrijke sport in Thailand. En waarom? Omdat de Koning het een leuke sport vindt. Nogmaals: Dus.

We fietsen nog een stuk verder en stoppen om wat te drinken. Peace praat voor een Thai behoorlijk goed Engels, maar hij breekt zijn tong over 'sparkling water' (bubbeltjeswater). Hij noemt het steevast 'splaking water'. Schattig toch? Daarnaast hebben hij en Anne allerlei Thaise snacks geregeld en die smaken goed.

Ik maak er op geheel eigen wijze weer een zootje door een kunstig in elkaar gebakken wafel in duizend stukjes uiteen te laten vallen. Ik bied nog aan om te vegen, maar dat hoeft niet.

En door.

We belanden op een overdekte markt waar Peace ons als eerste nog een ander, veel kleiner vechtersbaasje laat zien: de hoornkever.

Ook deze worden gebruikt om ze te laten vechten. Het is maar wat je leuk vindt. Overigens zijn Harold en ik van mening dat als we ze tegenkomen in de jungle volgende week dat zij het wedstrijdje met de onderkant van onze slipper echt gaan verliezen. Zij komen dan (letterlijk en figuurlijk) piepend en KRAKEND aan hun einde. Maar zover is het nog niet. Daarna lopen we langs allerlei smakelijke tot zeer onsmakelijke etenswaar. Hier een gezellig 'eitje op een stokje'.

Maar ook gestold kippenbloed, varkensoren, kippenpoten (nee, niet wat jij nu denkt, het zijn de 'kippenvoetjes', lekker om soep van te trekken), varkensdarmen, etc.. We besparen jullie de foto's. Allemaal 'lekkernijen' in dit land en eerlijk is eerlijk, hier doen ze dus helemaal niet aan verspilling. Alles van een dier wordt gebruikt, zelfs kraakbeen zagen we onlangs op het menu staan. Intussen vergaat de eetlust ons een beetje. Maar als we niet veel later aan tafel zitten en al het lekkers zien dat we qua samenstelling enigszins wel herkennen (en anders wel even navragen), komt de trek wel weer. We eten gezellig met zijn allen en de meest gestelde vragen zijn: hoe lang ben jij al in Thailand, waar ga je hierna naar toe? En daarop volgen uiteraard de meest diepzinnige

gesprekken.

Na het eten is de avond al ingevallen. En aangezien ook deze fietsen geen verlichting hebben, moeten we snel terug naar het startpunt van de route.

Om 18.15u zijn we terug bij het startpunt en nemen we afscheid. Het was weer een leuke activiteit. We pakken ons 'eigen hotelfietsje' en peddelen door de avondspits naar het hotel. En oja, Harold was zo snugger om deze week zijn zonnebril in de taxi te laten liggen tijdens de rit van Kanchanaburi naar Ayutthaya. Dom hè? Laten we eerlijk zijn, dit overkomt mij nou nooit. Dus we hebben de volgende dag weer contact gezocht met Kuk, de taxichauffeur. Hij was zo aardig om de zonnebril met de post op te sturen naar het hotel waar we nu zitten. En jawel hoor, de bril is vandaag angekommen. Harold weer helemaal in zijn sasje :-)

Dag 12 - Met de vlam in de pijp

Renate heeft, ondanks wat last van haar schouder, prima geslapen. Ik heb weer geslapen als een roos en word fris en fruitig wakker. We pakken samen even het internet erbij om te kijken wat we op onze laatste hele dag in Chang Mai willen doen. Sowieso nog een aantal mooie tempels in de stad bekijken maar we worden ook uitgedaagd de bergen in te rijden over de Thaise Brennerpas om daar nog wat mooie bezienswaardigheden te bezoeken. We zijn er snel uit en willen, gretig als we zijn, gewoon alles.

Omdat deze week de scooter behoorlijk goed is bevallen besluiten we wederom een 'snelle jongen' te huren en de bergen in te scheuren.

We zijn beide relaxt en genieten van wederom een heerlijk ontbijt. En nogmaals, wat een hostmanship. We hebben een favoriet en zij spreekt ook het beste Engels. Zij is een Thaise en haar eigen naam is Shontisha (hopen dat we het goed spellen). We complimenteren haar met dit hotel en de gastvrijheid en geven aan dat dit voor ons toch wel een van de beste hotels ever is. En wat wil je nog meer, de eigenaar is een Nederlander ;o). Dus lieve kijkbuiskinderen, mocht je ooit nog in Chang Mai zijn ,boek dan vooral je overnachtingen bij BED Phra Singh (of een van hun andere hotels in deze stad, die zijn vast ook supergoed). In een woord fantastisch.

Via haar regelen we nog even een betaling van de verzendkosten van mijn zonnebril naar Kuk, onze chauffeur van een paar dagen geleden. Betaling met een Thais Tikkie wat hier Prompt Pay heet. En we zien dat het net zo snel gaat! Lekker bezig, die Thai! Na het overheerlijke ontbijt scheiden de wegen van Renate en mij zich. Renate gaat even fashion shoppen (voor een handige sarong ofwel wikkelrok waar ze maar liefst €4,00 voor moet betalen) en ik ga vast naar Jan, de scooterverhuurder.

Vandaag scoren we een mooie zwarte scooter die wat langer is en dus voor ons beide wat prettiger zit en we niet de hele tijd op elkaar plakken in deze hitte.

We babbelen nog even met Jan en hij vertelt dat hij twee stiefkinderen heeft en dat zijn (Thaise) vrouw afgelopen juli is overleden. De kinderen wonen bij hem en gaan beide naar de universiteit.

Als Renate nog even toiletteert bij Jan ziet ze een heldere uitleg van de BumGun (letterlijk vertaald, kont-/bipspistool). Dat is namelijk een slang met spuitpistool die ze hier op vrijwel elk toilet hebben (zie op de foto hieronder op links). Want toiletpapier in het toilet gooien is uit den boze. We vroegen ons al af waar je die voor gebruikt maar met deze uitleg is het helemaal helder! En voor het gemak staat er links op het plankje een mandje met condooms ;o).

We zetten de route in Google Maps en ik draai de gaskraan eens lekker open! Al slalomend door het zaterdagochtendverkeer (en best druk) komen we aan bij de voet van de berg. Al snel merken we dat we niet de enige belangstellenden zijn die de berg op willen. Het is een echte bergweg met alles erop en eraan. Mooie vloeiende slingerwegen maar ook haarspeldbochten. Ik voel me net de Witte Reus (voor de jeugd dit is de bijnaam van Wil den Hartog, zoek maar op internet). Als ik een paar bochten met de scooter wat aan de platte kant neem, hoor ik allerlei paniekgilletjes achter mij. Renate vraagt of ik 'iets minder sportief' de bochten wil aanvallen. Ik zet mijn MotoGP ambities voor nu weer in de ijskast en we tuffen lekker naar boven. Eerste stop is Wat Pha Lat. Een verborgen juweeltje van een tempelcomplex. Een prachtige waterval afgewisseld met veel groen en oude en eigentijdse tempels. Een ideale locatie voor het maken van prachtige foto's. Hieronder zie je een aantal daarvan.

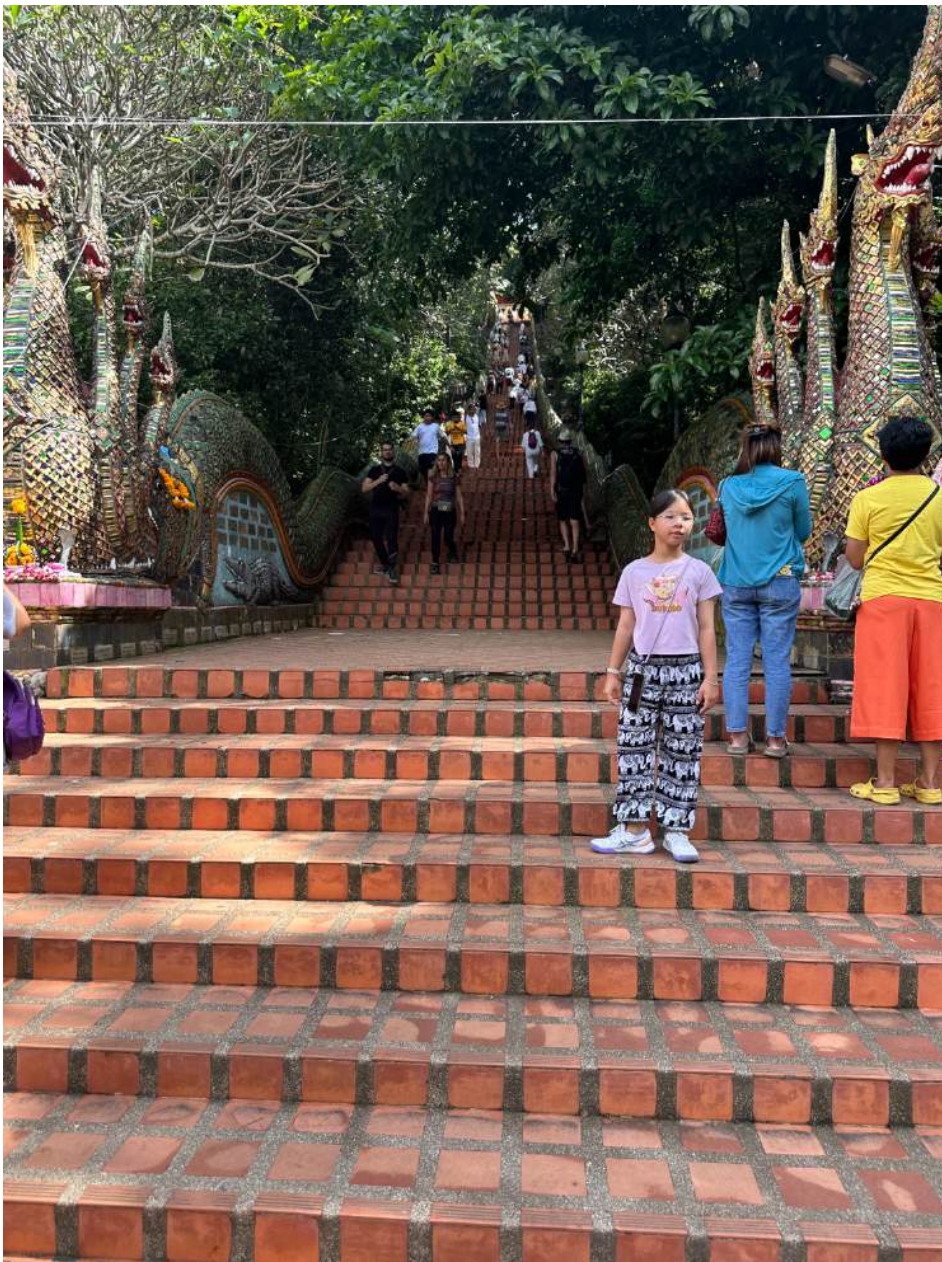

Renate is in no time helemaal verliefd op deze plek en ik moet mijn best doen om haar weer mee te krijgen. Ik beloof haar een smoothie en dan wil ze - met enige tegenzin - wel weer mee.

Tijd voor de volgende stop. Ook deze staat hoog aangeschreven. Het is Wat Phra That Doi Suthep. Een tempelcomplex dat 5 kilometer verderop en hoger ligt en bereikbaar is via een trap van maar liefst 320 treden. De weg ernaartoe is nog steeds bergop en uitdagend. Een echt heerlijke scooterroute.

Aangekomen bij de tempel is het cha-os. Parkeerplekken te kort, iedereen rijdt en loopt door elkaar heen. Kortom, opletten geblazen. Als ik een klein p-plekje voor de scooter zie, twijfel ik geen moment en prik ik 'm erin. Als we stilstaan zien we een winkeltje waar ze de heerlijkste smoothies verkopen. Ik scoor een mango/kokos versie en Renate gaat voor de laffe variant (alleen mango). De smoothie is heerlijk koel en verfrissend. We volgen de meute en komen aan de voet van de trap.

De trap is een fikse klim maar Renate danst als een echte hinde naar boven terwijl veel Aziaten onderweg staan uit te puffen en haar bewonderend nakijken. Ik stap ook lekker door maar kan het tempo van die jonge blom niet helemaal volgen.

Ook boven is het druk met toeristen en wij kopen een entreeticket (omgerekend ongeveer 1 euro p.p.), de Thai mogen gratis naar binnen. Maar wij doneren graag wat voor het onderhoud van dit bling-bling-complex.

We puffen even uit in de schaduw op een bankje en kijken geamuseerd naar de krioelende menigte. Een beetje mierenhoop zou hier bijna jaloers op worden. Een soort van georganiseerde chaos, zeg maar.

Dit complex heeft zo veel pracht en praal dat het bijna te veel is echt van te kunnen genieten. Less is more is hier in ieder geval niet een veel gebezigde uitspraak.

Ze hebben hier ook een 'emerald boeddha'.

En ze hebben niet bespaard op een Boeddhaatje meer of minder. Dat is wel duidelijk.

We besluiten nog een 'station' verderop te gaan en dat is het koninklijke Bhubing Paleis. Hier schijnt een schitterende rozentuin te zijn. Dus hup, de trap af denderen, op de scooter en met de zwarte flits de berg op.

Aangekomen bij het paleis krijgen we te horen dat het gesloten is. Geen idee maar wij vermoeden dat vandaag de koninklijke familie graag de 11e van de 11e in eigen kring wil vieren. Lekker een feestneus op met een potje bier erbij. En het mooie hier in Thailand is dat een BBQ anytime mogelijk is.

Het is mooi geweest met ons bergavontuur en we dalen soepeltjes de berg af. Zo soepel dat Renate mij complimenteert met de soepelheid. We leveren de scooter in en gaan lekker even 'chillen in het hotel'.

Tegen het einde van de middag laden we ons een laatste keer op in Chang Mai. We gaan nog even de beroemdste tempel van Chang Mai bezoeken, de Wat Phra Singh. Grappig dat we die tot nu toe nog niet gezien hebben. En hij zit nog geen 200 meter bij ons hotel vandaan.

Het is inderdaad een prachtige tempel. En hier geldt in ieder geval niet 'het is niet alles goud wat er blinkt'. De zonnebril moet op om de 'gouden relikwieën te kunnen bekijken.

De tempel zelf is behoorlijk groot met, en daar is ie weer, een gouden Boeddha! En overall waar je kijkt zie je ook biddende mensen.

Hieronder nog een paar mooie foto's gemaakt door Renate van deze tempel.

Dan op weg naar het laatste avondmaal (nou ja, in Chang Mai dan). We gaan eten bij Kat's Kitchen. Een restaurant dat wordt aangeraden. En daar zit het inderdaad behoorlijk vol terwijl de meeste andere restaurants nauwelijks wat te doen hebben. We nemen lekkere loempiaatjes, een sateetje en allebei Phad Thai als hoofdgerecht. Met van die kleine roze zwemmertjes (garnaaltjes natuurlijk) voor Renate en de luid kakelende (inderdaad, de kip) voor mij.

Het eten is heerlijk en ook hier is het weer niet duur. We hebben met volle teugen

genoten van Chang Mai en morgen gaan we een letter verder, namelijk naar Chang Rai.

ZONDAG 12 NOV 2023, 6:57 PM • 430 THANALAI RD., CHANG RAI

Dag 13 - Dagje Chiang-raïen

Het was voor ons vakantiegangers weer vroeg opstaan geblazen vandaag. Want om 7.30u vertrekt onze bus van Chiang Mai (vertaald: nieuwe stad) naar de nog noordelijker liggende stad Chiang Rai (vertaald: oude stad). We zijn al wakker voordat de wekker afgaat om 6.00u. We pakken de boel bij elkaar en frommelen nog snel een heerlijk ontbijtje naar binnen. Om 6.45u staat de taxi al klaar. We laten (voor Thaise begrippen) een dikke fooi achter en nemen uitgebreid afscheid van het hotelpersoneel dat ons zelfs op straat nog uitzwaait en elkaar daarna huilend in de armen valt. We gaan ervan uit dat het is omdat ze het ver-schrik-ke-lijk vinden dat we weggaan. We zijn namelijk twee geweldige gasten om in je hotel te hebben vinden wij zelf... maar voor hetzelfde geld is het uit opluchting. We leggen het voor het gemak en de positieve start van de dag in ons eigen voordeel uit. Een kwartier later komen we aan bij de busterminal waar onze VIP-bus al klaar staat voor een rit van ruim 3 uur.

Ik moet nog even plassen en zoek een toilet. Of ik wel ff 3 baht (€0,08) wil betalen. Weet eigenlijk niet waarvoor ik heb betaald, want het toilet is allesbehalve netjes, er

ligt een laag water op de vloer en nergens is toiletpapier te vinden. Ik loop terug en vraag om toiletpapier. Daarvoor mag ik nog even het driedubbele schokken (€0,25). Ik snap meteen het verdienmodel. Ja, ammehoela! Ik gebruik de bumgun wel! Het droogt wel weer op.

De bus vertrekt vrijwel stipt op tijd en ik heb me helemaal lekker geïnstalleerd met mijn iPadje zodat ik onderweg nog even wat gedownloade series kan kijken. Voor de zekerheid had ik bij het ontbijt ook nog een reistabletje genomen én ik had de voorste twee vip-stoelen in de bus gereserveerd. Je weet wel, zodat je mooi vooruit naar buiten kunt kijken. Nou... In deze bus is gewoon een 'muurtje' met een deur in het midden gebouwd tussen de voorste rij en de chauffeur. Zodra we vertrekken, gaat de deur met een knal dicht. De chauffeur heeft geen behoefte aan gezelschap.

We merken al snel dat én het wegdek niet best is én de route door de bergen gaat met de nodige bochten. Na een half uur ben ik al beroerd. Het kotsen staat me nader dan het lachen. Ligt natuurlijk niet aan dat muurtje maar aan het kijken naar mijn iPad. Dus daarna lig ik 1,5 uur rechts naar buiten te staren naar het toch ietwat saaie landschap om te voorkomen dat ik mijn ontbijt in een zakje moet opvangen. Gelukkig gaat het daarna beter. Vlak na 10.30u komen we aan bij het busstation in Chiang Rai. Ons hotel voor vandaag is 1,2 km van het busstation vandaan en we hadden in de bus al besloten om te gaan lopen. Als we uitstappen, staan de taxi- en tuktukchauffeurs alweer als

hongerige jonge vogels in het nest te wachten om klantjes binnen te halen. We worden aangesproken door een chauffeur in een donkerrood overhemd. 'No, thank you', herhaal ik twee keer. De buschauffeur haalt de koffers uit het ruim en de taxichauffeur staat alweer naast ons om nogmaals een taxiritje aan te bieden. 'No, thank you'. Harold en ik gaan beide na elkaar naar het toilet en als ik uit het toilet kom... drie keer raden, staat weer die taxichauffeur een ritje aan te bieden. Deze keer heb ik 'm maar gewoon genegeerd. Dat lijkt eindelijk te helpen.

We gaan op pad en merken hoe enorm rustig het is in Chiang Rai (okay, het is wel zondag vandaag). Een kwartiertje later komen we aan bij ons hotel.

We verwachten Nederlands te worden ontvangen door Cora van Mora met frikandellen en kroketten, het heet toch niet voor niets Mora Boutique Hotel, lijkt ons. We vragen nog naar Cora, maar helaas, ze kennen haar hier niet. Tegenvaller.

En al voor 11.15u is onze kamer klaar voor gebruik. We worden naar onze kamer begeleid en de kamer is echt mooi en netjes. We krijgen te horen dat we gratis gebruik mogen maken van de minibar. Dat is echt top! En als de medewerker weg is, trekken we de minibar open...

We installeren ons en besluiten een half uurtje later om even te lunchen in het hotel. We 'schrikken' van de prijzen, we betalen nu voor elk gerecht hetzelfde als we tot nu toe meestal voor een hele maaltijd hebben betaald, maar ach we zijn op vakantie.

Enige nadeel is een oudere medewerker die continu rond onze tafel schuifelt en de jonge meiden in de bediening én ons op de vingers kijkt en veel opmerkingen maakt (in het Thais dan) en herhaaldelijk komt vragen of alles goed is bij ons. Niet lang daarna krijgen we onze gerechten. En de opmaak van deze gerechten mag er zijn!

En lekker was het ook. En Harold is helemaal in zijn sas, eindelijk een drankje uit een kokosnoot! Nog niet de pina colada waar hij zich zo op verheugt deze vakantie, maar een 'gewone' kokos-smoothie.

We hebben niet zoveel doelen vandaag, we blijven maar 1 nachtje in Chiang Rai en morgen wordt een lange reisdag. Willen we nou echt nog wéér tempels gaan bekijken? We zijn inmiddels best wel een beetje tempelmoe. Maar we geven onszelf een schop onder het edele holletje en gaan op pad. De receptie regelt een taxi voor onze eerste bestemming: de witte tempel, 15km buiten de stad. Als we daar aankomen, verbazen we ons over de drukte, maar ook over de imposante tempel. Poah! Wat een joekeloekes en wat is 'ie mooi bling-bling! Wij toeristjes mogen 100 baht per persoon neertellen, de Thai mogen weer gratis naar binnen. Tsja.

We moeten eerst een brug oversteken die ons - volgens de beschrijving - door de hel leidt naar de hemel. Zou het dan toch nog goed komen met ons? De brug gaat over de hel waar de handen uit omhoog steken om ons te pakken.

De ietwat zure blik op mijn gezicht heeft niets met de hel te maken, maar met de zon die in mijn ogen schijnt.

We kijken onze ogen uit bij al deze pracht en praal. Hieronder nog meer foto's die een impressie geven van het terrein van de witte tempel en nog een gouden gebouw op het terrein.

Als we genoeg hebben gezien, moeten we een ritje terug naar het hotel regelen. Op zoek naar een taxi of tuktuk dus. Harold daagt me uit en zegt: 'Ga jij maar eens onderhandelen over een ritje'. We komen bij een tuktuk-chauffeur die net in gesprek is met een toerist. Ik hoor haar vragen hoeveel een ritje naar de blauwe tempel kost. Ik weet dat ons hotel op de route naar de blauwe tempel ligt. Hij zegt 200 baht (best aan de prijs). Ze zucht en lijkt na te denken. Daarna vraag ik hoeveel een ritje naar Cora van Mora kost. En weer zegt hij 200 baht. Ja, lekker dan, het ligt op dezelfde route en dat zeg ik hem ook. Ik stel lachend voor dat we met zijn drietjes 200 baht betalen. Hij voelt zich betrap, maar lijkt geen andere keuze te hebben dan akkoord te gaan. Onze vrouwelijke reisgezel is helemaal blij, ze geeft me een high five. Ik kijk Harold triomfantelijk aan met zo'n blik: Zo doe je dat meneer Keldermans. Hij buigt nederig zijn hoofd.

We stappen in de avondse tuktuk en onderweg blijkt dat de chauffeur én zijn tuktuk een klein beetje een draadje los hebben. Af en toe klinkt een oorverdovend kabaal en lijkt de motor te ontploffen. En hij heeft zelf de grootste pret. Hij overstemt de herrie door luid Country & Western muziek op te zetten. En na twee Amerikaanse dijenkletsers gaat hij over op Thaise dijenkletsers. Wij houden ons goed vast en zijn blij dat we na 15 minuten weer bij ons hotel zijn. We frissen ons even op en besluiten daarna gebruik te maken van de gratis fietsen die het hotel aanbiedt.

We krijgen twee gele liliputterfietsjes mee die zelfs voor mij te klein zijn.

Harold probeert bij een van de twee nog het zadel hoger te krijgen, maar breekt met brute kracht het hendeltje. Oeps! Dus weer om een nieuwe fiets gevraagd. Gelukkig is het maar 2,5km naar de tempel. Waarbij we ons van tevoren niet hadden gerealiseerd dat we ook nog de rivier moeten oversteken over een hoge brug. Dus het wordt een kort maar pittig ritje.

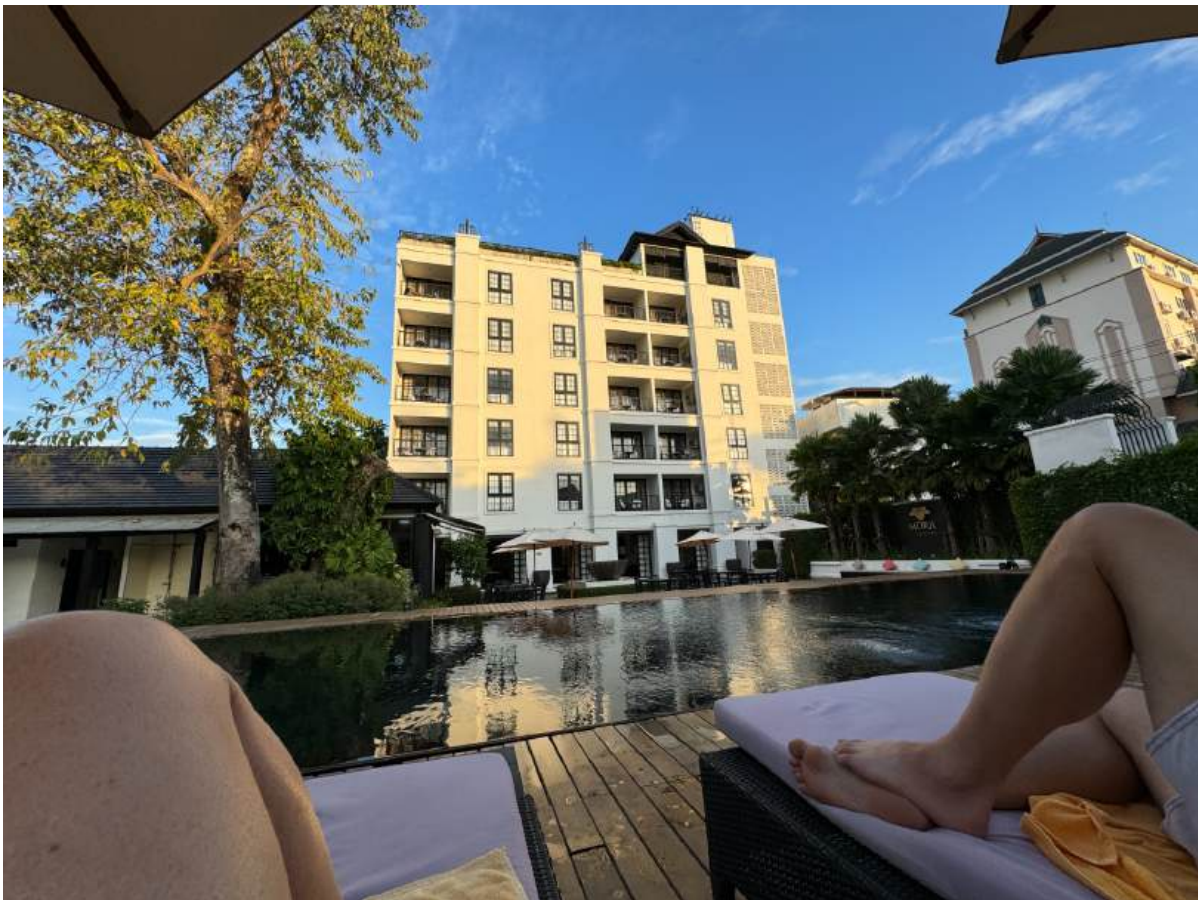
Ook hier voldoende imposante beelden. Dit is bijvoorbeeld alleen al de entree van het tempelterrein.

Hieronder een impressie van het terrein en de bijbehorende tempel.

Als we ook hier weer voldoende hebben gezien, gaan we terug naar het hotel om even een plons in het zwembad te nemen en op een bedje te liggen... met een pina colada (helaas, nog steeds niet uit een kokosnoot).

We besluiten 's avonds nog even naar de 'Clock tower' te gaan, daar is elke avond om 19, 20 en 21u tien minuten lang licht en muziek. Dat hadden we niet hoeven doen. Veel bling-bling en zijige muziek, vinden wij.

We eten daarna even een hamburger in een nabijgelegen restaurant en gaan weer terug naar het hotel. Het wordt namelijk weer vroeg opstaan morgenochtend.

MAANDAG 13 NOV 2023, 5:00 PM • AO PHANG NGA NATIONAL PARK

Dag 14 - Een dagje hoppen: van Chiang Rai via Bangkok naar Phuket

En weer vroeg opstaan! Om 6.15u gaat de wekker, om 7.15u staat de taxi klaar. Hup, hup, aan de slag! We mochten in het hotel gisteren al ons ontbijt bestellen zodat het meteen om 7.00u klaar zou staan, want dan is het restaurant pas open. Ik bestel alleen een omelet, Harold een omelet én een BLT sandwich (bacon, ham, kaas, sla en tomaat). Als we (te vroeg) beneden komen, staat de oudere medewerker al weer klaar om ons te begeleiden naar het terras.

Het is dat we zelf echt wel weten hoe we op een stoel moeten gaan zitten, anders zou hij ons optillen en naar een stoel dragen. Binnen no time komt ons ontbijt eraan. Beide een omelet én een BLT sandwich. Veel te veel voor mij. Uit fatsoen eet ik nog een halve sandwich op, maar de rest laat ik toch echt staan.

Als we ons bord nog niet eens leeg hebben, komt meneer voor de zoveelste keer weer vragen of we nog iets willen drinken of eten. Neehee, dank...u...wel! Jammer, want voor de rest is dit een meer dan prima hotel.

Stipt op tijd staat de taxi klaar. We lopen richting taxi en de overijverige medewerker loopt mee en helpt met de koffers. Het lukt hem op een stukje van 50 meter drie keer te vragen of we volgend jaar terugkomen. Euh... dat weten wij toch niet? Het hotel is niets op aan te merken, maar de stad komt niet in onze top tien locaties ter wereld. Dus ontwijken we de vraag en herhalen we dat het een goed hotel is. En dat is niet gelogen. Maar we zijn wel blij dat we van hem af zijn. Een kwartier later zijn we ook al op het vliegveld, netjes op tijd. Ook daar verloopt alles soepel, het vliegtuig staat al klaar.

Als we instappen (we hebben de voorste stoelen -2e en 2f - in een vliegtuig zonder business class), zit een Thaise meneer op Harold zijn plekje aan het raam. Ik laat hem vriendelijk onze tickets zien en hij pakt zijn eigen ticket erbij. Daar staat op dat hij stoel 31a heeft. Maar meneer vindt het moeilijk om toe te geven dat hij fout zit. Gelukkig worden we opgemerkt door een stewardess die hem meerdere keren uitlegt dat zijn stoel een heel eind verderop in het vliegtuig is. Hij verlaat mokkend zijn stoeltje bij het raam, maar gaat aan de andere kant van het gangpad zitten op stoel 2a. Hij pakt zijn telefoon, ticket en factuur erbij en gaat opnieuw in discussie met de stewardess. Als alle passagiers aan boord zijn, blijkt dat niemand 2a heeft gereserveerd. De jengelende prins mag blijven zitten. Hij heeft zijn zin gekregen. Meteen na het opstijgen trekt hij de luikjes dicht en valt in slaap. Ach gut.

Nog geen uur later wordt de landing ingezet op vliegveld Bangkok. We worden weer de hele luchthaven door gejaagd. Als we netjes de borden volgen voor transfers (want we moeten overstappen), worden we toch weer teruggefloten door personeel en moeten we toch weer naar de vertrekhal. Ook goed.

Maar onderweg naar de vertrekhal worden we opgejaagd door een robotstofzuiger die ons zeker 50 meter vriendelijk lachend blijft volgen. Pas als ik 'm vermanend toespreek, gaan zijn lipjes omlaag en stopt 'ie. Luisteren zul je!

We weten dat we zeker 5 uur moeten wachten op de volgende vlucht naar Phuket, dus we installeren ons bij een koffietentje en houden het gemak in ons lijf.

Rond het middaguur wil Harold wel even een menuutje scoren bij Burger King. Ik loop wat rond in het gebied waar het vol staat met eettentjes, waaronder eentje waar je schijnbaar dus hele eenden/ganzen (niet helemaal duidelijk wat het is, beetje lange nek voor een eend) kunt bestellen en waar het zeer onsmakelijk ruikt... leuw.

De eetlust vergaat me bijna spontaan en ik hou het maar op een inmiddels vertrouwde mango-smoothie. Na onze lunch is het nog een uur of drie wachten op de volgende vlucht. Maar ook die is netjes op tijd en deze keer geen gezeur over onze stoelen. Vlak voor het landen zien we onder ons de zee met diverse eilanden in de zee.

De laatste dagen van onze vakantie gaan we ook op zo'n soort eiland doorbrengen. Maar zover is het nog niet.

Om 17.15u landen we op het vliegveld van Phuket, een toeristenplaats aan de Andamanse Zee (wie kent het niet...). We halen de koffers op en bereiden ons voor op opdringerige taxichauffeurs. En ja hoor, ze staan bij de uitgang al te schreeuwen. Hemelsbreed zit ons hotel op 2km afstand, aan de andere kant van het vliegveld, maar we snappen ook dat er geen weg over het vliegveld loopt. Nee, zelfs in Thailand niet. We weten dat ons ritje naar het hotel (om het vliegveld heen) daarom 9km is, dus wij vinden maximaal 200 baht meer dan redelijk. Maar ja, Phuket is toeristischer dan toeristisch, het Chersonissos van Thailand zeg maar. We vragen aan een schreeuwende dame hoeveel het ritje naar het hotel kost en ze heeft het lef om 600 baht te vragen. Als ik meteen al driftig nee schudt, laat ze me zien op een kaart dat een ritje naar ons hotel 600 baht kost. Tsja, je kunt het wel op een kaart zetten, maar dat betekent nog steeds niet dat het een redelijke prijs is. Nope, we gaan wel naar een ander. 'Okay, 500 baht' roept ze ons nog na. Maar nee hoor, we laten ons niet vermurwen. We beginnen inmiddels wel te begrijpen dat we het niet gaan redden voor 200 baht en spreken af dat we maximaal 400 baht willen betalen. We lopen naar buiten en daar staat er weer eentje te schreeuwen. Ook hij wil 500 baht. Ik zeg - eigenlijk veel te snel - 400 baht en hij gaat akkoord. We zullen nooit weten of we het

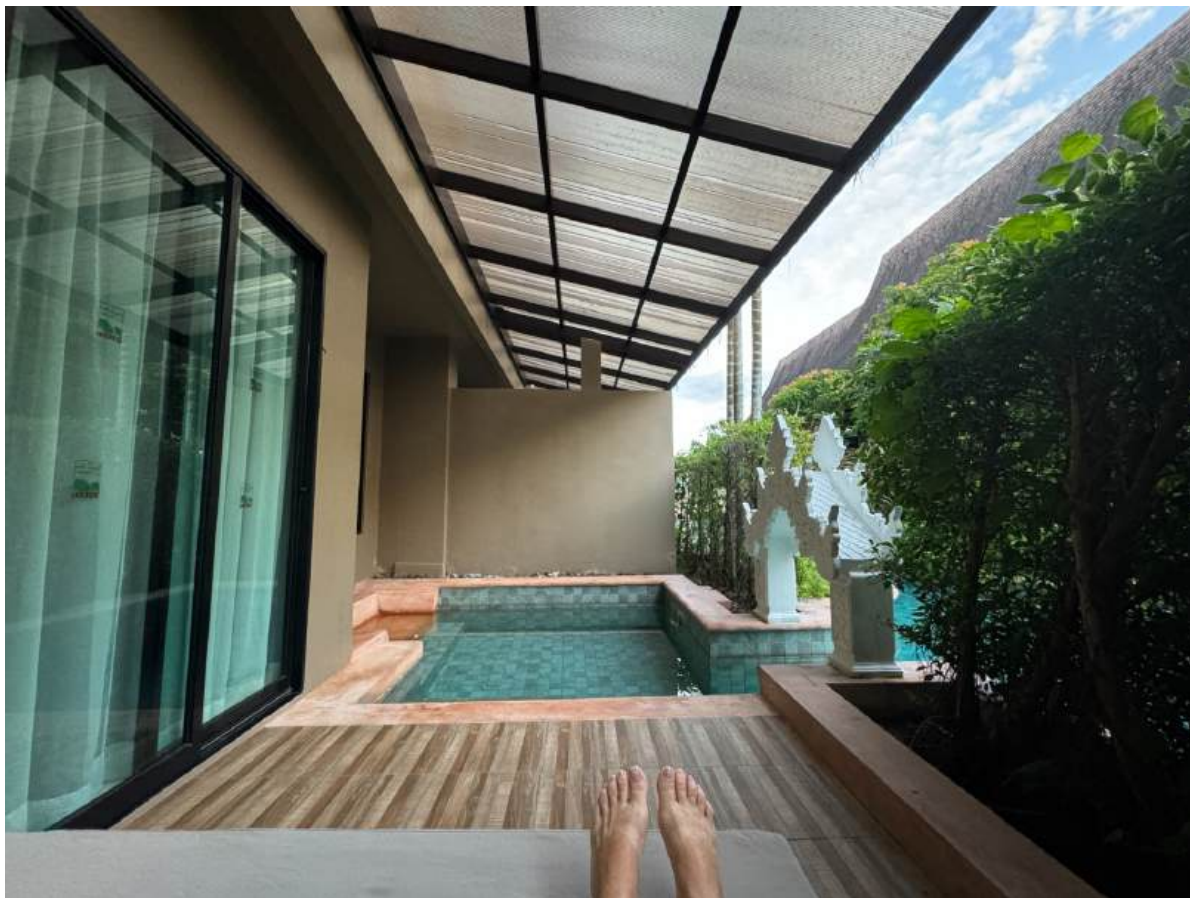
nog goedkoper hadden kunnen krijgen, waarschijnlijk wel. Voor Thaise maatstaven blijft het nog steeds een belachelijk hoog tarief, maar ja. We krijgen een nette taxichauffeur en een kwartiertje later zijn we bij het hotel. De avond valt al in want tegen 18u is het hier donker. We checken in, dumpen onze bagage in de hotelkamer en lopen terug naar het restaurant om een hapje te eten. Harold trekt een paar foto's van de entree en voorkant van het hotel.

Na het eten gaan even met onze voetjes in de zee staan. Morgen volgen vast meer foto's, maar voor nu is het wel genoeg voor vandaag.

Dag 15 - Another day in paradise... of toch niet helemaal?

Vanmorgen worden we allebei rond een uur of 7.00u wakker. Ik doezel nog even na maar Renate zit al lekker buiten op ons eigen terrasje.

Het was wat warm op onze kamer omdat de airco het geluid maakt van een opstijgende Boeing 747 met motorproblemen en wij toch wel ongestoord wilden slapen. Dus soms de airco aan en soms even uit. Uiteindelijk slapen we genoeg uren. Rond een uur of 7.30u besluiten we een lekker plonsje te nemen via onze 'swim-up-room' (een eigen ingangetje naar de Lazy River ofwel luie rivier). Het hotel heeft 47 kamers die op een rijtje langs het langgerekte zwembad liggen, wij hebben de 23e kamer en dat is een hele tippel vanaf de ingang van het hotel. Tsja, je moet er dus wat voor over hebben.

Het water heeft een heerlijke temperatuur en we hebben het 'zwembad' voor onszelf. Dat is pas luxe. Overigens net zo luxe als onze hotelkamer en als je de buitenkant van het hotel bekijkt ziet het er ook allemaal luxe uit. Maar als je even 'achter het gordijntje' kijkt van het hotel dan lijkt het toch een beetje vergane glorie. Zo staan er tussen ons gebouw en de zee (op 75 meter afstand) nog een aantal oude gebouwen die volledig onbewoonbaar zijn maar ogenschijnlijk niet gesloopt worden. Wij gokken dat dit nog de naweeën zijn van de Tsunami die hier in 2004 huisgehouden heeft. Het doet toch wel een beetje afbreuk aan de prachtige paradijselijke locatie waarin we zitten.

Rechts ons hotel, links een bouwval.

Nadat we lekker gedoucht hebben (beste regendouche ever!) is het tijd om te gaan

ontbijten.

Het ontbijtbuffet is zeer uitgebreid met voldoende keus. Maar tsjonge, wat hebben ze de plank misgeslagen qua restaurant. Een grote klankkast, sfeerloos interieur die wat ons het predikaat 'vreetschuur' verdient. En ja, we waren we natuurlijk erg verwend de afgelopen weken qua kleinschalige (maar bovenal ook luxe) locaties.

Het ontbijt smaakt er niet minder om en we vinden dat het weer eens tijd is om een wasje te draaien. Hopelijk ons laatste wasje deze vakantie. De wasserette is 1,5 km verderop en we besluiten een tweetal fietsen te lenen van het hotel. Via de receptie (waar we voor elke fiets 100 baht borg moeten achterlaten) worden we meegenomen naar het fietsenkerkhof. Op deze plek komen de fietsen samen die hun beste tijd hebben gehad en besloten hebben om in het gezelschap van lotgenoten hun laatste adem uit te blazen. Tsjonge, jonge. Dat Thailand niet helemaal een fietsland is (maar vooral een scooter country) hebben we inmiddels wel begrepen maar de achenebbisj die hier door moet gaan voor fietsen is wel het dieptepunt. Halve fietsen, lekke banden, ontbrekende kettingen/sturen/zadels/trappers/spatborden etc. Naar mijn mening kun je van alle fietsen aanwezig, al kannibaliserend, hooguit nog twee misschien goed werkende fietsen maken. Maar zelfs als we de fietsen willen verpatsen, krijgen we er nog geen 100 baht voor, dus we moeten er wel zuinig op zijn! Want zonder slot. Tuurlijk, wie wil deze fietsen überhaupt stelen?

Uiteindelijk na veel moeite en goed zoeken weten we twee nog-net-niet-overleden

karretjes te arresteren. Wel krijgen we van de staf van het hotel gelijk een vetleren medaille uitgereikt als durfals van de maand! Nou ja, we besluiten een gegeven paard niet in zijn met een slecht gebit onderhouden bek te kijken en gaan op weg. De route is simpel, 2 x linksaf. Eerst een stukje langs zee, daarna het binnenland in. Onderweg komen we de volgende borden tegen.

En laten we eerlijk zijn, het voelt een beetje als 'als het kalf verdronken is dempt men de put'. Of zouden deze waarschuwingen er ook al gestaan hebben voor 2004? Voordeel is wel dat ons 'Daredevil-gehalte' opeens met 10 punten omhoog gaat. Dat wij het gewoon aandurven hier een hotel te boeken! We fietsen lekker door.

Aangekomen bij de wasserette (126 laundry) worden we vriendelijk geholpen. Huppekee, twee wassen (wit en donker) in de machine en draaien maar. De complete was kost ons het lieve vermogen van 7 euro. Oh ja, voor dat bedrag wordt 'ie ook gedroogd én opgevouwen.

Onze was is na een goed uurtje klaar en we besluiten een andere weg terug te nemen naar het hotel. En ook hier zien we dat de façade van de hotels aan zee niet helemaal kunnen verbergen dat het daarachter armoe troef is.

Terug bij het hotel zetten we de fiets buiten bij onze kamer neer en besluiten we even lekker te gaan zwemmen om af te koelen. Het is erg rustig en bij de 'poolbar' zit

helemaal niemand. Een uurtje later besluiten we de fietsen terug te brengen en een stukje op het strand te gaan wandelen. Als we de fiets weer willen pakken om terug te brengen naar de receptie, is de fiets van Renate foetsie! We kunnen ons niet voorstellen dat iemand dit 'rijdende gevaar' zou willen stelen en we gaan er vanuit dat de fiets ergens op het terrein moet zijn, meegenomen door een personeelslid.

Ondanks dat we het risico lopen 100 baht (€2,50) te moeten laten varen, willen we toch in de hemel komen en besluiten we het op te biechten bij de receptie. Als Renate dit wil vertellen aan de receptioniste, krijgt ze geen woord tussen haar gekwebbel en dat wat ze wel kan zeggen, wordt verkeerd begrepen. We incasseren onze borg en besluiten het te laten gaan. Buiten zien we dat meerdere van deze krakkemikkige rosjes ook door het personeel worden gebruikt. Waarschijnlijk hadden zij de beste fietsjes er al voor zichzelf uit gepikt. En een uur later stond de fiets weer bij onze kamer. Nu mogen ze 'm zelf opruimen.

Als we langs het strand lopen ziet de omgeving er echt paradijselijk uit.

Renate neemt ook nog een mooie foto van mij en spot een landend vliegtuig. De temperatuur van het zeewater is heerlijk en we gaan al pootje badend langs de waterlijn.

Als we een stuk gewandeld hebben gaan we bij een leuk tentje zitten. We bestellen allebei een smoothie en voor het eerst het wereldberoemde Thaise toetje: mango sticky rice.

Dat is zoete kleverige rijst met mango en een sausje van kokosnootmelk. Lekker hoor!

We wandelen terug en zien nog een tsunamiwaarschuingspaaltje (mooi woord voor galgje).

En ik fotografeer nog even de voorkant van ons hotel.

En we gaan lekker even relaxen in de hotelkamer.

Daarna besluiten we bij het restaurantje van vanmiddag te gaan dineren. We wandelen op ons gemak naar het restaurant toe en genieten onderweg van een prachtige zonsondergang.

De maaltijd is prima en we staan binnen 45 minuten weer buiten (alhoewel het hele gebeuren al buiten is natuurlijk).

Lekker terug naar de kamer, gereedmaken voor de komende dagen. Overigens kan het zijn dat de verslagen even opdrogen de komende dagen omdat we daar waarschijnlijk geen tot weinig verbinding hebben. Maar die houden jullie dan tegood.

Dag 16 - Glamping in de jungle

We waren vanmorgen op tijd wakker. Relaxt onze spullen ingepakt en goed bestudeerd wat we allemaal mee moeten nemen op ons 'jungle-avontuur'. Variërend van poncho, lange mouwen, lange broekspijpen tot heel, heel veel anti-muggenspul (voor mij dan, Renate heeft deze vakantie nog niet één keer gesmeerd, we zullen zien of dat hier in de jungle ook nog geldt...).

Dit verdelen we allemaal over twee rugzakken want onze koffers kunnen we alleen vandaag nog knuffelen en in voorkomend geval plunderen maar na morgenvroeg moeten we toch echt afscheid nemen (voor wel een hele 24 uur). Arme wijes.

We zitten op tijd, gepakt en gezakt, aan het ontbijt en hebben veel zin in ons avontuur. Renate gaat nog even onze schulden voldoen bij de receptie en daar blijkt dat onze chauffeur al op ons zit te wachten voor het ritje naar Elephant Hills, Khao Sok (een nationaal park in de jungle).

Ik klok snel de laatste jus d'orange naar binnen en voeg mij met alle spullen bij Renate. De rit duurt ongeveer 2 uur en een kwartier en we zitten met z'n tweetjes relaxt in het busje. Een flesje water staat al voor ons klaar. We knikkebollen af en toe nog even weg en zien de omgeving heuvelachtiger en bergachtiger worden. Daarbij ook meer groen dan we in de afgelopen weken hebben gezien. Prachtige omgeving.

Om ongeveer 10,15u komen we aan op de locatie, Elephant Hills. Het ziet er mooi uit en we worden vriendelijk welkom geheten.

We krijgen tent 49 toegewezen. Een luxe tent met zonder airco, Maar fijne bedden en een eigen badkamer. Een soort van kamperen voor verwende bipsen zeg maar. Hadden ze dit soort tenten ook maar bij Defensie gehad toen ik nog geregeld het bos in moest bij oefeningen!

Dit is de stenen badkamer.

Voor onze tent hebben we een heerlijk overdekt stenen terrasje met 2 comfortabele stoelen. We hebben nog even een half uurtje om te overbruggen en net als we relaxt zitten valt er een serieuze regenbui. Welkom in Khao Sok!

Als we verzameld hebben voor de eerste activiteit licht onze gids Sam toe wat we gaan doen. We gaan naar een olifantenopvang die door Elephant Hills wordt gerund/ gesponsord. Het is 10 minuutjes rijden vanaf het basiskamp en nu zien we de omgeving nog beter. Groener dan groen en levendig.

Aangekomen bij het opvangkamp krijgen we eerst uitleg over de do's en don't's als je in de buurt van olifanten bent.

Er zijn hier in totaal 10 olifanten, allemaal vrouwtjes. Zij hebben vaak al een werkend leven achter zich maar sinds de Thaise regering verboden heeft olifanten te gebruiken bij het werk in het bos kunnen ze genieten van hun pensioen.

Uiteraard moet er even geknuffeld worden met de olifanten die variëren van 14 tot 79 jaar.

En nadat de olifanten 'Chinees vrijwillig' een bad hebben genomen is het tijd om ze te voeren.

Maar deze verwende bipsen worden eerst aan het werk gezet en moeten ananas en suikerriet kleiner hakken met een hakmes en een 'voedingssupplement' maken van tamarinde, zeezout en een soort graan, verpakt in een bananenblad met een plantaardig strikje eromheen. Jaja, je moet er wat voor over hebben! Dit alles in een mandje en dat mogen we voeren.

Iedereen voert er lustig op los en de olifanten weten het natuurlijk precies. Als ze mensen (toeristen) zien dan krijgen ze eten. Dus wie houdt nu eigenlijk wie voor de gek? En de olifanten zijn gulzig. Elke keer als ze een stuk fruit in hun bek hebben gekatapulteerd, maken ze een zwieper met de slurf voor het volgende stuk fruit. En daardoor wil nog wel eens wat 'olifantensnot' op je kleding worden afgevuurd. Er is geen ontkomen aan.

Dan toch nog even op de educatieve stoel en een paar weetjes over de Aziatische olifant.

- Kan wel 4000 tot 5000 kg wegen
- Is kleiner dan de Afrikaanse olifant
- De vrouwtjes hebben geen slagstanden
- 5 nagels voor en 4 achter (de Afrikaanse heeft 4 om 3)
- Andere vorm van de rug (bol versus hol)
- Oren zijn kleiner dan van de Afrikaanse olifant
- Ze eten tot wel 250 kg per dag. Allemaal plantaardig: gras, suikerriet, ananas, bananen. Eigenlijk eten ze alles wat los en vast zit
- Iedere olifant heeft zijn eigen begeleider: de Mahout, veelal afkomstig uit Nepal

Na het voeren krijgen we nog een educatief filmpje te zien en laten ze zien hoe je papier maakt van olifantenpoep. Erg interessant en nee, het ruikt niet meer!

We gaan terug naar het basiskamp en genieten van een uitgebreid lunchbuffet. Even terug naar de tent want vanaf 15.15u gaan we kanovaren en wilde beesten spotten. Het lunchbuffet is helemaal prima en uitgebreid. We genieten in alle rust van ons eten en de omgeving. Stipt op tijd melden we ons weer bij de gids en gaan we met de groep (ongeveer 25 personen) in een stoere 'bus' naar de kano's. Weer 10 minuten rijden.

Hier aangekomen moeten we allemaal verplicht een zwemvest aan. Die ruiken alsof er al 3 toeristen in zijn overleden en ze vergeten zijn de lijkgeur te verwijderen. We hebben echter geen keus en trekken met een opgetrokken neus de vesten aan. Iedere kano heeft een eigen roeier. Dit zijn lokale mensen die zeer beperkt Engels praten maar wel ster zijn in het spotten van wild onderweg. We gaan er dan ook eens goed voor zitten.

We varen met de stroom mee en de omgeving is echt heel mooi. Overhangende bomen en prachtige planten.

Dan opeens, voordat de onze stuurman annex roeier het ziet (ha, wie is hier nu de verkenner!) zie ik in de verte wat bomen bewegen. Ik wijs er op en onze stuurman stuurt vakkbekwaam naar de locatie. En ja hoor. Een hele familie aap zit mooi in een boom klaar voor de foto's. En ondanks dat wij niet van 'aapjes kijken houden', vinden we het kijken naar deze aapjes toch wel heel leuk.

We genieten met volle teugen en varen rustig door. Even verderop spotten we weer een apenfamilie.

Als we verder varen zien we een bootje onder een boom blijven dobberen. Daar moet dus iets te zien zijn. En jawel, hoor het is een groene boomslang (tenminste hij/zij ligt in de boom en is groen). We varen er pal onderdoor en Renate wordt toch ietwat nerveus. Als 'ie maar niet in de boom valt hoor ik haar denken.

Helaas krijg ik 'm niet helemaal op de foto.
We zien ook nog wat kikkers annex padden.

En zoals aan al het goeds een eind komt zit ook na een uur varen deze mooie kanotocht er op. We mogen gelukkig ons zwemvest ritueel verbranden (in onze gedachten dan) en gaan terug naar het basecamp.

Daar aangekomen krijgen we uitleg over de dag van morgen en kunnen we even lekker douchen en omkleden.

Het avondprogramma bestaat uit een educatieve film over het regenwoud en daarna een prachtig en schattig optreden van 3 meisjes van een lokale school (ook ondersteund door Elephant Hills) die traditioneel Thais dansen. Erg leuk om te zien en ze lijken er lol in te hebben.

Ze krijgen een groot applaus. Daarna is het buffet geopend en gaan we eten. Wederom veel keus en allemaal lekkere dingen.

Zo langzamerhand gaat het lichtje wel uit bij ons (met name bij mij) en we trekken ons heerlijk terug in de tent. Nog even ontspannen en slapen.

Maar holy crap, wat is dat hoge snerpande geluid?? Wij denken dat het een geluid is

vanuit het kamp, misschien om muggen of beesten te verjagen maar het blijken krekels/ciccade-achtige vliegende/kruipende units te zijn. En te oordelen naar het volume moeten ze wel net zo groot zijn als een kleine labrador. Wat een herrie! Dat maakt het slapen niet gemakkelijk en het geluid gaat ook echt de hele nacht door. Dan worden we ook nog eens midden in de nacht wakker van een ander geluid. Een kreunend, jankend geluid. Wat is dit nou weer? Een viervoeter die pijn heeft? En het gaat werkelijk de he-le tijd door. Dat moet best een groot dier zijn. Gelukkig brengen oordoppen een uitkomst en pakken we toch allebei een behoorlijke nacht.

Heul vroeg in de ochtend is het snerpende geluid weg, maar niet het gekreun. Renate het niet langer leven in onwetendheid, ze móet weten welk dier het is.. Dus gaat Rancher Renate (ook wel RR genoemd hier in de jungle) op onderzoek uit. Gewapend met zaklamp en een flinke dosis lef stapt ze het schemerdonker in. Na een kwartier heeft ze de oorzaak van het lawaai gevonden. Een snurkende buurvrouw of buurman uit de tent naast ons doet een poging doet dit complete regenwoud te decimeren. 100 meter verderop in het kamp kun je het nog horen! Echt, ongelogen! We lachen er beide hartelijk om.

Tijd voor het ontbijt en innig afscheid nemen van onze koffers. We hebben/hadden tot nu toe nog redelijk internet/wifi, maar vanmorgen gaan we nog dieper de jungle in en verdwijnen we volledig van het (inter)net. Dus... what happens in Khao Sok stays in Khao Sok... totdat we natuurlijk weer online kunnen. Ergens in de komende dagen verschijnt er ongetwijfeld weer een nieuw avontuur op de mail.

Dag 17 (deel 1) - In de regen naar het regenwoud

Om 7.30u luidt de gong. Aan tafel! We mogen aanvallen op het ontbijtbuffet en we krijgen ons buikje wel weer vol. Om 9.00u moet iedereen klaar staan. Huilend nemen we afscheid van onze koffers, maar we beloven ze dat we ze morgen weer terug zullen zien. Dat is natuurlijk maar de vraag, we vallen immers compleet van de kaart af. Geen telefoon, geen internet, wat een ellende! Maar we vinden steun bij onze groepsleden en vertrekken weer met de grote stoere bus. Harold is vandaag overigens heel fashionable gekleed. Het advies is namelijk om een lange broek aan te doen vanmiddag. En ook al is het in de ochtend, Harold wil dolgraag zijn olifantenbroek aan.

Het is een uur rijden naar de dam van het Cheow Lan meer en al vlot begint het lichtjes te regenen onderweg. En die regen houdt voorlopig niet op. Bij de dam aangekomen mogen we de bus uit om wat kiekjes te schieten van het uitzicht. Tijd dat de poncho's hun nut gaan bewijzen! En zeg nou zelf, ziet het er niet enorm kek uit?

Ondanks de regen hebben we een prachtig uitzicht over dit joekeloekesmeer met een dam van 95 meter hoog.

Daarna is het nog 5 minuten rijden naar de pier waar het druk is met veel toeristen en er ook veel langstaartboten klaarliggen.

We krijgen weer zo'n hoeveel-mensen-zijn-gestorven-in-dit-reddingsvest aan en we vertrekken.

We varen over het immense meer en krijgen prachtige uitzichten voorgeschoteld.

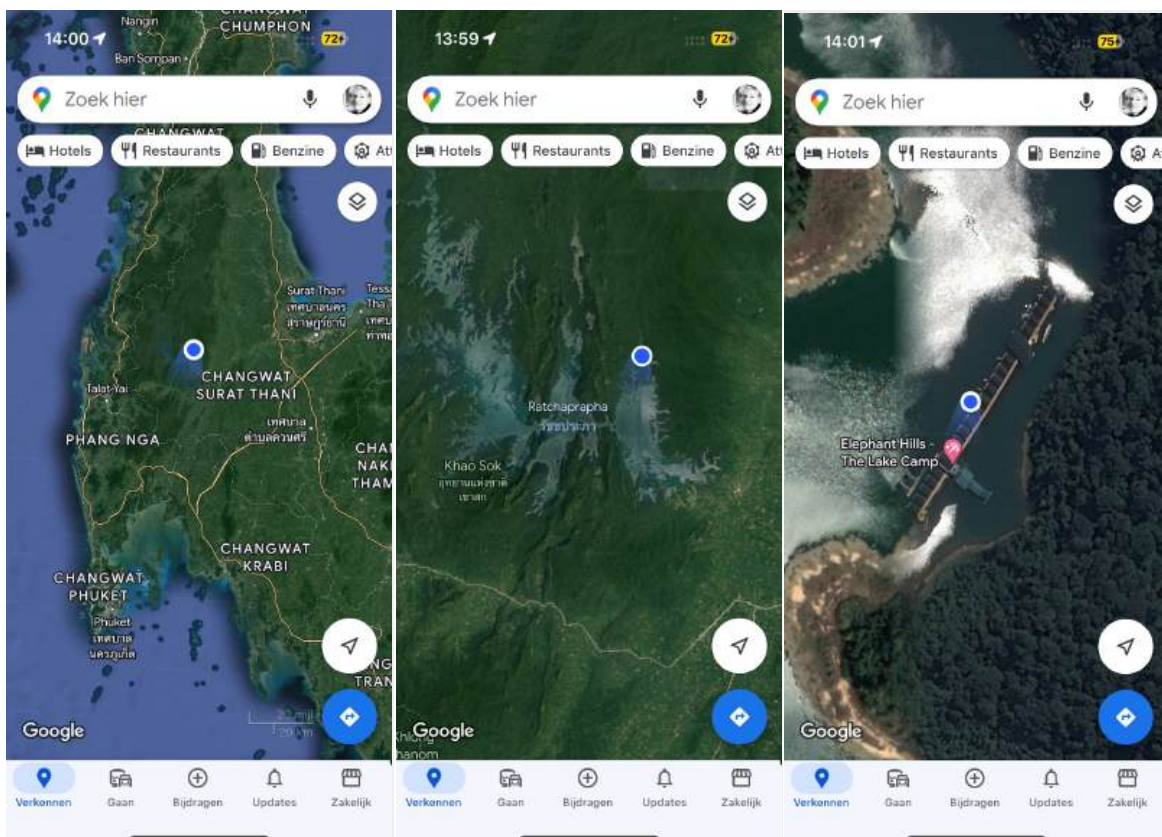

Ook pakken we hier en daar wat spetters mee van ofwel opspattend water ofwel de regen die onder het afdakje van de boot door waait. Ook dit tochtje duurt een uur. Na een half uur is het moment daar, we zijn volledig internet- en telefoontechnisch van de kaart verdwenen.

Na een uur gaan we nog een laatste bochtje om en daar doemt ons onderkomen van vannacht op.

Maar als jullie ons zoeken, we zitten hier (dat blauwe stipje) aan dat gigantisch grote meer. Links de meest uitgezoomde versie van de kaart, rechts de meest ingezoomde versie. We zitten ook inderdaad in bijna de middelste tent op het water (in totaal zijn er 20 tenten).

Jammer van de regen, maar ook hier is het goed toeven. De slaapkamer is identiek aan die we vannacht hadden, de badkamer is wat kleiner, maar je hoort ons niet klagen.

We krijgen een lekkere lunch voorgeschoteld, checken in en daarna hebben we even rust.

DONDERDAG 16 NOV 2023, 9:47 PM • RATCHAPRAPHA DAM RESERVOIR, AMPHOE BAN TA KHUN

Dag 17 (deel 2) - Trekking in de jungle

Om 14.30u is het weer aantreden geblazen, we gaan de jungle in! Het is zowaar droog en we besluiten dat we het wel aandurven zonder poncho of andere regenbescherming. Er gaan verrassend weinig mensen mee met de wandeling. We zijn met 8 personen. Wij hebben ons in ieder geval niet laten afschrikken toen ons werd verteld dat we 200 meter klimmen op een afstand van 1,8km en dat er steile stukken zijn die wel heel glad worden door regen. Nait soezen ('niet zeuren' op zijn Gronings) en d'ran met de lippe.

We gaan weer met de boot, een kwartier varen. We komen aan bij een 'ranger station'. Daar staan twee rangers op ons te wachten die ons begeleiden tijdens de wandeling. Eentje voorop en eentje als bezemwagen mocht er iemand van de berg vallen ;o). Zij spreken vrijwel geen Engels, maar onze gids Sam is er ook bij. Net zoals hij ons tot nu toe bij alles heeft begeleid. En Sam is een fijne gids, hij spreekt heel goed Engels en is een prettig persoon. Sam en de rangers letten onderweg goed op of ze fauna tegenkomen dat het bekijken waard is. We krijgen allemaal een professionele wandelstok (okay, het is gewoon een stuk bamboe) en we gaan op pad. Binnen tien meter stuiten we al op een dikke spin. En 5 meter later op een hagedis die nog net zijn koppie uit een boom steekt.

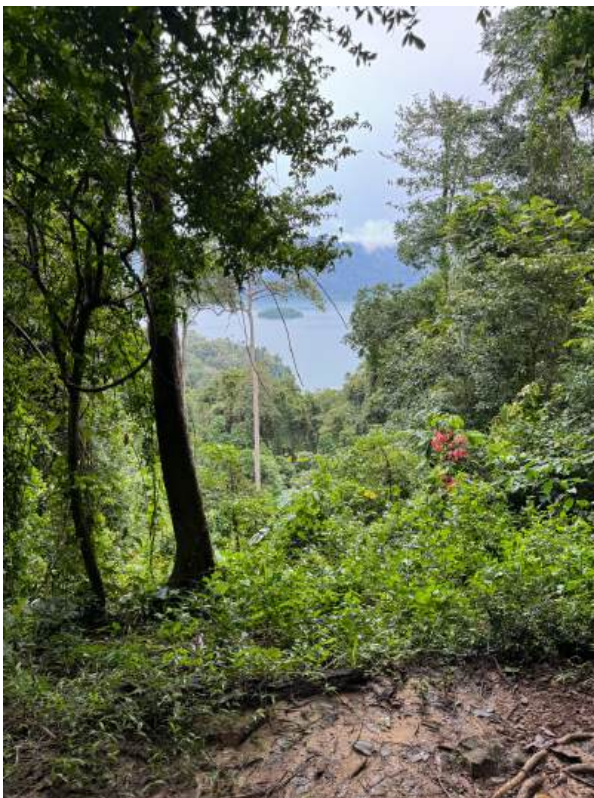

En onderweg stappen we over vele zes-baans termietensnelwegen. We treffen nog wat dikke onsmakelijke spinnen, sprinkhanen en bijzondere rupsen. Op verschillende plekken wijst Sam ons op voetafdrukken en poep van olifanten die - naar blijkt - met gemak zo'n bergje beklimmen. Tot een paar weken geleden mocht de berg niet worden beklommen door mensen omdat een olifantenfamilie een jong had gekregen. Inmiddels zijn de olifanten verder getrokken, maar nog wel in de buurt. Harold loopt halverwege de wandeling achteraan met de bezemwagenranger en ze horen op dat moment olifanten die zich een weg banen door het bos. Helaas hebben ze zich niet laten zien. Het is een stevige tippel naar boven, inclusief het betere klauter- en klimwerk. We komen onderweg ook bijzondere bomen tegen.

Het wandeltempo is laag en we pauzeren geregeld om water te drinken en bij te komen. Op een uitglijer na (nee, ik was het een keer niet, het was een Belg) komt iedereen ongeschonden aan op de top van de berg waar we mooi uitzicht hebben op het meer.

Nu nog een klein stukje en dan moeten we weer steil omlaag om een grot te kunnen bezoeken.

Hier gaan we op bezoek gaan bij heul veel vleermuizen, een slang en nog meer (on)gedierte. De vleermuizen wilden niet poseren voor de camera, maar de spinnen en een slang wel. We zien onder andere een uit de kluiten gewassen vrouwtjesspin die normaliter maar liefst 7 kleine mannetjesspinnen tot haar beschikking heeft... als lunch, diner of tussendoortje. Waarschijnlijk had ze haar voorraad echtgenoten alweer op. Ook staan er nog voetafdrukken van olifanten in de grot. Hieronder een impressie.

En dan... moeten we het hele stuk ook weer terug. Dat gaat natuurlijk gemakkelijker, maar het blijft oppassen.

Harold komt onderweg nog een bijzondere rups en een paartje lantaarnvliegen die altijd romantisch in paren leven.

Na 2,5 uur komen we weer bij de boot aan. Hele middag geen regen gehad, maar iedereen is min of meer doorweekt. Grotendeels door de hoge luchtvochtigheid en een beetje door de inspanning af en toe. En onze stappers en benen zitten onder de modder. Als we weer op het kamp zijn, besluit Harold om het ergste vuil op zijn lichaam samen met zijn schoenen te wassen in het meer. Reddingsvest verplicht, maar dat is geen straf, het is net of 'ie in de Dode Zee dobbert.

Dag 18 - terug naar de bewoonde wereld

We hebben heerlijk geslapen in ons tentje op het water, alleen af en toe wat lieflijke geluiden uit de jungle en geen irritante cicades meer die het de hele nacht op een gillen zetten. Het was natuurlijk pikkedonker. Daar hebben we helaas geen foto's van. Tegen 6.00u wordt het weer licht en hebben we een mooi uitzicht over het gladde water.

Het is bewolkt en ook vandaag wordt weer regen voorspeld. Vannacht heeft het ook geregend. De buurvrouw (die ook mee was bij de wandeltocht) dacht haar schoenen mooi de hele nacht te kunnen drogen op het dek voor haar tent...

Rondom het kamp zwemmen veel grote karpers die goed te zien zijn in het heldere water. We besluiten eerst een stelletje watermeloenpitten te voeren, misschien trappen ze erin. En dat doen ze. Daarna nog een restje chips en ze vechten om het hardst wie de stukjes kan oppeuzelen.

Na het ontbijt staat nog een kajaktocht van een uur op de planning. Het is weer begonnen met regenen en wij slaan even over. Wij amuseren ons wel met twee tijdelijke new besties uit de VS, Becky & Josh.

En daarna is het toch echt inpakken en wegwezen. Eerst een vaartocht van 40 minuten naar de pier.

Daarna krijgen Harold en ik onze eigen minibus (omdat we de enige zijn die naar de oostkant van Phuket gaan). Hier hebben we het goedkoopste hotel van deze vakantie. Op zich goed hoor. Schoon, fijne bedden en een goede airco. Maar een lift voor de hogere etages? Nope. Ontbijt? Nope. Wel gratis koffie en toast met banaan (wie wil dat nou niet?). En als je er dan toch niet veel voor hoeft te betalen, is het zijn geld wel waard.

Ik duik de dichtstbijzijnde salon in voor een hoognodige pedicure na al die dagen op flipflops te hebben rondgelopen en ik word lekker in de watten gelegd (niet zo fijn als bij jou hoor, Hettie! Het is alleen zo ver fietsen als ik tijdens deze vakantie snel even bij jou langs wil gaan voor een voetenbeurt!)

We eten bij een zeer dubieus tentje en we bestellen beide een pad Thai met alleen kip, ik zie al snel dat er gedroogde garnaal tussen zit. En die man van mij eet NIETS dat uit het water komt. Maar wat niet weet, wat niet deert, dus ik vis stiekem de garnaaltjes ertussenuit en eet ze snel op (overigens, gedroogde garnaal? Neh!). Pas als we klaar zijn met eten, biecht ik het op en Harold beweert dat hij dat al proefde... Uhuh!

Daarna nog even een grote ijscoupe verorberd bij Swensen's (kenden we nog niet, heul lekker!)

En daarna is het wel weer klaar voor vandaag.

Dag 19 Effe lekker paradijsen

Het is alweer dag 19 van onze vakantie en het einde komt in zicht. Niet dat we er veel mee bezig zijn maar uiteraard denken we er wel af en toe aan. Bij het plannen van de vakantie hebben we samen afgesproken dat we ons de laatste dagen onderdompelen in luxe op een bounty-eiland. Renate heeft daar een compleet wetenschappelijke studie op losgelaten. Welke kant (oost of west van Thailand), welk eiland, welk resort, welk huisje, etc.

Uiteindelijk is de keuze gevallen op het eiland Koh Phi Phi. Inderdaad een paradijselijk eiland op 1 uur varen (met de speedboot) vanaf Phuket. Dit eiland is overigens in 2004 tijdens de tsunami onevenredig hard getroffen en het middendeel is toen compleet verwoest.

Het resort waarop de keuze is gevallen, heet Saii Phi Phi en is best groot met verschillende bungalows, kamers, villa's etc. Omdat we dit waarschijnlijk een keer in ons leven gaan doen hebben we voor een zeer luxe variant gekozen. Een villa aan het strand. Maar deze week kwam het aanbod om voor een upgrade van slechts weinig (€25,00 per nacht) naar een villa op de heuvel met uitzicht over de baai en met een eigen zwembad. Met nog meer erop en eraan.

Na een behoorlijke nacht maken we ons alweer op tijd klaar om opgehaald te worden vanuit het hotel, The Malika. Ophalen met een busje en het transport per speedboot door dezelfde maatschappij (Andaman). We worden om 7.50u opgepikt door een chagrijnige chauffeur en rijden door het centrum van Phuket naar de haven. Hier is het inmiddels enorm druk met mensen die komen inchecken voor de speedboot of de gewone veerboot naar Koh Phi Phi. Het verschil zit in de vaartijd. Met de speedboot is het een uur en met de veerboot 2 a 2,5 uur. Omdat we er lekker snel willen zijn kiezen we voor de speedboot. Kost een beetje meer maar ach, geld moet rollen en we dragen graag wat bij aan de Thaise economie.

Het inchecken gaat vlot en we moeten even wachten totdat we aan boord kunnen. Na een klein half uurtje gaat het boarden van start en Renate wil het liefst voorin de boot (want snel zeeziek). Maar bij het instappen blijkt dat we eigenlijk niets kunnen zien, de raampjes zitten te hoog en misschien is het toch beter om niet helemaal vooraan te zitten. Tsjonge, jonge wat een joekels van motoren hangen achter dit bootje.

Of dat nou wel de beste keus is? Dat blijkt al snel, de speedboot vertrekt en gaat vanaf

moment één al stuiterend over het water. De klappen met de voorkant zijn serieus hard, gaan gepaard met gilletjes van vrouwelijke medepassagiers en je ziet al diverse mensen de kleur mintgroen aannemen. Ik heb er gelukkig geen last van en Renate heeft een vooruitziende blik gehad en heeft een reistabletje ingenomen. En dat is geen overbodige luxe. We denderen over het water en ik geniet van de snelheid. Aan boord hebben we ook nog een paar Spaanse 'boyz from the Hood' die er stoer uitzien, bij de pier nog luid aanwezig waren, maar gedurende het varen echt wat minder stoer worden.

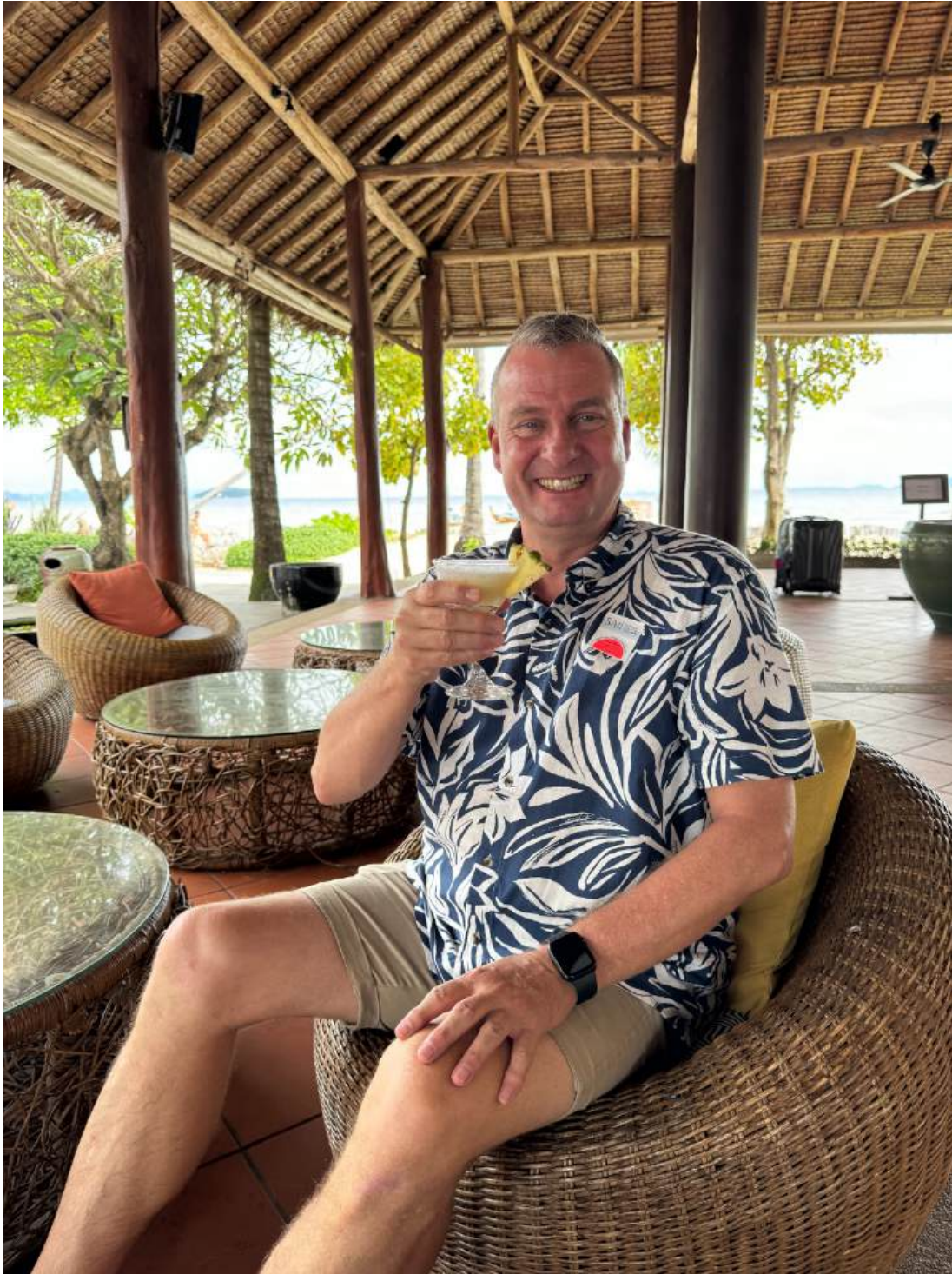
Na een uur varen leggen we eerst aan bij de Ton Sai pier. Dit is niet ons

uitstapmomentje. Het gros stapt hier van de boot af en wij gaan met nog ongeveer 6 passagiers naar ons resort. Hier is geen pier en de speedboot kan niet tot op het strand komen. Maar daar hebben ze een goed alternatief voor bedacht. In de verte zien we een meneer aankomen, lopend door het water met een badkuip-achtig uitziend sloepje.

En ja hoor het is ons transport naar de kant. De koffers en wij worden professioneel over geladen en we worden naar de kant gebracht. Op het allerlaatst moeten we uitstappen in het water en waden we (enkeldiepg dus dat valt heel erg mee) naar de kant. Ook onze koffers komen droog over.

Bij de receptie worden we heel vriendelijk welkom geheten met een lekker drankje. Een soort pina colada met zonder alcohol.

Alles wordt vlot geregeld maar onze villa is nog niet klaar. We installeren de app van Saii Phi Phi met allerlei informatie en regelen een paar fietsen. Deze mogen we het hele verblijf gebruiken. Onderling hebben we een misverstandje. Renate is ervan overtuigd dat we te horen hebben gekregen dat we alvast gebruik kunnen maken van het zwembad bij onze villa. En ach, we hebben fietsen, dus daar toeren we wel even naartoe. Kanonnen!!!! We zitten echt wel op een heuvel en komen fietsend niet omhoog, zo steil is het. En naar beneden fietsen is ook geen optie, de remmen zijn zo

slecht dat we maar beter lopend/steppend naar beneden kunnen gaan. Dan maar naar het zwembad aan de voet van de berg. Daar laten we voorlopig de fietsen even staan. We kleden ons om en duiken lekker het water van het zwembad in. Het zwembad ligt aan zee en ook daar testen we nog even het water (veel warmer dan het water in het zwembad).

Als de telefoon piept blijkt dat ons huisje gereed is. We wandelen naar de receptie, incasseren de sleutel en maken gebruik van de gratis 'buggy service' (een elektrisch golfkarretje) en laten ons de heuvel op racen. De koffers zijn al naar het huisje gebracht.

Aangekomen worden we aangenaam verrast met het naambordje naast de deur.

Ere wie ere toekomt. Renate heeft het leeuwendeel van het organiseren/plannen van de reis gedaan en dit komt haar dan ook zeker toe!

We gaan naar binnen en worden bijna een beetje verlegen van zoveel luxe.

De grote badkamer (want ja, we hebben er maar liefst twee)

Een prachtige badkamer, maar wat we niet snappen is dat het 'open' is en er dus allerlei ongedierte naar binnen kan kruipen/vliegen/vallen.

Het eigen zwembad met uitzicht op zee:

In ons huisje komen we links en rechts ook wat 'vriendjes' tegen die ons af en toe gezelschap komen houden.

We fietsen aan het begin van de avond naar het lokale dorpje om ergens wat te gaan eten. We fietsen door de 'poort' van het resort en komen meteen terecht op een zandweggetje met allemaal shopjes, massagesalons en restaurantjes en tenten en houten bouwvalletjes. Een heel groot contrast met het luxe resort. We komen terecht bij het restaurant Buffalo Head voor ons maaltje, we willen een keer wat anders dan Thais.

De eigenaar is een rasechte Rastafarian en de Bob Marleys van deze wereld komen en gaan luid over de speaker. We zijn de enige klanten en we moeten meermaals ook even zwaaien naar zijn zieke echtgenote met wie hij continu in gesprek is via whatsapp video. Hij drukt ons elk een map in de handen met het menu, brabbelt wat onverstaanbaars en moet zelf hard lachen om de ogenschijnlijke grappen die hij maakt. Of hij spoort niet, of hij heeft iets te veel geblowd of zo. Als we willen bestellen, begint hij bij elk gerecht (een voorgerechtje van gefrituurde envelopjes met kip en twee hamburgers) druk te lachen nee te schudden. Euh... wat is het probleem? Wij weten even niet wat er aan de hand is, maar dan maakt hij het gebaar dat we even moeten wachten. Hij loopt naar de zijkant van het restaurant (dat geen muren heeft) en begint wat te schreeuwen naar zijn buurman die ook een eettentje heeft (ook zonder muren). Ze wisselen wat informatie uit en Rastaman komt terug en zegt dat het allemaal wel gaat lukken. Even later komt de buurman(!) de gerechten brengen. Het smaakt prima.

Na het eten fietsen we nog even een stukje langs de kust en maken nog wat foto's van het resort. We vragen we ons af welk huisje we nu eigenlijk hebben op de heuvelwand. Het is in ieder geval in het allerlaatste (en dus hoogste) straatje.

Op de terugweg komen we nog even langs de receptie en hebben we dit grandioze uitzicht.

We zetten de fiets bij het zwembad neer en gaan dan lopend de berg op naar ons stulpje (zeg maar gerust stulp) en we besluiten meteen dat dit de laatste keer is dat we dit lopend doen. Die buggy service is niet voor niets gratiesch! We sluiten de avond relaxt af bij onze 'villa'.

Dag 20 Nog wat meer paradijs ajb

We hebben heerlijk geslapen in ons 'bescheiden' hutje. We hadden wel twee muggen op bezoek die mij zowaar mijn eerste muggenbult deze vakantie hebben bezorgd. Wel potverdrie. Maar ook Harold wordt - een keertje niet ingesmeerd met anti-muggenmeuk - redelijk met rust gelaten.

Bij het opstaan is het licht bewolkt.

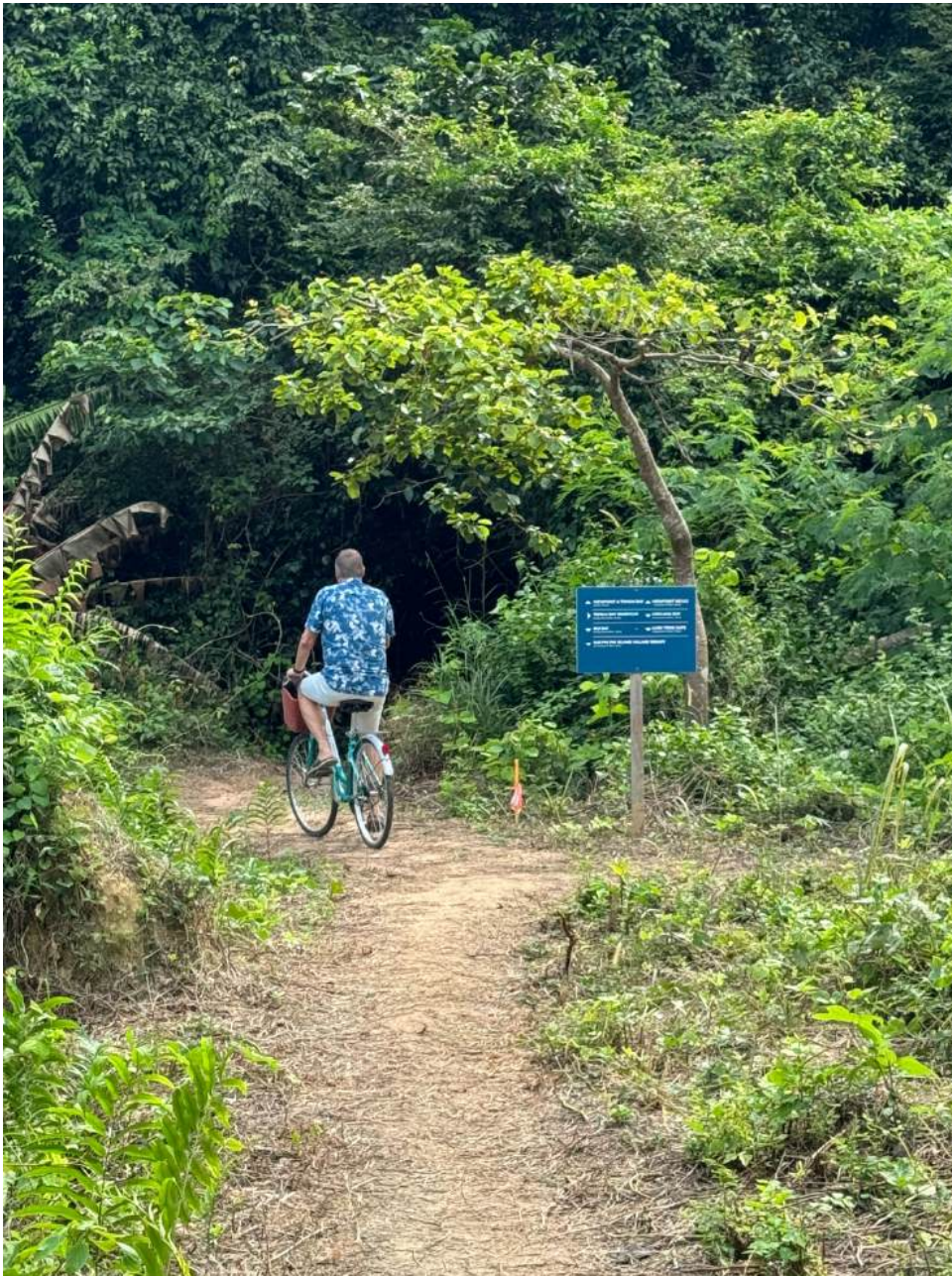
Ik heb op dit eiland één wens op mijn lijstje staan en dat is de uitzichtpunten van het eiland bezoeken. Fietsend, wandelend, het maakt me niet uit. Deze liggen ten zuiden van het resort. Harolds enige wens is om zich volledig belangeloos aan te bieden als brooddeeg en daar ook nog eens - want resort-tarieven - grof voor te betalen. Dat gebeurt vanmiddag. Maar eerst ontbijten. En zoals was te verwachten, hebben ze hier het meest uitgebreide ontbijtbuffet van de hele vakantie.

We laten het ons smaken en blijven een tijdje hangen in het restaurant om te genieten van het uitzicht. Het is eb, de zee is nu zeker 100 meter verder lopen en veel boten liggen nu op het strand.

Tegen 10u gaan we op pad. We willen eerst wel eens zien hoe dichtbij we bij de uitzichtpunten kunnen komen op de fiets.

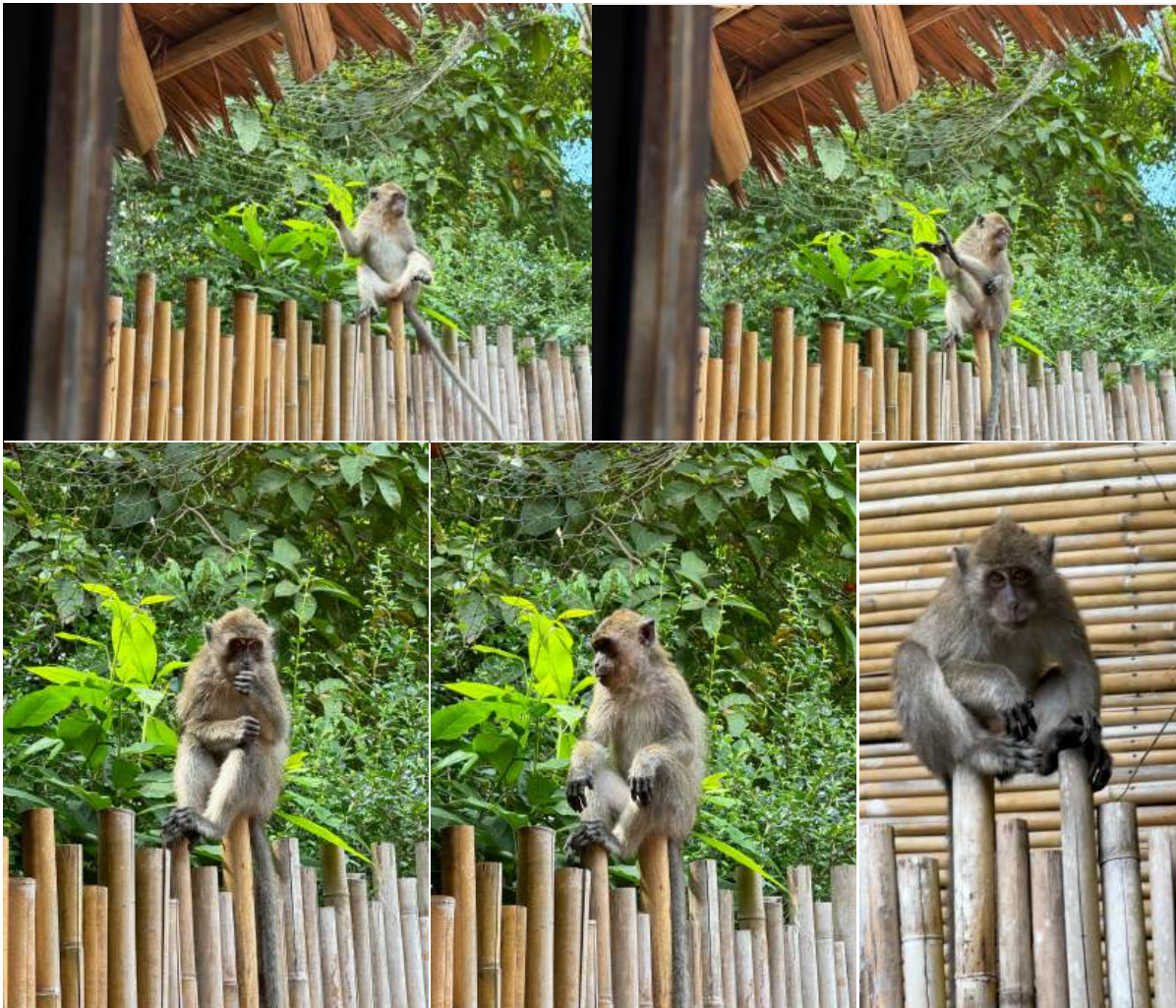
Daar zijn we heel snel achter. Want na een paar honderd meter doemt de jungle op en moeten we een zeer smal en ongelijk pad bergopwaarts volgen.

Dit wordt 'm niet. We keren weer om, kijken of er een andere route is. Nope! Wat nu? We kunnen wel een stuk naar het noorden fietsen. Ondertussen ligt bij Harold geregeld de zeer verroeste ketting eraf. We zijn al te ver van het resort om te wandelen, dus onder onderdrukt gemopper legt hij telkens de ketting weer goed. Maar na een paar kilometer houdt noordwaarts de weg ook gewoon op. We geven het op voor vandaag. Terug naar het resort, fiets van Harold inwisselen voor een andere met nog zo'n verroeste ketting en ons naar de villa laten buggy'en. De koelte van de villa en het eigen zwembad bevallen ons zo goed dat we een paar uur blijven plakken. Ik laat mezelf als lunch een salade bezorgen.

Opeens ziet Harold in zijn ooghoeken een aapje op ons terras. Snel, foto!! Een paar seconden later zijn het er ineens drie. Ze klimmen via de schutting omhoog, pauzeren even om te poseren voor de foto en klimmen daarna op ons dak, waarschijnlijk op zoek naar eten.

En ook een mama-aap met twee jongen schieten voorbij. Zoooo schattig (op afstand hoor), maar te snel voor de camera. We zien ze af en toe aan de achter- en zijkant van de villa nog voorbischieten, daarna zijn ze verder getrokken naar de allerlaatste villa in ons straatje.

Om 14.45u wordt Harold opgehaald voor zijn massage en ik laat mezelf afzetten bij het grote zwembad beneden. Waar het (weer) opvallend rustig is.

Harold neemt het schrijven over vandaag vanaf hier weer over.

Ik heb me lekker laten masseren door Nok. Een Thaise dame van 3 turven hoog maar zo lief en charmant dat ik haar zo wil meenemen naar huis in onze koffer. Ik kies dit keer voor een ontspannende massage van 90 minuten. En eerlijk is eerlijk dit is de beste massage ever. Niet te hard, niet te zacht en met een heerlijke olie. Dit is vet luxe to the max!

Voor en na de massage krijg ik een lekker bakkie thee om de afvalstoffen af te voeren. Na de massage heb ik een date met een blonde vrouw bij het zwembad. Ik hoef niet lang te zoeken maar herken haar uit duizenden. Ze ligt lekker ontspannen op haar strandbedje te genieten van een pina colada. En als ik kom is het eindelijk zo ver. De lieverd heeft hemel en aarde bewogen om een pina colada voor mij in een kokosnoot te regelen. Het bewijs zie je hieronder.

Mijn vakantie is geslaagd!!!

We zitten heerlijk in de schaduw en genieten maximaal. Zo ontspannen en lekker dat we besluiten eten aan te laten rukken bij het bedje. Renate een pizza en ik een mountainburger (bergburger) met een paar frietjes er bij. De service is hier echt fantastisch!

Als we uitgegeten zijn, overleggen we even en besluiten we terug te gaan naar het huisje. Nog even plonzen in het eigen zwembad, genieten van het uitzicht en dan heerlijk ontspannen op de bank!

Het was weer een mooie dag in het paradijs.

Dag 21 - Eindelijk gerechtigheid in de jungle

Toen we gisteravond naar bed gingen, kregen we weer bezoek van apen. Ze liepen over het dak. Maar ze maakten zoveel lawaai dat ik begon te twijfelen of ze niet gewoon IN de villa zaten. Dus ik heb de militair erop af gestuurd. Hij sloot me op in onze slaapkamer en ging met een machete het huis door. Na veel kabaal kwam hij weer terug en zei dat hij er eentje geraakt heeft en dat ze toen afdropen. Uhuh. We konden in ieder geval weer veilig slapen.

Vanmorgen was het winderig en heilig maar de zon brak al door.

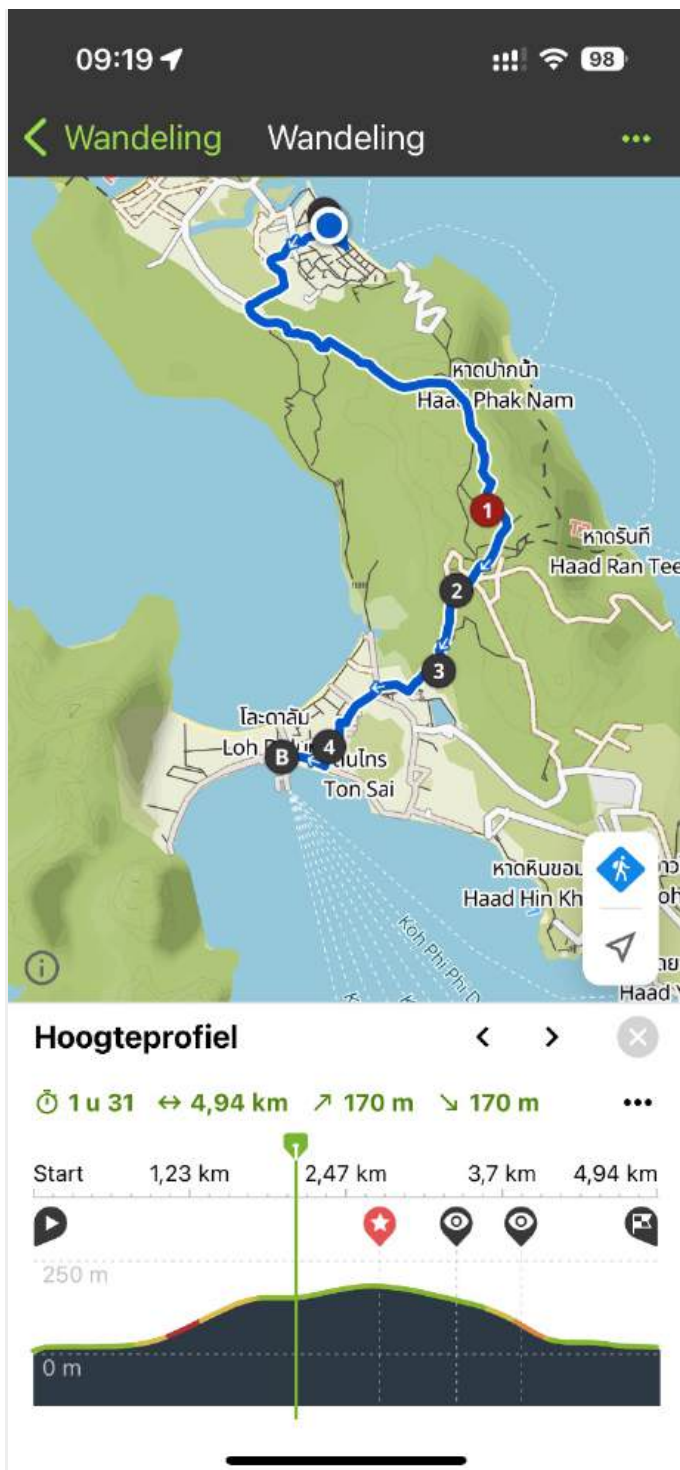

Vandaag staat nog een allerlaatste wandeling in de jungle op het programma. Het schijnt dat Koh Phi Phi een paar prachtige uitzichtpunten heeft, maar dan wel bovenop de berg. En als we daar dan toch heen lopen, kunnen we ook wel even het enige andere dorp op dit eiland bezoeken aan de andere kant van de berg, Tonsai Village.

We bestellen weer een buggy voor de 500 meter van de villa naar het ontbijt aangezien we al onze krachten moeten sparen. Maar duh, er komt geen buggy. En dat terwijl Harold nog even mooi staat te poseren op de trap naar onze villa. Uiteraard als echte muggen-magneet zit 'ie weer helemaal van top tot teen in de Deet. En ja, ik heb nog steeds geen last van onze gevleugelde vrienden met het bloedzuigende slurfje.

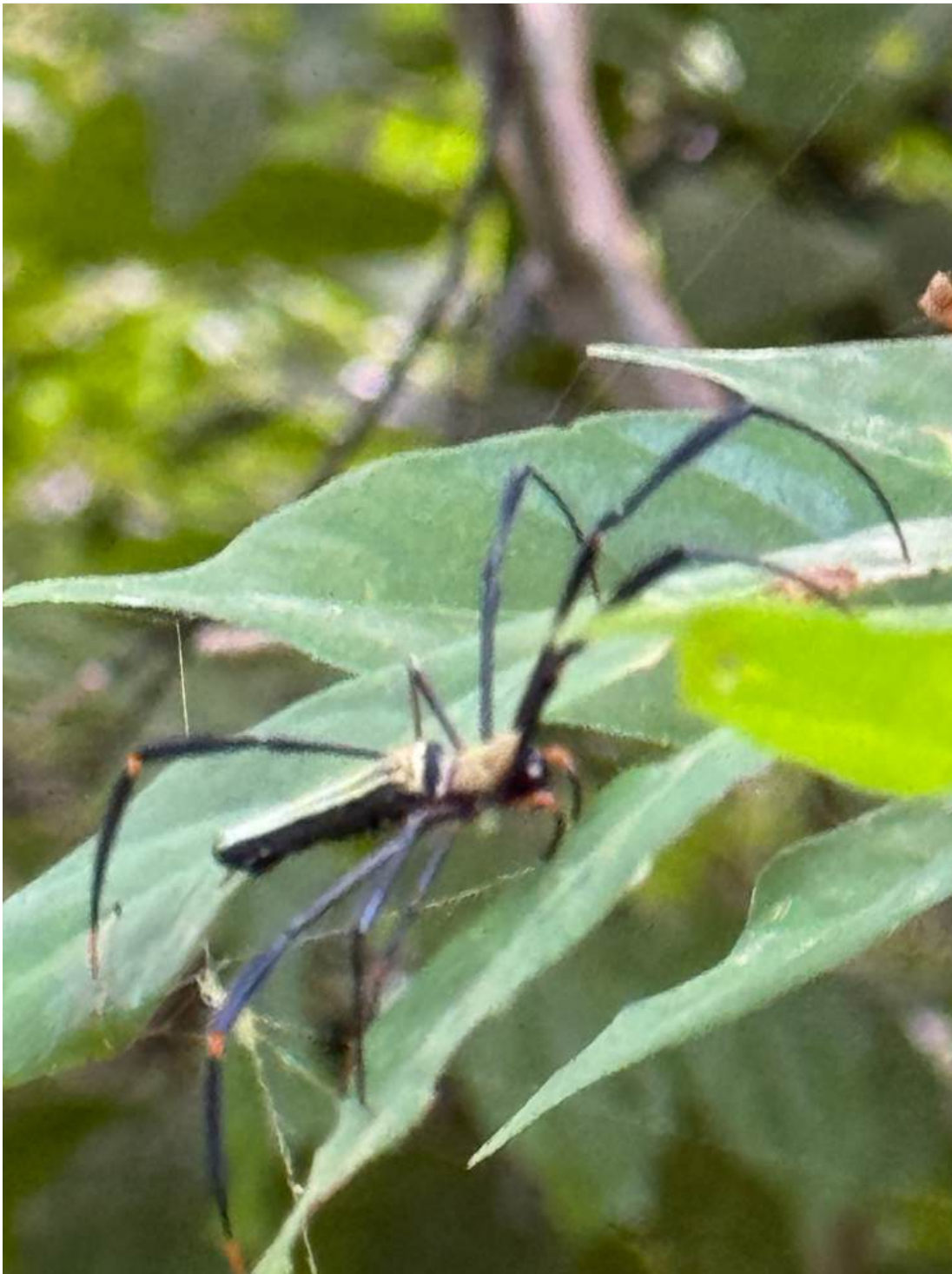
Dan maar zelf naar beneden lopen. Onderweg komen we een andere buggy voor materiaalvervoer tegen en ik hou 'm aan om te zeggen dat we nog op onze eigen buggy wachten. De chauffeur vindt dat we wel bij hem voorin kunnen in het golfkarretje. Dus ik zit bijkans bij 'm op schoot en hij vindt dat wel gezellig. Harold de held hangt half buiten de buggy en wil mij niet nog meer op schoot dwingen bij de bestuurder. Na het ontbijt is het dan zover. Het is inmiddels alweer 27 graden. Een wandeling van 5km met 170 meter stijging (en een paar hele steile stukjes) en hetzelfde aantal meters weer naar beneden.

Het eerste stuk is vlak en daarna moeten we de jungle in. En dus de berg op.

In het bos loop ik in het begin voorop en ik moet me een weg banen door de spinnenwebben. Al snel biedt Harold aan om voorop te lopen en komt hij op het idee om een tak te gebruiken waarmee hij al zwaaiend een weg voor ons baant door de spinnenwebben. Hij is net een geestenbezweerder. Jules de Korte met zijn blindengeleide stok zou hier jaloers op zijn. We zijn hoogstwaarschijnlijk vandaag de eerste die het pad bewandelen. Af en toe even stoppen om wat te drinken. Maar stoppen betekent ook aangevallen worden door muggen. En ja hoor, ik heb het lot te vaak getart, ook ik ben nu - eindelijk - muggenvoer. Ik heb inmiddels al een beet of 10 (niet eens gemerkt) en smeer me gauw in met Deet. En door... Als Harold even niet zijn stok gebruikt, loopt hij dwars door een groot spinnenweb. leuw! We zien de spin sprinten naar de zijkant waar hij doodstil op een blad blijft zitten. Wie is er nu bang voor wie?

Na een kilometer of twee komen we de eerste mensen tegen. Twee Amerikaanse jongedames die ook al met een stok lopen te zwaaien en dezelfde wandeling vanuit Tonsai doen. We verzekeren elkaar dat we al een pad hebben gebaad, dus vanaf nu hebben we geen last meer van spinnenwebben en zij ook niet. En na 2,5 kilometer volgt de eerste beloning. We komen aan bij viewpoint 3.

Of we wel even 20 baht per persoon (50 cent dus) willen betalen om op het platform te mogen staan voor wat leuke kiekjes. Vooruit dan maar weer.

Het uitzicht over de Ton Sai baai en dorp is wel heel erg mooi. Blauw water en veel dobberende bootjes.

Ik maak nog even gebruik van het plaatselijke toilet want in het struweel mijn behoefte doen dat vind ik toch wel een beetje 'de kat op het spek binden' voor alle zuigende monstertjes in de jungle. We stappen flink door en zijn inmiddels allebei helemaal nat van het zweet. De kleding plakt aan ons lichaam maar je moet er wat voor over hebben.

Onderweg komen we vele vlinders tegen waarvan er een aantal zich nu wat gemakkelijker laat fotograferen.

En al snel zijn we bij viewpoint 2 al. En jawel hoor, hier is de prijs zelfs 50 baht om op een uitkijkpunt te mogen staan. En eerlijk is eerlijk, deze is nog mooier dan bij onze eerste stop. Hier zijn we inmiddels niet meer alleen want de heel selfie-makende-toeristen-populatie van Ton Sai is hier naartoe gewandeld. Uiteraard maken wij ook wat selfies maar tsjonge, jonge sommige jongedames schieten wel 3 fotorolletjes vol!

Inmiddels is de daling ingezet en dalen we af naar het laatste viewpont van onze

wandeling. Ook hier is het een drukte van jewelste. Hier ook een paar mooie kiekjes geschoten en 'vergeten' te betalen.

Inmiddels kunnen we Ton Sai goed zien liggen en na nog een paar steile trappen zijn we in Ton Sai Village.

En dit hadden ze net zo goed Chersonissos-Thai-Style kunnen noemen. Hier zien we soms wat kledingkeuzes waar over te discussiëren valt. Maar goed ieder zijn eigen smaak.

Heel, heel veel, met name jonge toeristen en veel eet- en massagetentjes. De straatjes zijn aan beide kanten bezaaid met allerlei winkeltjes en aanbieders van dagtripjes.

We concluderen dat we blij zijn dat we hier geen hotel hebben genomen en op een rustiger deel van het eiland zitten. Ook wel genoemd het nog-net-niet-bejaarde-deel van het eiland.

We stoppen bij een goed aangeschreven koffietentje en drinken een heerlijk kopje Chino. De bediening heeft geen prijs gewonnen bij de-snelste-service-van-Thailand-competitie en de tijd wordt krap want we hebben om 11.50u een date met de boot die ons weer naar het resort van Saii Phi Phi moet brengen.

We komen op tijd aan bij onze date, een personeelslid van ons resort. Hij staat ook nog te wachten op twee anderen. Maar die laten het blijkbaar afweten dus neemt hij ons

mee naar een lange-staart-boot voor een stukkie varen naar Saii Phi Phi Village. We hebben de boot lekker voor onszelf maar we weten niet wat het is met een aantal mensen op dit eiland. Ook deze stuurman gedraagt zich alsof hij de nodige geestverruimende middelen tot zich heeft genomen of net nog met zijn hoofd boven een pot verfverdunner heeft gehangen. Maar grappig is het wel.

Hopelijk gaat dit niet ten koste van zijn stuurmanskunsten. En dat doet het gelukkig niet. We varen een prachtige route en genieten van de zeewind en het mooie uitzicht.

Aangekomen aan de andere kant van het eiland van Saii Phi Phi Village staat een truck met laadbak ons op te wachten. Die zit echter al helemaal vol met mensen en koffers en de chauffeur geeft aan dat we maar bij hem voorin moeten komen zitten. Het is een déjà vu van deze ochtend en ook dit is megakrap. De chauffeur moet tussen mijn benen schakelen (dat klinkt opwindender dan het daadwerkelijk is) en we sukkelen naar Saii Phi Phi Village. Gelukkig duur het ritje niet te lang.

Vanaf het strand maak ik nog even een foto van het deel waar onze villa staat. Daar ergens achteraan, bij die gele villa's, daar staat de onze!

We lunchen een smoothie met gebak (we gaan voorlopig in Nederland echt niet op de weegschaal staan). Ook zien we hoe nieuwe gasten worden verwelkomd met muziek (een twee-dames-rockband maar dan op z'n Thais).

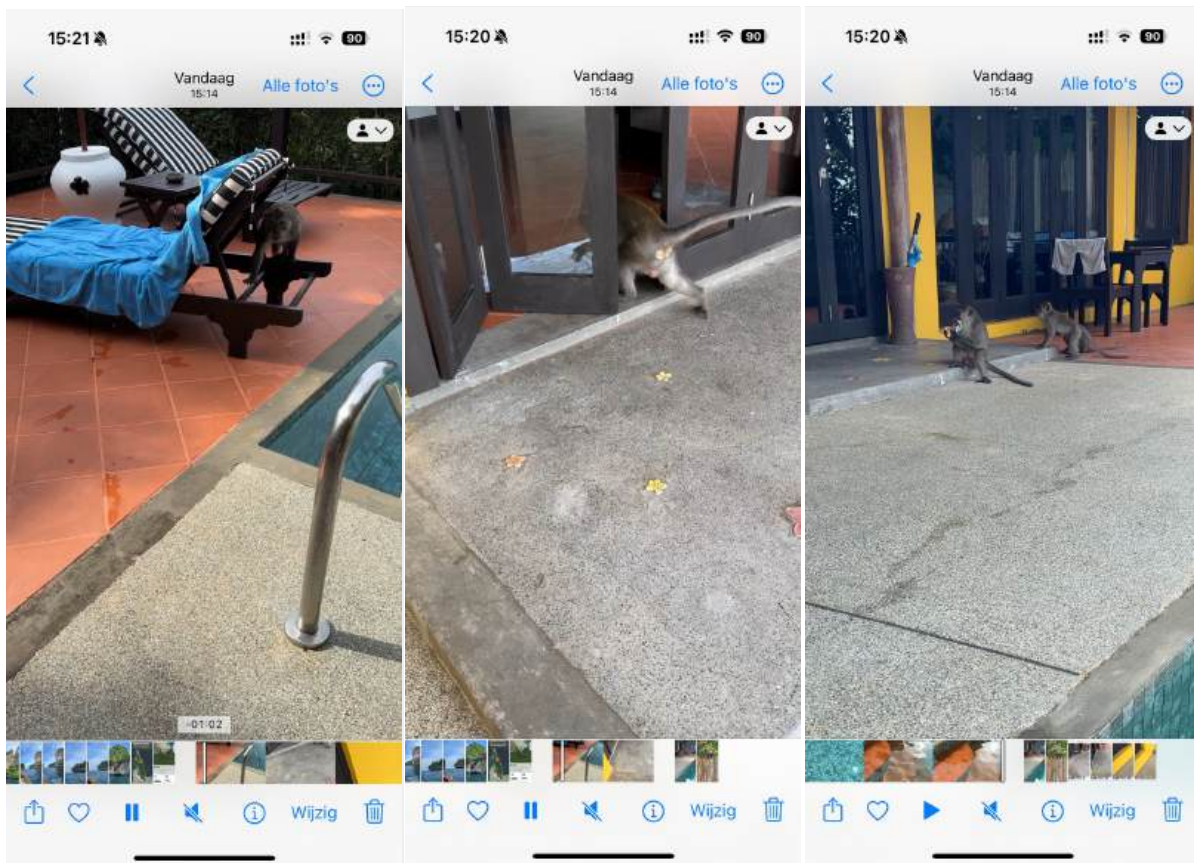

Daarna laten we ons met een buggy terugbrengen naar de villa.

Als ik vanmiddag nog even op het terras zit nadat ik heb gezwommen in 'ons' bad (Harold zit binnen), komen heel gemoedelijk een paar apen voorbij. Waaronder eentje met wel heul grote mannenapenballen onder zijn staart... Ze doen net of ze me niet zien of ze zien me echt niet. Echt prettig vind ik het niet, we hadden deze week al gehoord dat meerdere mensen zijn gebeten door dit soort apen.

Als ze weer weg zijn, loop ik even naar binnen om mijn camera te halen, misschien komen ze straks nog weer terug. Harold staat net op het punt om ook naar buiten te komen als ik alweer buiten ben. En ja hoor, ze komen weer terug. Maar oeps... ik heb de

deur open laten staan! Sneaky komt er eentje onder mijn ligbedje door en loopt zonder pardon langs me heen, duwt de deur verder open en hup, hij is al naar binnen. Ik schreeuw naar Harold die zijn best doet om het beest naar buiten te jagen, maar dan komen er ook twee kleintjes bij die ook wel naar binnen willen. Eentje komt grommend op me af en ik vlucht het zwembad in (held hè?). Harold is binnen achter de aap aan gegaan die met alle gemak onze slaapkamer, badkamer én keuken bezoekt en Harold negeert. En in de keuken vindt hij wat hij wil in een boodschappentas: chips en een zakje noten. De zak met nootjes gaat mee naar buiten.

De chips laat hij aangebroken liggen (zal zijn smaak wel niet zijn, hij had waarschijnlijk liever Bolognese gehad).

Daarna ga ik nog wel naar buiten, maar zit wel stijf van de adrenaline en met een paraplu in de aanslag voor een volgende apenaanval.

Tegen de avond douchen we lekker en besluiten ons avontuur op Koh Phi Phi feestelijk te eindigen met een lekker diner.

We hebben een prachtig tafeltje aan de rand van het restaurant met uitzicht over zee.

Het eten is echt lekker (nee, geen Thais, daar zijn wel even klaar mee) en we genieten van de rust en het uitzicht. Al met al een mooie laatste dag 'in het paradijs'. Nog een paar nachtjes en dan liggen we weer in ons eigen paradijselijke bed.

Dag 22 - De terugreis, eerste halte: Bangkok

Vandaag starten we met de terugreis. Dat lukt niet in één keer, we blijven komende nacht nog een keertje in Bangkok (in hetzelfde hotel als toen we aankwamen).

Het goede nieuws: we zijn er! In Bangkok dan. En de hele tijd, mede dankzij mijn zwager, zit het liedje 'One Night in Bangkok' al in ons hoofd.

Het min of meer slechte nieuws: het was even peentjes zweten vandaag of we de vlucht van Phuket naar Bangkok wel zouden halen.

Onze reis bestond uit 3 delen: met de boot van Koh Phi Phi naar Phuket, met de taxi naar het vliegveld en dan met het... drie keer raden, vliegtuig naar Bangkok. En we hadden 3 uur de tijd om op het vliegveld te komen zodat we om 13.30u op tijd konden inchecken. Uurtje met de boot en een uurtje met de taxi... Zou moeten kunnen lukken, toch?

En het ging meteen al mis. Ten eerste was het eb en ook al heb je een luxebipsenvilla of ander huuske op dit dure resort geboekt, je wordt niet met een draagstoel naar de boot gebracht, je mag het hele pukkeneind met je verwende lijf naar de boot lopen.

Okay, je koffers worden dan weer wel gebracht.

Maar het laatste stukje moet je in een blauwe badkuip die tot aan de boot wordt getrokken door een sterke man. Leuk principe, maar die boot kwam pas 3 kwartier later dan gepland opdagen.

Als we dan eindelijk kunnen vertrekken, is de tweemansband die ALLE andere gasten wel toezingt al weg (maar ja, die hebben dan ook 10 keer meer betaald voor de boottocht).

Als we eindelijk aan boord kunnen, zitten we hutje mutje op de boot. En hoe zit het nu met de veiligheid (zwemvesten en zo) zoals verplicht op de heenweg? Of is de terugreis de kans op een zinkend schip vele malen kleiner dan op de heenweg? Kortom, genoeg over na te denken in stilte. Nou ja, stilte... De motoren maken geluid als 7 Boeings 747 bij elkaar!

Deze keer een boot met 'maar' 3 motoren en gelukkig klapte deze niet zo hard op het water. Er hing wel 1 reddingsvest, met de tekst Ali Express. En dat zorgt nou ook niet echt voor een geruststelling.

Onderweg nog even langs een andere pier (Ton Sai), mensen en koffers droppen, nog meer nieuwe mensen met koffers laden. Dat duurde en duurde maar. Deze stuurman zou echt nog een keer in de leer moeten bij de stuurman van de boot op de heenweg.

Pfff.

En daarna doorkachelen naar Phuket. We kwamen daar pas tegen 13u aan en wat bleek, een van de motoren was vastgelopen in een stuk touw. Niet dat ze dan zeggen: iedereen van boord, daarna lossen we het wel op. Nee, iedereen moest maar even wachten totdat het probleem met het touw was opgelost. Toen we eindelijk van boord mochten en de koffers uitgeladen waren, was het al 13u geweest. Hup, hup, en door. Gelukkig stond de taxichauffeur al klaar en toen hij hoorde dat we de vlucht van 14.30u moesten halen, ging hij in de hoogste versnelling. Al slalomend gingen we met piepende banden door het verkeer. Het ritje wat normaal een uur zou moeten duren, deed hij in 3 kwartier en onderweg kreeg hij meerdere keren waarschuwingspiepjes van de auto, waarschijnlijk omdat hij te hard reed. Wij vermoeden dat het de Thaise versie van Flitsmeister was.

Toen we om 13.45u eindelijk op het vliegveld waren, stond er een heule dikke rij bij de incheckbalie. Dat inchecken gingen we nooit meer op tijd redden!

Dan maar op zoek naar een medewerker, uitgelegd dat de boot vertraging had en we mochten plots naar een lege balie waar we meteen geholpen werden... maar ze konden onze boeking niet vinden. Toegegeven, ik had een beetje een vage bevestiging gekregen toen ik boekte. Rode vlekken in mijn nek, hartslag op 200. Wat nu? Ik bleef maar volhouden dat de boeking er echt wel moet zijn. Of had ik het toch mis? We hadden immers voor de boottocht, de taxi én de vlucht (met twee koffers) het luttele bedrag van €38,00 per persoon betaald...

Maar na een paar minuten zoeken was onze boeking gevonden. Of we het erg vonden om bij de nooduitgang te zitten? Nee hoor, wij zijn blij dat we nog mee kunnen! Koffers afgegeven, door de security controle (waar eerst door een douanier of 10 een grondige studie werd gedaan naar een handig multifunctioneel gereedschapje met een zakmesje van 3 cm dat ik in mijn tas had zitten, maar ik mocht het toch meenemen). En wat bleek... de vlucht had een uur vertraging. Alle stress voor niets!

Maakt niet uit, we zijn - zoals gepland - vandaag in Bangkok aangekomen. We laten de chaos op straat voor wat het is, eten in het restaurant van het hotel en trekken ons daarna terug op onze hotelkamer. Nog één keer naar de lichtjes van de stad kijken en daarna lekker slapen.

Morgenochtend 6.30u jullie tijd gaan we Thailand dan toch echt verlaten.

Dag 23 - Home sweet home

Goeiemorgen! We zijn gisteravond tegen 22.00u thuis gekomen. Het was een lange dag, we waren inmiddels 22 uur wakker en hadden een vlucht van 12 uur achter de rug. Daarna treinen naar huis en in Zwolle stonden zoonlief en zijn vriendin Lise-Lotte ons in de kou op het perron op te wachten. Fijn weerzien!

Wel even wennen, een temperatuurverschil van meer dan 20 graden en een tijdsverschil van 6 uur. Zoals jullie merken, we hebben het nog steeds echt, echt niet makkelijk! ;o)

Maar we hebben wel een geweldige reis achter de rug die we in goede gezondheid hebben voltooid. Een onvergetelijke reis en veel ervaringen rijker! Maar er gaat niets boven ons eigen bed in ons eigen huis.

Allemaal bedankt voor het meelezen en voor de reacties.

Wellicht tot een volgende keer!

Groeten,

Harold & Renate